MIROSLAV ŽAMBOCH

MARK STONE

MEČ PROTI SEKEŘE

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

© Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o 2003
© Miroslav Žamboch, 2003
ISBN 80-237-3751-1

ÚVOD

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které pak byly přemístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla příkaz ji pouze zaregistrovat, ale v žádném případě nenavazovat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň jejích obyvatel.

Pokud byla planeta na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát v průběhu sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Kapitán Mark Stone ležel na lehátku u jednoho z malých bazénků, nepříliš nadšeně usrkával koktejl namixovaný z ananasu a havajského rumu a otráveně pozoroval okolí. Neměl rád plážové večírky, obzvlášť ty organizované na umělých plážích bazénů na střechách nejvyšších mrakodrapů. A už vůbec neměl rád, když místo poctivého pití, jako byl například William Lawson nebo jiná slušná whisky, robotičtí číšníci roznášeli jen sladké drinky. Všechno by mu připadalo snesitelnější, kdyby tady byla Elsa Swensonová, půvabná třicátnice s tmavými vlasy a okouzlujícíma zelenýma očima – jeho dobrá přítelkyně a mimo jiné také nejbohatší žena planety. Právě ona ho na tenhle dekadentní večírek společenské smetánky na střeše pětisetpatrového mrakodrapu pozvala. Jenomže se mu před chvílí videofonem omluvila, že v Cosmos Jetu, její továrně na androidy, došlo k vážné nehodě a že musí osobně na vše dohlédnout. Mark Stone věděl, že ji samotnou to mrzí ještě víc než jeho, a proto se na ni ani nedokázal zlobit. Stačil jeden hluboký pohled jejích zelených očí a dokonce za ní poslal svého osobního androida a přítele – Raye.

Hostů pomalu přibývalo, většinou byli v jednoduchých plážových šatech, samozřejmě ušitých v módních domech nejrenomovanějších a nejdražších návrhářů. Hlavně aby zakryly zpohodlnělá a neforemná těla lidí trávících svůj život za mahagonovými stoly a dodaly jim zdání elegance a krásy. Občas se mezi hosty objevil sportovně vyhlížející člověk, hráč wenisu, squsbu nebo jiného populárního sportu.

Mark Stone vstal a zamířil ke stolu s jídlem. Snad objeví něco k snědku, co by mu alespoň trochu spravilo náladu. Sám žádný plážový oděv neměl, pouze plavky a košili, kterou teď nechal na lehátku. Se svou atletickou postavou a tělem posetým jizvami, památkami na dávné nebezpečné výpravy, do společnosti ani trochu nezapadal. Díky dokonalým lékařským metodám, které měla Společnost pro dohled nad primitivními planetami k dispozici, si sice mohl nechat stopy po zraněních odstranit, ale to by znamenalo strávit několik hodin připoután na nemocničním lůžku, což Mark Stone nenáviděl. Ze studeného bufetu si vybral několik plátků gigantických ústřic pěstovaných na planetě ΩOmikron a k nim zvolil lehké perlivé víno. Dobrou whisky prostě nikde neviděl.

„Myslela jsem, že na střechu osobní strážci nemají přístup," vrhla na něho studený pohled malá černovláska s výraznými řasami a snědou pletí. Mark sklouzl očima po její postavě. Byla sice menší než ženy, kterým obvykle dával přednost, ale to jí na kráse nijak neubíralo. Tam, kde měla být plná a hebká, byla plná a hebká, kde pevná a pružná, byla pevná a pružná.

„Vaším bodyguardem bych se stal na pouhé vaše přání, madam," odpověděl a hlavou přitom naznačil úklonu. Dívka zčervenala a pokrčila rameny.

„Omlouvám se za svou nezdvořilost, ale mám už strážců, robotických i živých, plné zuby a vylila jsem si na vás vztek. Jmenuji se Clarence Burnová," natáhla k němu ruku.

Mark si s ní nepotřásl pravicí, ale místo toho naznačil polibek do dlaně. Plážová party se mu už nezdála tak špatná. Měl pocit, že jméno Clarence Burnové už někde slyšel, ale nemohl si vybavit kde.

„Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami," představil se.

Po několika drincích mu Clarence navrhla, aby se šli podívat dolů ze střechy mrakodrapu.

„Ten pohled mě láká, ale sama se bojím," přiznala se.

Chvíli spolu hleděli do hlubiny pod sebou. Rovná stěna mrakodrapu se ztrácela kdesi v nedohlednu a vítr mimo tepelné pole, simulující tropické slunce, byl silný a nepříjemně studený. Mark cítil, jak se dívka zachvěla a přitiskla se k němu.

„Myslím, že plážové party na střechách nejsou to pravé ořechové," řekl tiše a pevněji ji objal kolem pasu.

„Já už taky na žádnou takovou nikdy nepůjdu. Chtěla bych ti něco říct," zašeptala Clarence, ale dál nepokračovala, protože Mark ji umlčel polibkem.

2

Mark se ráno probudil v posteli vonící šeříkem, strop nad ním zdobil hologram kvetoucí louky. Místo Clarence ležel na polštáři stručný vzkaz:

Ode dneška musím zase chodit do práce. Ozvi se mi, chci ti něco důležitého říct. A následovalo číslo videofonního spojem. Mark se při vzpomínce na vášnivou noc pousmál, sáhl po videofonu, ale zastavilo ho zuřivé pípání jeho osobního komunikátoru.

„Mark Stone na příjmu," ohlásil se.

„Nevím, co se děje, ale máte se okamžitě hlásit u plukovníka Gezmena," uslyšel trochu polekaný hlas Peggy, sekretářky generála Khova, velitele Služby pro dohled nad primitivními planetami.

„Khov je kde?" zeptal se zvědavě.

„Byl odvolán na nějaké důležité jednání s Vesmírnou policií a bůhvíkým ještě. Zastupuje ho právě Gezmen. Hlaste se co nejrychleji, kapitáne, vypadá to, že se po vás bude chtít vozit," prozradila mu Peggy a ukončila spojení.

Mark z jejího tónu pochopil, že nežertuje. Oblékl se, do kapsy schoval vzkaz od Clarence a vyšel před dům. Tam už na něj čekal trans, rychlý dopravní prostředek vznášející se na antigravech pár centimetrů nad zemí. To bylo dílo Peggy. Je skvělá, pomyslel si Stone a umínil si, že si z ní příště nebude tolik utahovat.

Plukovník Gezmen se v křesle generála Khova rozvaloval, jako by mu doopravdy patřilo, a Mark se musel ovládat, aby mu svou nechuť nedal najevo.

„Takže to jste vy osobně, kapitáne. Váš věhlas začíná pronikat i za hranice téhle –" Gezmen se pohrdlivě rozhlédl kolem sebe, „zkostnatělé a zkorumpované organizace. Jsem jejím řízením pověřen jen dočasně, než budou ukončeny zkoušky nového průzkumného robota firmy AwaCrough, kterých se účastní i vaši přímí nadřízení. Proto se tenhle chlív nebudu pokoušet vymetat, jen to tu nějakou dobu přetrpím."

„Máte pro mě nějaký rozkaz, pane, nebo jste si mě nechal zavolat, abyste měl alespoň jednoho posluchače pro své poněkud nelogické úvahy?" zeptal se Mark ledově.

Služba pro dohled nad primitivními planetami měla jako každá organizace spoustu chyb, ale lidé pracující venku, agenti, jako byl Mark Stone, na sebe navzájem spoléhali a při záchraně kolegy žádný z nich neváhal nasadit svůj život.

Gezmen se přihrbil, jako by mu ta slova zasadila ránu, a Mark Stone si uvědomil, že ten člověk není zvyklý příkazy vydávat, ale naopak plnit. To bylo podivné.

„K věci, kapitáne," štěkl Gezmen, když se vzpamatoval. „Mám pro vás něco naléhavého, misi na planetu Samuh III. Ztratil se nám umělý pozorovací satelit, navíc přišlo anonymní udání, že tam někdo porušuje zákon o nevměšování."

Mark okamžik pátral v paměti.

„Samuh III je planeta osídlená prehistorickou civilizací někde na pomezí doby kamenné a doby bronzové! To není má specializace!" ohradil se.

„Udání o porušení zákona má nejvyšší prioritu," ušklíbl se Gezmen, „nebo se snad chcete vzdát své hodnosti kapitána?"

To Mark rozhodně nechtěl.

„*Neptun* je připraven, odstartujte ihned!" Mark se bez zasalutování otočil a opustil pracovnu. Stále víc si byl jistý, že to není normální mise. Gezmen se choval, jako by šlo o něco osobního.

* * *

„*Rayi?*" pokusil se telepaticky zkontaktovat se svým přítelem androidem. Kybernetici obvykle tvrdili, že je nemožné, aby se vyvinul nějaký vztah mezi člověkem a robotem, který představoval jen velmi složitý program, ale Ray s Markem spolu pracovali dlouho a vytvořili

si jakýsi zvláštní druh kamarádství, nejen telepatický kontakt. Navíc byl Ray modelem vyráběným jen krátkou dobu, protože se ukázalo, že telepatické spojení u každého nefunguje a není tak výhodné, jak se původně soudilo. Ray kromě toho prošel množstvím úprav, které ho ještě víc odlišovaly od sériového modelu.

„Slyším tě, právě se vracím od Elsy. Zbláznil se jim vývojový typ androida a poranil několik lidí. Musel jsem ho zneškodnit a taky odstranit minové pole, které vytvořil kolem základny. Dost fuška.“

Mark měl na okamžik na Elsu dopal, že nepožádala o pomoc jeho, ale hned se vrátil k důležitějším věcem.

„Khov byl dočasně odvelený, je tu místo něho nějaký Gezmen a posílá mě na misi na pravěkou planetu. Chci, abys projel databanky a zjistil, co je zač a ke komu patří. Moc se ale nezdržuj, obávám se, že se bez tebe na Samuhu III neobejdu.“

Ray se na chvíli odmlčel, ale vzápětí se ozval znovu a v jeho myšlenkách rezonoval náznak nespokojeného překvapení.

„Samuh III je planeta třídy troglodyt! V případě, že je tam ze zvláštních důvodů vysazen agent, musí být přizpůsoben vzhledu domorodců! To představuje svalové implantáty, kostní chirurgii, často kompletní rekonstrukci těla!“

Mark to věděl. Většina takzvaných trogloagentů, nebo taky opoagentů či agentů primitivů, jak se jim někdy posměšně přezdívalo, pocházela buď z řad fanatických kosmických paleontologů a archeologů, nebo naopak z řad bývalých dobrodruhů, většinou silových sportovců, kteří tak mohli pokračovat v tom, co dělali celý život, a přitom si ještě vydělat slušné peníze. Práce na trogloplanetách, pokud vedení z nějakého důvodu požadovalo podrobný průzkum, byla snad ještě nebezpečnější než na planetách středověkého typu, na něž se specializoval Mark.

„Nemůžu s tím nic dělat. A navíc chci přijít na kloub tomu, co za tím vězí. Klíč možná najdeme právě tam. Sejdeme se na Neptunu.“

Po poslední myšlence Mark ukončil spojení a spěchal do centrální databanky, aby zadal rozkazy k aktualizaci počítačové knihovny kosmické lodi. Ray dorazil jen o pár hodin později. Před koncem odpolední směny dispečerů na astroportu seděli už oba v pilotních křeslech a naslouchali odpočítávání posledních sekund do startu. Přetížení je vmáčklo do křesel. Markovi se na okamžik odkrvil mozek a trochu závistivě si přitom pomyslel, že jeho elektronický přítel takové problémy nemá. Jemu by obtíže způsobilo až těsné přiblížení k neutronové hvězdě nebo černé díře.

„Přechod do subprostoru!“ oznámil Ray.

Mark počkal, až pomine nával nevolnosti, který pokaždé provázel počátek nadsvětelného režimu letu, a odpoutal se.

„Něco pro spravení chuti?“ zeptal se Ray a nabídl mu sklenku whisky značky William Lawson.

„Odkdy zahajujeme misi pitím?“ zeptal se překvapeně Mark, ale sklenku si vzal.

„Od té doby, co létáme na trogloplanety,“ opáčil Ray s úšklebkem.

Jeho mimika byla od mimiky skutečných lidí k nerozeznání a Mark by přísahal, že s rostoucími zkušenostmi se ještě vylepšuje. Musí se Elsy zeptat, jestli v tom náhodou nemá prsty.

Zakroužil sklenkou a s požitkem nasál vůni třikrát přepalovaného destilátu.

„Máme několik hodin času, můžeme tedy shrnout všechno, co víme. Khova vystřídal Gezmen a ten nás okamžitě vyslal na misi, na kterou nejsme připraveni. A tvářil se přitom, bůhvíjakou z toho nemá radost. Zjistil jsi o něm něco?“ začal Mark.

Ray spokojně přikývl a pohledem přelétl obrazovky počítače. Všechno bylo v pořádku.

„Gezmen je jeden z výkonných ředitelů korporace Awa Crough a spol. Dělají snad do všeho, co souvisí s podnikáním ve vesmíru. Těžba surovin, vývoj nových kybernetických

zařízení. V poslední době měli sice nějaké finanční těžkosti, ale i tak by se dalo říci, že jim patří polovina Galaxie.“

„AwaCroughova korporace je jedním z posledních velkých rodinných podniků, ne?“ zeptal se Mark.

„Přesně tak, poslední opravdu velký rodinný podnik,“ kývl Ray a luskl prsty.

Holografický projektor se na jeho pokyn poslušně spustil a vykreslil před nimi plastický obraz pěti mužů a čtyř žen nejrůznějšího věku.

„Tady je máme,“ zabručel Ray.

Obraz se změnil a ukázal nejstaršího muže.

„Claudius AwaCrough, průmyslník a politik v jednom, nejprohnanější a nejchytřejší z rodiny,“ vykládal Ray.

Mark se zájmem naslouchal a prohlížel si holoprojekci.

„AwaCrough junior, s přítelkyní,“ přešel Ray k dalšímu členu rodu.

Mark, který právě usrkával whisky, se rozkašlal.

„Stalo se něco?“ Ray se zatvářil udiveně.

Kapitán jen přikývl a obrátil do sebe zbytek drinku.

„Myslím, že vím, proč najednou letíme na Samuh III. S tou černovláskou jsem se včera potkal na jednom plážovém večírku.“

„A co dál?“ nadhodil Ray a jeho pohled zpozorněl.

„Velmi příjemná a milá dívka,“ odpověděl Mark rezervovaně.

„Ah tak!“ přikývl Ray chápavě. „Teď už zbývá zjistit, jak to AwaCrough junior zařídil, že se jeden ze zaměstnanců firmy stal prozatímním šéfem Služby pro dohled nad primitivními planetami. Projdu pár společenských databank a bulvárních plátků, naštěstí jsem všechno přehrál do našeho archivu. Vsaď se, že na to za chvíli přijdu.“

„Nechce se mi věřit, že by použil tak složitou intriku, jen aby mě na chvíli odstranil z cesty,“ zabručel Mark po nějaké době mlčení. „Podle toho, co mi Clarence říkala, už byl mezi nimi stejně konec.“

Ray se zašklebil a otcovsky pronesl: „Vy lidi se jen málokdy chováte rozumně. Navíc v lásce a válce je vše povoleno.“

„Nech svého filozofování a radši se soustřeď na databanky,“ usadil ho Mark.

Oba se zasmáli. Bylo to jen takové přátelské špičkování, i když by asi žádný z robotických inženýrů nepřipustil, že je něco podobného mezi strojem a člověkem vůbec možné.

* * *

„Připravte se k přechodu z nadsvětelného letu na podsvětelný!“ vybídl je palubní počítač v předpokládané době.

Mark jen nespokojeně stiskl zuby, Ray nepřestával projíždět data. Přes své vychloubání zatím na nic nepřišel. Klíč musel být ukryt opravdu hluboko.

Závrať a výpadek vědomí tentokrát Markovi připadaly ještě horší než obvykle. Přesto si nedovolil žádný odpočinek a okamžitě začal sledovat terminály.

„Samuh III,“ předešel ho Ray. „Jsme na místě. Planeta pozemského typu s jedinou rozsáhlou pevninou a klimatem připomínajícím Zemi v době ledové, případně meziledové. Kontinent je rozdělen geologickým zlomem na dvě části, severní a jižní. Podle předběžných údajů severní polovinu ovládají lovci na úrovni doby kamenné, jižní část lidi modernějšího typu, ti používají kovové, převážně bronzové, nástroje.“

Mark mezitím nastavil palubní teleskop a na monitoru se objevila několik set metrů vysoká svislá skalní stěna, táhnoucí se od horizontu k horizontu.

„Tady máme ten zlom,“ zabručel. „Vůbec se nedivím, že se ty dvě kultury nemohly smísit. Po takové skále by nevyšplhal ani nejlepší horolezec. Z geologického hlediska se ta pevninská kra rozlomila teprve nedávno. Tak před pár stovkami tisíc let. Zajímalo by mě, jestli je

pravda, že mezi neandertálci a moderními lidmi došlo k válce, nebo jestli to byl jen AwaCroughův, potažmo Gezmenův výmysl.“

„Po třetím obletu kolem planety budeme mít nasnímaný celý kontinent a pak uvidíme,“ prohlásil Ray. „Ještě se na chvíli vrátím k těm databankám, možná jsem na něco narazil.“

V kabině se rozhostilo ticho rušené jen téměř neslyšitelným šumem život zabezpečujících systémů. Náhle kovově zaječel alarm dopplerovského radaru.

„Meteorit?“ zeptal se Ray a spěchal k ovládacím pultům. Markovi stačil jediný pohled na obrazovky. „Pokud meteority umějí lítat na nízké oběžné dráze, pak ano!“ procedil mezi zuby a bleskurychle změnil nastavení sledovacího systému na vyšší rozlišení.

Ray už se mezitím napojil na vnitřní okruh palubního počítače a analyzoval data.

„Vypadá to na středně velkou oběžnou stanici, naše organizace tady ale žádnou takovou laboratoř nemá!“ komentoval svá zjištění.

Radar zaječel podruhé, tentokrát hlasitějším a vyšším tónem – ten oznamoval, že cizí objekt směřuje přímo k nim.

„Vysílám varování, naši identifikaci a žádost o jejích identifikaci!“ křikl Ray.

Mark na sebe okamžitě navlékl antigravitační vestu, částečně snižující škodlivé následky přetížení, a připoutal se v křesle.

„Obávám se, že to asi nepomůže. To nejsou lidi z agentury ani od Vesmírné policie, odhaduju je spíš na pašeráky!“

„Střílí po nás!“ vykřikl Ray. „Dvě… čtyři… osm raket!“

Při posledních slovech už seděl v pilotním křesle a bleskově přepínal řízení na bojový model.

Mark věděl, že právě teď se na svého přítele může dokonale spolehnout. Jeho elektronické smysly z něj dělaly pilota o několik tříd lepšího, než byl jakýkoliv člověk. Rovnat se mu mohli jen speciální vojenští androidi, nebo takticko-navigační počítače. Sám se i s křeslem přesunul za střelecký pult a odjistil zbraňové systémy.

„To zvládneme, *Neptun* umí věci, o kterých ti parchanti nemají nejmenší potuchy!“

Supervýkonný fúzní motor *Neptunu* ve zlomku sekundy naběhl z klidového režimu na sedmdesát procent výkonu. Přetížení vmáčklo Marka do křesla a odkrvilo mu mozek, ale jeho trénovaný organismus a instinkty dokonalého kosmonauta se s tím dokázaly vyrovnat. Nepřátelské rakety nedokázaly včas zareagovat. V prvním okamžiku minuly cíl, a než stačily znovu namířit, Mark pomocí automatické protimeteoritické ochrany *Neptunu* tři z nich zničil.

„Vynikající, ale zbývá jich ještě pět!“ oznámil Ray. „Jsou to VS pětky, každá o sedmi stech megatunách M-TNT! Nesmíš je nechat vybuchnout blízko, nebo nás usmaží!“

Mark jen přikývl. Věděl, že právě o něco podobného se v kosmické lodi, držící se v bezpečné vzdálenosti několika tisíc kilometrů, pokusí. Zahájil nové kolo likvidační palby a inkasoval další smrtonosnou střelu. Ray zatáhl za motorový knipl ještě víc, nukleární peklo někde pod jejich nohama získalo na síle a oni se rozletěli přímo proti neznámým nepřátelům. Kvarteto raket s hlavicemi schopnými vymazat z kosmu středně velký měsíc v závěsu za nimi.

„Štítové pole,“ podařilo se Markovi zamumlat s námahou. Ray jeho rozkaz vyplnil, ještě než ta slova dozněla.

Čelo *Neptunu* nyní chránilo silové pole podobné kompaktní parabole. Neznámá kosmická loď už byla na dosah ruky. Obrazovky ukazovaly změť laserových i částicových paprsků snažících se *Neptun* smést z oběžné dráhy, ale nedokázaly prorazit silové pole. Ray však věděl, že stačí, aby se jen trochu vychýlili z kurzu, a zbraně protivníka otevřou trup *Neptunu* stejně jako harpuna dávného velrybáře tělo obrovského kytovce.

„Je to bojový škuner třídy HK III s posílenou výzbrojí! Pozor na rakety za námi!“ stačil ještě připomenout Ray. Vtom se dvě kosmické lodi minuly ve vzdálenosti pouhých stovek

metrů. V kosmickém měřítku a při kosmických rychlostech to bylo stejné, jako by o sebe dva závodní vozy škrtly zpětnými zrcátky.

Než se palebné věže stačily přestavit do nové polohy, jedna z pětice útočných véesek se otřela o zaměřovací radar. Bojový škuner zmizel v rychle se rozrůstající ohnivé kouli. Ray okamžitě zaregistroval proud vysokoenergetických částic pronikajících *Neptunem*. Bleskově, navzdory přetížení, skočil před Marka a ještě s sebou stačil popadnout jeden z přenosných štítů z modifikovaného olova, sloužících k nouzové ochraně posádky při podobných nepředvídatelných případech.

V průběhu deseti sekund bylo po všem a jen záznamy na monitorech ukazovaly, že se před pár okamžiky v kosmu odehrálo smrtelné drama.

Mark si odepnul bezpečnostní popruhy a otřel pot z čela. „Nechápu, co byli zač a proč se na nás tak vrhli.“ Minulé fyzické i psychické vypětí ho viditelně unavilo, ale díky své železné konstituci se rychle vzpamatovával.

„To byla ta nejlepší obrana na krátkou vzdálenost, jakou jsem kdy viděl,“ zabručel uznale Ray.

Věděl, že on by střílet ještě líp, ale jeho místo bylo v pilotním křesle. Při střelbě na lidské cíle by si za jistých podmínek koledoval o pozdější elektronický šok.

„Myslím, že teď budeme mít klid. Zasloužíme si trochu odpočinku, než se podíváme na to, co se děje dole,“ prohlásil Mark.

Dopplerův radar se rozječel vysokým kvílivým tónem drásajícím ušní bubínky. Oba muži se otočili. Na monitoru se zpoza stínu planety vynořilo monstrum, ježící se hlavněmi těžkých zbraní.

„Bitevník! Takový jsem nikdy neviděl!“ stačil říct Mark a v té chvíli je zasáhl první úder.

Neptun se otřásl, polovina systémů v důsledku indukovaného elektronického pulzu vypadla. Ray zamrkal, jak se snažil získat kontrolu nad vlastním tělem. Druhá salva částečně prošla ochranným polem, jekot sirén se znásobil. Trup *Neptunu* ztratil hermetičnost, tlak v kabině poklesl. Mark, poslušný instinktů zkušeného astronauta, vytříbených k dokonalosti v průběhu služby na nebezpečných planetách, se vrhl k záchrannému modulu. Další náraz, gravitační pulz smýkl *Neptunem* o pár set metrů stranou a Mark přetížením ztratil vědomí.

Ray okamžitě zasáhl. Jeho hlavním cílem bylo zachránit přítele. Zdvihl Markovo tělo, několika skoky byl u jednomístného záchranného modulu a připoutal Marka do křesla. Potom z modulu vystoupil a stiskl červené tlačítko. Přechodová komora se otevřela, kontejner s bezvědomým kapitánem Služby pro dohled nad primitivními planetami se oddělil od rozpadajícího se *Neptunu* a zamířil do atmosféry planety.

Salva z těžkých laserů rozcupovala zbytek silového pole, superodolný trup kosmické lodi se začal tavit. Ray nehybně stál a nedbal šířícího se vakua ani chladu kosmického prostoru střídajícího se se žárem salv z neznámé vrahounské lodi. Provázel svého druha pohledem na jeho cestě a na dálku pomocí rádiového spojení přeprogramovával navigační počítač pro bezpečné přistání. V okamžiku, kdy byl hotov, se vrhl k pultu řídícímu palbu, aby vzbudil zdání odporu, zaměstnal nepřítele a nedovolil mu pronásledovat záchranný modul.

Dařilo se mu to jen pár minut, protože systémy lodě jeden za druhým odcházely. Vrak *Neptunu* se nořil stále hlouběji do atmosféry. Zvyšující se hustota vzduchu spolu s rostoucí rychlostí způsobila, že se zbytky čelního pancíře brzy rozžhavily doběla. Ray věděl, že žáru za chvíli neodolá ani jeho odolná konstituce.

„Je čas opustit potápějící se loď,“ pronesl skoro vesele.

Na výškoměru se rychle střídala jedna číslice za druhou: Dvě stě dvacet kilometrů, dvě stě devatenáct, dvě stě osmnáct…

Vibrace rostly, proudem vzduchu odbrušované kousky žhavého kovu vytvářely ohnivý ohon komety. Ray si navlékl skafandr, zkontroloval výstroj a provedl poslední odhad

trajektorie pádu. Kdyby přistál v oceánu, byl by to jeho konec, protože z podmořských hlubin by se bez pomoci nedostal.

„Sejdeme se dole, Marku!“ zahulákal do hluchého mikrofonu a skočil.

„Pokud tohle přežiju, budu určitě držet výškový rekord v seskoku z oběžné dráhy, a to i v kategorii androidů,“ dodal ještě, než si všechny jeho fyzické a analytické schopnosti vyžádal boj s gravitací a rychlostí.

3

Mark Stone otevřel oči. Elastické popruhy se mu bolestivě zařezávaly do ramen a hrudníku. Visel hlavou dolů, na jazyku cítil příchuť krve. Jeho vzpomínky končily vítěznou bitvou s neznámým škunerem. Po chvíli soustředěného vzpomínání se mu před očima vynořil i konec urputné srážky na oběžné dráze kolem planety.

„To bylo skvělé, Rayi, nikdo jiný by to nedokázal lépe," řekl tiše, když si uvědomil, jak se do záchranného modulu vlastně dostal. „Doufám, žes to zvládl taky."

Rozhlédl se. Modul přistál vzhůru nohama, v křesle ho držely upínací pásy. Na stropě pod sebou našel volné místo nezaneřáděné utrženými přístroji, odepnul se z popruhů a polovičním přemetem dopadl na nohy. Monitor diagnostické jednotky svítil zeleně, to znamenalo, že vnější parametry – atmosférický tlak, teplota, vlhkost, složení vzduchu i stav mikroflóry – jsou v očekávaných limitech a lidská posádka může ven bez skafandrů.

„Trochu chladno," zabručel při pohledu na teploměr.

Sedm stupňů nad nulou nevypadalo na přílišný komfort. Při hledání oděvu se dostal do blízkosti medicínské jednotky a automatický lékař okamžitě nespokojeně zapípal:

„Celkové vysílení organismu, rozsáhlé vlásečnicové a lokální žilní krvácení, příliš vysoká hladina stresových hormonů…"

Mark chvíli poslouchal jeho švitoření a potom hlasový výstup vypnul. Otřel si krev z čela a několikrát zakroutil hlavou, aby se ujistil, že všechny kosti má na svém místě. To jako první pomoc muselo prozatím stačit.

Stiskl zámek a počkal, až se otevře přetlaková dekontaminační komora. Venku ho přivítal vítr, vlhký vzduch prosycený vůní jehličí a jakousi kořenitou příchutí. Před Markem se rozprostírala mírně zvlněná tundra vyplněná bažinami střídajícími se s po ramena vysokým trávovým porostem, v dáli viděl tmavé obrysy lesů.

„Takže jsem přistál v severní části," zabručel nahlas.

Vrátil se zpátky do modulu, dooblékl se, do batohu sbalil základní tábornickou výbavu, chvíli přitom váhal nad havarijním majákem, ale nakonec ho nechal vypnutý. Dokud se někde kolem planety pohybovala cizí bitevní loď, nechtěl na sebe zbytečně upozorňovat. Pokud si troufli sestřelit je z oběžné dráhy, pak ani s nukleární hlavicí typu kosmos – Země by si hlavu příliš nelámali. Nejdřív musí zjistit, co se tady vlastně děje a proč se někdo zajímá o tak primitivní a zapomenutý svět daleko od všech obydlených sídel ve vesmíru.

Chvíli mu trvalo, než na zbrojním trezoru vyťukal správný kód. Zapomněl, že při výpravách na trogloplanety se používá jiné předčíslí k osobnímu heslu než při výpravách na planety středověkého typu. Když konečně kontrolka signalizující možnost vstupu zablikala zeleně, vzal si krátký meč římského typu, svazek tří tenkých loveckých oštěpů s hroty z glavenitu vybroušenými do dokonalého ostří a jedno kratší kopí. Takhle vyzbrojený by měl obstát při setkání s jakýmkoliv místním obyvatelem – samozřejmě kdyby mu vypověděl poslušnost výkonný laser zavěšený v pouzdře na pravém boku. Generátor ochranného pole schovaný v přezce opasku, kterým byli agenti standardně vybavováni, bohužel nefungoval. Poškodil ho zřejmě elektromagnetický pulz doprovázející útok cizího bitevníku.

Mark zavřel záchranný modul, a než se vydal na průzkum, pokusil se ještě navázat telepatické spojení s Rayem.

V první chvíli se mu zdálo, že vnímá známou strukturu androidova vědomí, ale vzápětí se mu před očima zhmotnil obraz obrovského, slonu podobného, ale mnohem většího a hustou srstí porostlého zvířete. Okamžitě pokus o kontakt přerušil. Pochopil, že pomocí světelných vln zahlédl mamuta nebo jeho mimozemskou variantu. Bylo to o to podivnější, že s Rayem komunikovali spíš pomocí sdělovaných textových, případně hlasových informací, ne obrazů. Navíc už vůbec netušil, proč by se ho android snažil informovat, že se v okolí vyskytují mamuti.

Místo dalšího zbytečného uvažování – na vytváření jakýchkoliv hypotéz měl příliš málo informací – se konečně vydal na pochod. Pod nohama mu střídavě čvachtalo bahno a šustily pružné, vodou nasáklé lišejníky, vysoké trávě se vyhýbal. I když s sebou měl automatický mapovací systém, který mu v každém okamžiku dokázal říct, kde se vzhledem k havarijnímu modulu právě nachází, ukládal si podvědomě do paměti všechny důležité orientační body.

Až na občasné stopy zvířat, od drobných hlodavců až po otisky kopyt koní a losů, se země zdála opuštěná, neobjevil žádné známky civilizace.

Tundrou se pohyboval tiše jako pravěký lovec, dával si pozor, aby nebyl vidět, a sám se pozorně díval. Tato schopnost mu už mnohokrát v minulosti pomohla a možná že jen díky ní přežil spoustu svých profesionálních eskapád. Ke spánku se uložil krátce po setmění pod příkrov lískám podobných keřů lemujících jedno z četných jezírek.

Ráno ho probudilo šumění deště. Zjistil, že v průběhu noci se jezírko rozšířilo a on leží ve vodě, dobré dva metry od břehu. Naštěstí zde bylo mělko a jeho vodovzdorný, termicky dokonale izolující spací pytel ho ochránil. Snědl tubu proteinového koncentrátu, aby dodal energii svému unavenému tělu, a ještě vleže se pokusil navázat kontakt s Rayem. Telepatický prostor mlčel, androida nenašel. Náhle se před jeho očima zjevil obraz koně. Viděl každý chlup jeho srsti, pohyb, téměř měl pocit, že dokáže cítit jeho zápach. Kontakt byl intenzivní, až bolel. Musel napřít veškerou svou vůli, aby se z telepatického transu dostal.

Stále pršelo, z oblohy dýchal chlad. Rychle sbalil spacák a potlačil myšlenku na sklenku horkého drinku někde v útulném pokoji v příjemné společnosti. Tohle byla stinná stránka práce pro agenturu, na kterou všichni ti, kdo opustí post aktivně působících agentů a přesídlí do kanceláře, raději rychle zapomínali.

Jeho plán do doby, než se mu podaří navázat kontakt s Rayem, byl jednoduchý: musí prozkoumat terén ve stále se zvětšujících kruzích, dokud nenarazí na velkou řeku. Ta by ho, dříve či později, měla dovést k civilizaci.

„Pokud tady nějaká existuje," dodal chmurně nahlas.

Postupoval divočinou jako duch. Při polední siestě, kterou si jako civilizovaný muž nechtěl odpustit, ho vyrušily chvíli kvílivé, chvíli dunivé zvuky nepostrádající jistý rytmus. Okamžik se snažil odhadnout směr, odkud přicházely, a pak shrbený, s mečem v jedné a připraveným laserem v druhé ruce, vyrazil. Protáhl se mezi dvěma trnitými keři, chvíli se plížil trávou a za okamžik ležel mezi dvěma pokroucenými břízami a díval se na původce podivného zpěvu. Alespoň odhadoval, že to má být zpěv.

Na ušlapaném plácku mezi třemi šedivými balvany, které někdo pomaloval červenou a žlutou hlinkou, seděl lidoopu podobný tvor se zvířecí lebkou nasazenou místo masky. Trupem kýval ze strany na stranu, rukama rozhazoval hrsti hlíny a občas prsty převrhl jednu z neumělých hliněných figurek, které měl postavené před sebou. Mark odhadoval, že jsou to primitivní sošky koní. Překvapilo ho, že tak zvířecky vyhlížející tvor umí něco podobného vůbec vytvořit. Chlapík byl bohatě osrstěný, na rukou silných jako stehna normálního muže se mu napínaly uzlovité svaly. Pokroucený trup naznačoval, že se nedokáže pořádně napřímit a že jeho předci ještě nedávno šplhali po stromech.

Mark potřeboval navázat kontakt i s tímto primitivem, ale nechtěl ho při jeho obřadu rušit. Zůstal proto ležet a čekal. Do myšlenek mu občas vklouzla představa obrovského ryzáka, vůdce stáda tisíců a tisíců koní potulujících se pestrým krajem.

Ve chvíli, kdy se domorodý šaman odmlčel, se Mark pomalu postavil s rukama podél těla a prázdnými dlaněmi natočenými od sebe.

„Přicházím v míru," řekl klidným tónem. Automatický tlumočník zabudovaný do náhrdelníku samozřejmě mlčel. Neměl pro překlad dostatek informací. Troglodyt se na Marka podíval, ale jak se tváří, nedokázal kapitán z obličeje s mohutnou vystouplou čelistí a očima ukrytýma pod silnými nadočnicovými oblouky odhadnout. Čelo měl tvor kupodivu klenuté a neubíhalo dozadu, jak by se u takového polovičního zvířete dalo očekávat. Opočlověk se

postavil a Mark s překvapením zjistil, že i přes svou shrbenou postavu je mnohem vyšší než on. Přesto si dal pozor, aby se rukama nepřiblížil k žádné ze zbraní na svém opasku.

Odpovědí na jeho přátelskou větu bylo hrdelní zavrčení, které neznělo ani trochu povzbudivě.

Obraz ryšavého koně zazářil jako blesk. Mark zaúpěl a stiskl si spánky oběma rukama, troglodyt ho napodobil, jeho sten zněl jako burácení hromu.

Než se Mark stačil vzpamatovat, virtuální obraz koně zmizel a nahradil ho rychle se přelévající chaos měnících se různobarevných křivek. Jejich záře byla stále jasnější a jasnější a propalovala se přímo do mozku. Mark stiskl zuby, aby mu samovolně nedrkotaly, netušil, jak dlouho ještě stupňující se bolesti dokáže odolávat. Chlapík nevydržel. Padl na zem a svíjel se v neovladatelných křečích, panenky se mu protáčely, mezi zvířecky velkými zažloutlými tesáky vyrůstaly bubliny slin. Telepatický atak se ještě stupňoval. Mark klesl na všechny čtyři, zvedl ulomenou větev a vrazil si ji mezi zuby, potom se mu totéž podařilo udělat troglodytovi. Svět se zatměl.

* * *

Mark se probudil na místě, kde se zhroutil, v ústech cítil hořko po sloupané kůře. Zjistil, že při boji s telepatickým atakem, zaťal vlastní zuby hluboko do dřeva. Kromě třísek v ústech a svalů bolavých nedávnou mnohonásobnou křečí žádnou další újmu neutrpěl. Jeho známý neznámý však dopadl hůř. Ležel na zemi, dýchal rychle a povrchně a nejevil známky toho, že by se mu mělo vrátit vědomí. Byl zřejmě vůči telepatii citlivější, což by však na druhou stranu znamenalo, že jsou jeho schopnosti rozvinutější než schopnosti pozemšťana. To se Markovi ale příliš nechtělo věřit.

Zběžně troglodyta vyšetřil. Nezjistil žádné vnější poranění, samozřejmě kromě bezpočetných oděrek a šrámů, které provázely život v divočině. Za bezvědomí mohlo zřejmě poškození mozku. Mark věděl, co by měl podle řádů a zdravého rozumu udělat – nechat neznámého napospas jeho osudu. Sám nezodpovídal za jeho život, navíc to zjevně bylo napůl zvíře. Jenomže Mark nikdy nedbal na to, co říkají řády a zdravý rozum.

Nejprve se pokusil naložit troglodyta na záda, ale byl příliš těžký. Odhadl, že váží hodně přes metrák. Vyrobil proto ze dvou štíhlých kmínků primitivní smyk, raněného na něj přivázal a sám se zapřáhl do popruhů, na které použil obal ze svého spacího pytle. Vyrazil zpátky k záchrannému modulu, kde měl prostředky, které možná mohly troglodytovi pomoci.

První hodinu byl jen zadýchaný, druhou bojoval se stupňující se bolestí v ramenou. Smyk byl těžký a jeho váha zatlačovala popruhy hluboko do masa. Třetí hodinu plahočení nemohl popadnout dech a snažil se nepoddat vyčerpání. Po čtyřech hodinách se zastavil, aby se smyku zbavil. Po chvíli zamračeného mlčení znovu pokračoval v cestě.

K modulu dorazil k smrti vyčerpaný a zbídačený za dva dny. Troglodyt se dosud neprobudil. Umístil toho tvora do skenovací jednotky, zapnul automatickou diagnostiku a sám se vrhl na zásoby výživových a posilujících preparátů. Automatický lékař mu říkal, co všechno má sníst, nebo si přímo píchnout do krve. „Jste na hranici totálního zhroucení! Nesmíte se tak přepínat!“ peskoval ho studený nemodulovaný hlas přístroje.

„Já vím, všiml jsem si,“ odtušil Mark a aplikoval si poslední injekci.

„Teď byste měl být v klidu na lůžku a pod psychiatrickým dohledem, protože množství hormonálních preparátů může krátkodobě ovlivnit vaši psychiku. Je jisté riziko, že byste se mohl chovat příliš agresivně,“ varoval ho doktor.

„Sklapni, bedno,“ opáčil suše Mark. Třískl do reproduktoru, až oněměl, a začal se věnovat svému pacientovi.

4

Ray poslouchal vrzání větví a šustění namáhaného coamidového vlákna, ze kterého se šily padáky pro brždění pádu z oběžné dráhy. Visel asi třicet metrů nad zemí na šňůrách zapletených do koruny vysokého stromu, podobajícího se obyčejnému pozemskému buku. Kdyby se odřízl, čekal by ho pád z výšky, který by nemuselo vydržet ani jeho odolné tělo.

„Za sebou mám dvě stě dvacet kilometrů, chybí mi pár posledních metrů a ještě stále nejsem u cíle," zamumlal s hranou nespokojeností.

Ve skutečnosti už věděl, jak se na zem dostane, a svého rozhledu využíval k tomu, aby všemi dostupnými čidly prozkoumal okolí.

Nejprve si myslel, že se nachází v lese, ale při pohledu na stromové velikány, divoký porost u země a životem kypící houštiny svůj odhad pozměnil. Tohle nebyl les, ale prales, divoký neprostupný hvozd mírného podnebného pásu, obydlený minimálně vlky, rysy, medvědy a jejich kořistí. V poslední fázi letu těsně před přistáním zjistil, že pár kilometrů na východ vede stezka, a když její směr porovnal s mapou, již si načrtl při pohledu z výšky několika kilometrů, věděl, že směřuje k osídlení na hranici lesa a lesostepi.

„A řekl bych, že ani ten geologický zlom nebude daleko," prohodil k datlovi usazenému v rozsoše vedlejšího stromu.

Ray začal nejprve jen lehce a potom stále víc komíhat nohama, podobně jako děti, které se chtějí rozhoupat na houpačce. Jeho houpačkou bylo dlouhé coamidové lano, na němž visel. Postupně se mu podařilo rozkývat sebe sama, až poletoval v oblouku o rozpětí dobrých šesti metrů. Naneštěstí nebyla v dosahu žádná větev, které by se mohl chytit. Rayovi to však nevadilo.

Sundal si rukavici skafandru a ofoukl ukazovák, aby se ujistil, že hlaveň laseru je v pořádku, a potom bez dalšího otálení, v okamžiku těsně před úvratí, jediným přesným výstřelem lano přepálil.

Jako projektil vystřelený ze slabého praku pokračoval setrvačností v letu ještě několik metrů a přesně podle výpočtu se mu podařilo zachytit se za větev.

Není nad přesnou matematiku, pomyslel si. V tu chvíli větev povolila, Ray se propadl o pár metrů níž na další větev, ale ani ta nevydržela nápor jeho těžkého těla. Zastavil se až na zemi a ještě hodnou chvíli na něj a kolem něj pršelo listí a úlomky dřeva. Strom vypadal, jako by právě odolal větrné smršti.

„Uf, málem jsem si vyrazil dech," postěžoval si Ray nahlas.

Byl to vtip určený pro lidské, přesněji Stoneovy uši. Člověk by takový pád přežil jen stěží. Vzpomínka na přítele androida na chvíli zarazila, pokusil se o telepatický kontakt, ale neúspěšně. Bez dalšího otálení vyrazil směrem k civilizaci. Pokud chtěl najít kapitána, potřeboval pomoc, nebo alespoň informace. A pokud chtěl přijít na kloub tomu, proč je sestřelili, musel být hodně opatrný.

Cesta pralesem, vlastně spíš stezka, byla úzká, křivolaká, ale současně pečlivě udržovaná. Lidé, kteří ji užívali, si dali tu práci, aby na ní nedovolili zakořenit jediné rostlině, jedinému semenáčku. Ray kráčel rázným, ale současně energeticky úsporným tempem 8,23 kilometru za hodinu. Jeho tělo disponovalo ohromnou zásobou energie, ale zkušenosti ho na nespočetných výpravách naučily, že i troška, pár joulů, může někdy rozhodnout.

Po čtyřiadvaceti hodinách pochodu a několika křižovatkách, na kterých nevěděl, který směr si vybrat, uslyšel dusot okovaných koňských kopyt a o chvíli později i lidské hlasy. Zastavil se a počkal, až ho poutníci dostihnou. Hodlal pokračovat v cestě s lidmi, a proto nechtěl, aby věděli, že jim původně šel naproti. Ze zatáčky se vynořili dva jezdci v kožešinách, s kopími obrácenými hroty vzhůru, za nimi další dva s meči u boku.

Ve chvíli, kdy Raye spatřili, zastavili a připravili se k útoku. Něco řekli, ale Ray jejich řeč neznal, proto se jen uklonil a ukázal jim prázdné ruce. Opět prohodili pár vět. Mezitím ze

zatáčky vyjeli další jezdci. Při pohledu na ženu s dlouhými plavými vlasy, staženými jen jednoduchou obroučkou z tepaného stříbra, se Ray hluboce uklonil a naznačil smeknutí. Seděla po mužském způsobu, koženou vestu přes halenu měla rozepnutou a její výstřih se vzdouval na všechny strany.

„Klobouk, měl bych mít klobouk, abych byl právě tak galantní, jak vyžaduje tvá ušlechtilá krása, nádherná dámo," prohlásil android.

Mezi vojáky se protlačil šedobradý a šedovlasý podsaditý muž, asi kolem pětapadesáti let. Ray okamžitě odhalil rodovou podobu mezi ním a dívkou.

„Co tu pohledáváš, cizince? A proč vypadáš tak divně?"

Ray zjistil, že už hovoru rozumí. Jeho řečové centrum získalo dost informací pro analýzu jazyka. Současně si v duchu lál, protože se ještě stále nezbavil skafandru a nespokojil se se svým neutrálně vyhlížejícím oděvem z přirozeně působící látky. O něm se vždy dalo prohlásit, že ho koupil od kupců z cizích krajin.

„Jsem na pouti, pane. Svůj lid jsem opustil tak dávno, že mi jazyk za dobu, co jsem sám, zdřevěněl," promluvil trochu šroubovaně.

Mluvit bylo těžší než rozumět.

„Sám?" opáčil jeden ze zbrojnošů a podezřívavě sáhl po meči.

Ray si všiml, že to byla bronzová zbraň s krátkou mohutnou čepelí bez záštity.

„To spíš vypadá na nějakou léčku!" prohlásil voják hlasitě a meče ostatních jako na povel vyklouzly z pochev.

„Jsem opravdu sám!" snažil se Ray dostat situaci pod kontrolu.

Podle toho, jak muži reagovali, byl život tady opravdu tvrdý.

„Myslím, že mu můžeme věřit. Banditi jsou málokdy tak odvážní, aby riskovali svůj život sami beze zbraně proti odvážným mužům," pronesla žena.

Hlas měla přesně tak melodický, jak si Ray představoval.

„Mohli ho přinutit," namítl její šedovlasý průvodce.

On měl kromě meče po boku ještě luk v pouzdře na sedle. Jediným navyklým pohybem ho vytáhl a založil šíp.

Ray pochopil, že ti muži jsou opravdu odhodláni bojovat, protože tětiva i lučiště se při stálém napětí rychle unavují a jedno nebo druhé praská. Lučištníci na všech primitivních planetách, které Ray dosud navštívil, své zbraně připravovali k použití až těsně před bojem. V okamžiku, kdy si uvědomil, že hrot šípu je ze štípaného pazourku, zmobilizoval všechny síly. Dobře udělaný kamenný hrot byl mnohem ostřejší než nejlepší ocelová ; nebo jiná kovová špice či olověná střela. Předčila ho jen glavenitová ostří, poslední výkřik technologie ve službách agentury.

„Jsem sám a hledám pomoc! Nemám nic společného s žádnými bandity, naopak před nimi hledám ochranu!" zadeklamoval tak, aby to znělo pravdivě, ale ne zbaběle.

Šedovlasý velitel přesto nevypadal, že by ho přesvědčil. Než však stačil něco říct, zapraskaly houštiny nalevo od stezky a všichni se jako na povel otočili za zvukem. Ray chtěl v první chvíli využít nenadálé příležitosti k útěku, ale i jeho nečekaný výjev zmrazil. Ze zelené stěny se majestátně vynořil nestvůrný tygr. Zadní, i vzhledem ke gigantickému tělu až příliš velké a silné nohy měl pokrčené k odrazu, po dlouhých zubech připomínajících zahnuté šavle ze slonoviny mu stékaly sliny a pár rudožlutých očí svítil hladovým leskem predátora, který nikdy nenašel sobě rovného. Ray věděl, že podobná šavlozubá monstra se v prehistorických dobách prohánělа i po Zemi a decimovala tisícihlavá stáda divokých koní, losů a dalších zvířat. Jediným trhnutím svých tesáků dokázala buvolovi rozervat břicho a zbavit ho všech vnitřností. A pokud nevyšlo tohle, stačil úder tlapou a z páteře zbyly jen rozštípané kosti. Toto monstrum podle jeho odhadu vážilo něco mezi pěti sty sedmdesáti a šesti sty dvaceti kilogramy, v závislosti na anatomických detailech, které bez podrobného průzkumu nemohl určit.

„Utíkej, Vien!“ zašeptal šedovlasý náčelník. „Zkusím ho zastavit!“

Na potvrzení svých slov napjal luk a vystřelil. Střela se zaryla šelmě do hrudi asi na stopu, ale skrz vrstvu kožešiny a svalstva nezasáhla žádný životně důležitý orgán. Bestie skočila, Ray se rychlostí, lidským okem téměř nepostižitelnou, přesunul před šedovlasého muže. Zvíře dopadlo, ale tesáky nezasáhly svou oběť, Ray se zapotácel, jak se snažil vyvážit obrovskou hmotu, kterou držel svými pažemi. Tygr zavrčel, ruce sevřené kolem jeho hrdla mu braly vzduch. Ray zavrčel také. Předposledním zlepšením, které mu Elsa Swensonová, přítelkyně Marka Stonea, ve svém Cosmos Jetu dopřála, byly nové keratové svaly, jejichž účinnost závisela na elektrickém buzení Rayovým elektronickým mozkem. Tygr se pokusil vzepřít a sekl po androidovi prackou. Úder částečně sklouzl po skafandru, částečně Raye pochroumal. Člověk by už byl dávno mrtvý. I Ray však cítil, jak mu docházejí síly. Energie, kterou musel vynakládat, aby bestii udržel, bylo příliš mnoho a kvůli lidem okolo a nevýhodné pozici nemohl použít dezintegrátor. Nedobrovolně poklesl v kolenou, přetížení obvodů i svalstva v něm vzbuzovalo pocity stejné jako lidská bolest.

„Už nemůžu,“ zasupěl,

Náhle kosti zapraštěly a šelma se zlomeným vazem ochabla.

Lidé stáli v němém úžasu a nespouštěli z Raye oči, android si v jejich tvářích přečetl, že ho považují za boha, nebo alespoň rovného bohům. To si nemohl dovolit – zákony Služby pro dohled nad primitivními planetami byly v tomto ohledu neúprosné. Několik agentů už v minulosti muselo umřít, aby se zabránilo jejich zbožštění a následnému ovlivnění celoplanetární kultury.

„Neříkejte o tom nikomu,“ řekl Ray tiše, „právě kvůli mé síle mě vyhnali z rodného klanu a musím putovat sám.“

„Úžasný čin,“ vzmohl se konečně šedovlasý náčelník na odpověď, „ale pomlčíme o něm, pokud je to tvé přání! Tvoje společnost je nám vítána a já musím jménem svým i své družiny splatit dluh, který k tobě mám! Jsem Harn, šestý tohoto jména v našem rodu, a tohle je má dcera Vien a moji muži. Jedeme do Barnbrucku podívat se, co je pravdivého na řečech o Chrámu stříbrných zbraní!“

Ray pochopil, že štěstí k němu tentokrát stálo čelem. To bylo pozitivní. A ještě pozitivnější byly pokud ne zamilované, pak alespoň obdivné pohledy krásné Vien, které po něm po straně vrhala.

„I já mířím do Barnbrucku seznámit se s tajemstvím tvrdého stříbra a velmi rád se k vaší družině připojím!“ odpověděl a uklonil se směrem k dívce.

5

Po osmi hodinách v péči automatického lékaře otevřel troglodyt oči. Mark z rozboru získal celkem zevrubnou představu o jeho fyziologii, jen nervová soustava zůstala slepým místem, protože tak daleko schopnosti elektroniky v záchranném modulu nesahaly. Věděl však, že mozek je na vyšším stupni vývoje než tělo. To bylo zvláštní, ale nemínil se tím zbytečně zatěžovat.

Muž se posadil a opatrně se rozhlížel. V jeho pohledu, alespoň pokud Mark dokázal odhadnout, se neskrýval strach, jen zvědavost.

Po několika minutách mlčení vydal troglodyt hluboké hrdelní zavrčení doprovázené zvláštním trhnutím hlavy.

„To bude asi vaše řeč, tvoje hlasivky víc neumějí. Já ti však nerozumím a nevím, zda se tlumočník chytí," odpověděl mu Mark a zůstal klidně sedět.

„Jmenuju se Mark," dodal po chvíli a ukázal na sebe.

Opočlověk se zazubil, tedy spíš vystavil na odiv defilé tesáků dělajících čest převážné většině pozemských šelem, vlkem počínaje a horskou pumou konče.

„Gruách!" zavrčel a napodobil Markovo gesto.

Mark uznale přikývl. Jedna věc byla mizerná artikulace a druhá bystrý mozek schovaný za zvířecí tváří. V podobné konverzaci pokračovali ještě půldruhé hodiny a Mark přitom chystal večeři pro dva. Zásoby potravin v modulu sice neslibovaly lukulské hody, ale pořád byly nejméně sedmkrát lepší než proteinové koncentráty. Gruach se do jídla nedal nijak pobízet a Mark s nelibostí konstatoval, že musí spěchat, aby na něho vůbec něco zbylo.

„Teď si lehnu a prospím se, nadřel jsem se s tebou dost!" prohlásil, když dojedli poslední misku z tvrzeného lisovaného těsta. Chutnalo sladce a v hantýrce agentů se mu přezdívalo „žebrákův dezert."

„Hlídej, a ať tě ani nenapadne na něco sahat!" řekl Mark ještě a usnul.

Už předtím naprogramoval systém lodi, aby ho při jakékoliv nežádoucí činnosti jeho návštěvníka vyburcoval. Kupodivu se tak nestalo a Mark osvěžený, v mnohem lepší formě, se probudil o deset hodin později. Zrychlený záznam kamer mu prozradil, že Gruach také spal a zbytek času strávil prohlížením interiéru lodě, aniž by se čehokoliv dotýkal. Při svých výzkumech si neustále něco mručel.

„To být dům tvoje?" zachrastil náhle tlumočník a Mark sebou škubl. Gruách stále stejně nesrozumitelně bručel, ale počítač jeho zvuky dokázal analyzovat! Pochopil, že k tomu využil troglodytovy samomluvy v průběhu jeho soukromé obhlídky modulu.

Přitiskl si tlumočící mikrofon ke krku, počkal, až se zachytí miniaturními přísavkami, a přitakal:

„Ano, to je můj dům."

Miniaturní reproduktory přetlumočily artikulovaný zvuk jeho hlasu v zavytí připomínající boj hyeny skvrnité se smečkou kojotů.

„Dobrá šamanská dům," odpověděl Gruach, „spousta věcí dobrá prohlédnout a očichat, ale já muset vrátit k rodu. Oni strádat bez svůj oko."

Mark Stone okamžik přemýšlel. Gruach byl zjevně šamanem kmene a chystal se vrátit ke svými lidem. Pokud se o nich chtěl něco dozvědět a zjistit, co byla telepatická smršť zač, měl jedinečnou příležitost.

„Můžu jít s tebou?" zeptal se opatrně.

Věděl, že u primitivních národů je hranice mezi přátelstvím a nenávistí často velmi tenká, stačilo přestoupit malé a zdánlivě hloupé tabu a mohla vypuknout krvavá srážka.

„Ty zachránit život moje, zachránit oko kmene. Ty teď moje bratr. Já ale bát, že i když ty šaman, mocný šaman, ty slabý a neuhájit právo muže na život, právo být kmen," odpověděl Gruach vážně.

Z divochových slov vyplývalo, že si uvědomoval, v jakém nebezpečí se nacházel během té silné telepatické vlny. Už to napínalo Markovu zvědavost až do krajnosti. Navíc ještě musel pátrat po příčinách poplachu, který je na planetu přivedl. Ať to bylo cokoliv, určitě to nějak souviselo s místními obyvateli. Pokud ten poplach nebyl holou smyšlenkou.

„Jdu," přisvědčil proto.

„Dobrý slovo," přikývl Gruach. „Já ošetřit tvá rána po zasvěcení, když ty přežít. Teď ale spěchat, protože lov ryšavého pána stáda blížit."

Mark měl sotva čas se na cestu sbalit, protože Gruach neměl stání, a vzápětí společně vyrazili k jihozápadu. Do západu slunce urazili dobrých dvacet kilometrů. Kapitán se nedokázal ubránit obdivu nad troglodytovým smyslem pro orientaci. Nejenže nezabloudil, ale s neomylnou přesností vybíral nejschůdnější cestu a vyhýbal se nebezpečným místům a překážkám. Na otázky, jak to dělá, odpovídal nevrle poukazem na mnoho uší a očí všude okolo, které mu pomáhají. Večer, když bok po boku usínali, Mark se ve svém hyperkomfortním spacím vaku cítil na rozdíl od Gruacha, stočeného do klubíčka mezi dvěma kalužemi, k smrti vyčerpaný. Děkoval své prozíravosti, že vyplenil pohotovostní lékárničku a vzal s sebou dostatek preparátů urychlujících regeneraci. Ani houževnatý a odolný kapitán Služby, který prošel tím nejtvrdším výcvikem, se nedokázal vyrovnat tvorovi, jehož pouto se zvířecími předky bylo mnohem těsnější než lidské.

Na další cestu se vydali ve chvíli, kdy se nad zvlněnou křivkou horizontu objevil první záblesk slunečního kotouče. Gruach vypadal spokojeně.

„Jsme rychlí jako vlci, lov na tisícihlavé stádo bude!" vyjádřil svou radost dlouhým zachrčením, deroucím se až odněkud z hloubi hrdla.

Tlumočník se odmlčel na dobrou minutu, než dokázal zvuk dekódovat.

„A ještě stihneme tvoje přijmutí do kmene!" dodal ještě.

„Ten zlý sen," řekl Mark a ukázal si na spánky, aby naznačil, že myslí telepatickou bouři, která Gruacha málem zabila, „stává se často?"

Šaman se zachmuřil a jeho tvář na okamžik vypadala jako tlama obrovské pralesní gorily.

„Ano, stávat. To ozvěna neúspěšných výprav čarodějů do světa ducha. Ale zlý sen být stále horší a horší. Já znát tři kmen, kde oko kmene umřít a po něm všichni ostatní."

„Kdy se ty bouře začaly zhoršovat?" zapomněl se Mark Stone vyjadřovat jednoduše, ale Gruach mu kupodivu porozuměl.

„Pět zima," odpověděl, potom několikrát nasál nosem vzduch, až se mu srst okolo nosních dírek chvěla, a ztratil zájem o další konverzaci.

„My už blízko doma!" zajásal a Mark Stone si uvědomil, že ačkoli se šaman dokázal vyrovnat se všemi překvapeními a nástrahami, které ho v posledních dnech potkaly, nesl dlouhodobé odloučení od své tlupy velmi těžce.

Netušil však, jak Gruach poznal, že jeho lidé jsou blízko. Ať se Mark snažil sebevíc, mezi pahorky porostlými vysokou šedivou travou a ostrůvky bříz a smrků neviděl žádné stopy. Přesto se po pár minutách další cesty před nimi otevřel výhled do mělkého údolíčka, kde v trávě odpočívalo několik desítek troglodytů. Marka udivilo, že nikdo nehlídá, a teprve po chvíli si všiml, že kousek za nimi se z porostu vynořil sehnutý chlapík s oštěpem v ruce.

Pomalu sestupovali svahem. Jeden z troglodytů sklánějící se nad svou prací se narovnal a otočil k nim. Mark vydechl překvapením. Nedíval se na srstí porostlého opočlověka, ale na ženu přibližně své výšky, která měla přes ramena přehozený plášť z vlčích kožešin, na prsou spojený kostěnou sponou. Boky jí svírala krátká suknice, také z kožešiny. Jinak byla nahá a naboso. Vlasy barvy světlého medu, svázané do ohonu proužky kůže, jí sahaly až k pasu, snědá pleť kontrastovala s šedí kožešin. Velká pevná ňadra zdobilo jemné tetování, a jak udělala krok, oblé svaly pod kůží zdůraznily eleganci dlouhých stehen.

„Otrokyně?" zeptal se Mark polohlasem, když překonal svůj úžas a připomněl si, že na planetě přežívají dvě různé civilizace – lidé doby bronzové a neandertálci doby kamenné.

„Ne, to je Ajda," odpověděl Gruach lhostejně.

Mark se znovu rozhlédl a zjistil, že žen v kožešinách je v okolí víc a všechny vypadají přibližně stejně. Jejich atletická krása byla v naprostém kontrastu se zvířecími postavami mužů kmene. Neměl však čas dumat nad další z mnoha záhad, protože Gruach se náhle zastavil a tleskl rukama nad hlavou.

„Já se vrátit! Já přežít největší zlý sen, co chtít ukrást vaše oko! Lov na tisícihlavé stádo nás čekat. Já přivést nový muž. On pomáhat mi a mít právo přijít do kmen!" promlouval k lidem, kteří se shromažďovali kolem dvojice.

Mark Stone cítil, jak se tlumočící mikrofon na jeho krku při překladu zahřívá, i když dokázal přeložit sotva každé páté slovo. Smysl proslovu byl přesto jasný. Pozorně si prohlížel příslušníky. Zaujalo ho, že nejmenší chlapci a děvčata byli od sebe prakticky k nerozeznání, rozdíly se objevovaly s věkem a kulminovaly v pubertě. Vycítil, že přestože ho přivedl Gruach a snaží se o něm mluvit v co nejlepším duchu, není jeho pozice příliš dobrá. Ženy se na něho dívaly s jakousi lehce znechucenou shovívavostí, děti jako na příšeru a muži s neskrývaným nepřátelstvím. Nejsi ve středověké společnosti, ale v době kamenné, v časech kmenového zřízení, kdy byli za lidi považováni jen příslušníci vlastního kmene a všichni ostatní byli stavěni na roven zvířat, nebezpečných dravců, opakoval si neustále poučku ze školy.

Ve chvíli, kdy Gruach skončil svůj proslov, stál Mark Stone v kruhu nepřátelských tváří. Šamanova slova vystřídalo ticho.

„On muset zasloužit čest být kmen," řekl jeden z bojovníků. Nebyl zdaleka největší, ale i tak čaroděje převyšoval o půl hlavy.

Gruach přikývl a začal kolem jednotlivých mužů procházet.

„Wagooth. Nejlepší lovec, nejlepší bojovník, sám jediný!" představil obrovského muže, který byl kromě bederní roušky nahý, ale přesto se zdálo, že je oblečen do kožešin, tak byla jeho srst hustá.

Mark Stone odhadl jeho výšku na dva metry deset až dva patnáct centimetrů a váhu najeden a čtvrt metráku. Pokud má být zasvěcovací rituál bojem, tohohle chlapíka by si rozhodně nevybral.

„Keflek, rychlý jako had, prstů víc než tři muži!" představil Gruach dalšího bojovníka.

Mark Stone si uvědomil, že mezi slovy šaman prozrazuje mnohem víc. A co neprozradil intonací a gesty on, dopověděla mimika a gestikulace žen a dětí.

Wagooth byl dobromyslný obr, silný a nebezpečný, když se rozzuřil, jinak však jistota kmene a všichni ho měli svým způsobem rádi, přestože se ho trochu báli. Keflek byl liška, všemi mastmi mazaná, bylo dobré mít se před ním na pozoru.

Šaman se přesunul k dalšímu muži.

„Magir, přesné oko, tvrdá ruka! Dokáže všechno, co si usmyslí!"

Mark okamžitě pochopil, že tohle je zlý muž kmene. Hodně zlý muž. Stačila malá nápověda a sám rozeznával povahu troglodyta v jeho postoji, grimase ve tváři a naostřené kosti s hrotem černým krví za primitivním opaskem. Dokonce i Gruach měl před ním respekt.

„Koho si zvolíš k zápasu? Koho krev proliješ, aby z tebe udělal člověka? Koho zvolíš pro blaho své i svého rodu?" zaburácel čaroděj náhle.

Mark Stone váhal jen okamžik. Nikdo mu to neřekl, ale tohle byla první zkouška a o tom, zda ji složí či nikoliv, rozhodne právě šaman.

„Moje oko je oko orla, ruka je spárem lva a mé nohy jsou jako koňská kopyta. Žádný nepřítel pro blaho mých lidí pro mě není dost velký!" odpověděl rituálně a ukázal na Magira.

Zástup zahučel radostí, v očích zlého muže kmene se zablýskalo a on odhalil své tesáky v širokém úšklebku. Vzápětí Markovu tvář ovanul závan vzduchu – zachránil ho jen bleskový reflex. Magir po něm hodil kámen takovou silou, že by mu určitě prorazil lebku, kdyby se trefil.

„Jeho oko je opravdu okem orla, vidí i to, co není vidět!“ křikl

Gruach. Lidé potěšené zamručeli, ale Mark to vnímal už jen vzdáleně, protože se musel soustředit na svého protivníka.

Troglodyt se snažil Marka širokými háky svých pařátovitých pracek srazit k zemi nebo mu aspoň rozdrásat tělo.

Ještě že neumíš boxovat, pomyslel si Mark, když potřetí jen taktak unikl zákeřné pravačce. Pak nečekaně přiskočil k soupeři a zaútočil rychlou sérií přímočarých ran. Magir byl tak překvapený, že se ani nekryl. Přesto se však zapotácel jen lehce.

„Jeho ruce jsou spáry lva!“ zakřičel Gruach, ukázal na Marka a lidé souhlasně přizvukovali.

Magir se přiblížil dlouhým skokem a ještě v letu udeřil spojenýma rukama shora jako kladivem. Výpad byl tak rychlý, že Mark nestačil uhnout. Cítil, jak mu v klíční kosti zapraštělo a pravá ruka mu ochabla. Magir s postřehem dokonalého zápasníka využil příležitosti a podruhé se pokusil zaútočit na ochromenou stranu. Mark Stone se odrazil do výšky a střídavě levou a pravou a pak znovu levou nohou kopl troglodyta do spánku. Magir v pohybu zmrzl a s vypoulenýma očima se zhroutil na zem.

„A jeho nohy jsou jako kopyta koně!“ završil rituál Gruach.

Kmen povykoval nadšením, získali tak silného bojovníka, Markovi se ulevilo, když viděl, že Magir po chvilkovém bezvědomí vstává. Pohled, kterým probodl Marka, nevěstil ale nic dobrého.

Večer Mark Stone ležel ve svém spacím pytli a celé tělo měl tak otlučené, že mu nepomáhaly ani tabletky proti bolesti. Zachmuřeně přemýšlel, zda si zvolil správnou cestu, když se přidal k tlupě pralidí. Právě teď to považoval spíš za omyl. Železná zásoba potravinových koncentrátů mu docházela a on netušil, zda bude zítra schopný si nějaké jídlo obstarat.

Nedaleko plápolal oheň, který přes den opatrovali starší kmene, batolata se křikem dožadovala večerního krmení, ženy kameny roztloukaly nasbírané kořínky na výživnou kaši a doprovázely svou práci nerytmickými popěvky. Studený závan větru, který se občas dostal i pod převis, Markovi připomínal, že střechy, kamna i pořádné nádobí nebude několik dalších tisíc, možná i deseti tisíc let vynalezeno.

„Večerní idylka doby ledové s kosmickým bitevníkem nad hlavou,“ zabručel polohlasem. „Proč jsem vlastně tady?“

Nevěřil, že se na Samuhu ocitl jen kvůli žárlivosti zhýčkaného multimiliardářského fracka.

„Tady máš něco k jídlu,“ vynořila se ze tmy Ajda a položila před něj hromádku masa a kaše na zeleném listu.

Mark se neubránil obdivnému pohledu na její postavu. V dřepu se mu naskytl ještě dráždivější pohled než předtím ve dne. Zjistil, že kráska má ochlupení klína o tón světlejší než vlasy.

„Ne,“ zavrtěla hlavou s omluvným úsměvem. „Možná se umíš prát, ale jsi moc slabý. Žena potřebuje silného muže, aby její dítě přežilo.“

S těmi slovy se zvedla, pohladila ho po vlasech a vrátila se k ohni. Mark Stone nedokázal najít vhodnou odpověď, a tak raději mlčel.

Těsně před usnutím si uvědomil, že tlumočník už dokáže analyzovat hrdelní řeč pralidí dokonale a překládá téměř plynně. A také si položil otázku, jak je možné, že jsou zdejší ženy tak krásné, bez jizev a šrámů, kterými je život v divočině musel poznamenat.

6

Ray se prodíral davem a razil přitom cestu i svým společníkům – Vien v doprovodu otce a čtyř ozbrojených mužů. Na rozdíl od nich ho Barnbruck nijak neohromil, bylo to typické město obehnané zčásti palisádou a zčásti kamennou hradbou, kde se ve vymezeném prostoru mačkalo zhruba deset tisíc lidí a vně hradeb ještě jednou tolik. Co ho překvapilo, byla skladba obyvatelstva. Podle nejrůznějších druhů šatů, zbraní a další výbavy odhadoval, že se sem sjíždějí lidé opravdu zdaleka. Podle řečí, které vyslechl, všechny přilákaly zázraky v chrámu Svaté války. Lidé nebyli zajedno, co vlastně zázrak obnáší, ale Ray logickým a sémantickým rozborem mnoha vyslechnutých zkazek určil jako nejpravděpodobnější historku, že hrouda hlíny položená do svatyně s jednou jedinou zlatou mincí se za noc promění v meče, štíty, luky a další zbraně vlastní středověké společnosti. Samozřejmě jen tehdy, pokud se prosebník o zázrak zavázal v účasti ve Svaté válce. Co to je Svatá válka však stále netušil.

„Ty zloději!“ zavrčel náhle Harn, chytil za ruku malého kluka, a než se kluk stačil vzpamatovat, vykroutil mu z prstů právě uříznutý měšec.

„Padej!“ uštědřil mu pořádný štulec a kopancem do zadku ho odmrštil.

Ray si do skládanky informací o svých společnících přidal další kousek. V průběhu posledních dní se přesvědčil, že jsou drsnější než běžní obyvatelé tohoto světa a mají pověst lidí, kteří mají zbraně neustále po ruce a neváhají je použít, pokud se k tomu rozhodnou. Současně jim však byla vlastní laskavost vůči slabým. Kdyby Harn hocha chytil a udal, pokus o krádež by ho stál minimálně ruku.

„A jsme tady,“ řekla Vien a ukázala na nevzhlednou tříposchoďovou stavbu.

Původně to byl zřejmě obyčejný dům, ke kterému někdo přistavěl dvě další patra a jako vrchol nevkusu umístil na střechu nevzhlednou sochu, křížence sfingy s harpyjí. Rayovi trvalo jen zlomek sekundy, než porovnáním databází zjistil, že člověk, který dům dostavoval, se částečně inspiroval starořeckým korintským stylem a částečně ilustracemi v encyklopedii pozemských mýtů vydané před sedmi lety. To znamenalo, že ve vybudování svatyně měl prsty někdo ze Země.

„Takovouhle práci máte nechat počítačům, pokud nechcete být odhaleni,“ zabručel téměř neslyšně.

Dav lidí v bezprostředním okolí chrámu zhoustl, Vien se těsněji přitiskla k Rayovi a android, ač měl spoustu práce z pozorováním okolí a vyhodnocováním podezřelých stop, musel věnovat část své pozornosti blízkosti půvabné ženy. Už dříve si všiml, že není Vien lhostejný. Harn, který mu byl jinak nakloněn, však důsledně dbal, aby projevy její náklonnosti nepřesáhly společensky únosnou mez. Jako jeden z pánů vrchoviny mezi řekami Livou a Karou měl se svou dcerou jisté plány a chystal se ji provdat za jednoho ze svých spojenců. Přesto však nijak nebránil tomu, aby Vien neseděla u táborového ohně Rayovi po boku.

Šum davu přehlušilo zvonění. Ray okamžik poslouchal a potom se pohrdlivě ušklíbl. Zvuk byl sytý a harmonicky čistý, což znamenalo, že zvon je dokonale odlitý bez jakýchkoliv chyb. Infiltrátoři místní kultury použili příliš dobrou technologii, v budoucnu by neměl být problém usvědčit je před soudem a v důkazním řízení. Možná však s žádnými soudy a živými svědky svých nekalých rejdů nepočítali, připomněl si android, aby nepropadal přílišnému optimismu. Ten mu občas vyčítal i sám Mark.

„Slyšte, lidé, zda k nám i dnes bůh promluvil a vyslyšel volání prosebníkovo!“

Před chrámem stál kněz v bílé říze a s rukama vztaženýma k nebi promlouval k zástupu. Doprovázel ho robustní muž zhruba Rayovy postavy, možná o kousek vyšší, a ještě menší chlapík, podle náramku na pravém zápěstí otrok. Ten před sebou tlačil vozík připomínající mohutnou rakev na kolečkách. Z davu se oddělil bojovník v suknici, sandálech a kazajce z buvolí kůže. U boku měl mohutný bronzový meč. Ray už zjistil, že i tyto neohrabané a nepříliš kvalitní zbraně jsou místními velmi ceněné. Bronz objevili teprve nedávno a ještě

stále to byl velmi drahý a nedostatkový materiál. Kromě zbraní se z něj vyráběly ozdoby a pouze ti nejbohatší z bohatých používali tento kov ve svých domovech i k jiným účelům.

„Del Abrah ku Moan poprosil boha a slíbil, že bude šířit jeho věhlas i tam, kde tomu brání špinavá lidská zvířata! A teď uvidíte, zda bůh jeho prosbu vyslyšel!“ zvolal kněz a otrok na jeho pokyn otevřel truhlu.

Kněz do ní sáhl a jeden po druhém podal bojovníkovi dva dlouhé, už na pohled ocelové meče, šupinovou zbroj, ocelové náholenice a dva štíty. Dav zahučel obdivem, Ray cítil, jak Harn ztuhl.

„Nevěřil jsem,“ zamumlal pouze.

„Hle! Prosby byly vyslyšeny!“ provolával dál kněz. „Vyzkoušej ten dar!“

Del Abrah zkušeně potěžkal meč v ruce, zkusil ostří a posunkem vyzval jednoho ze svých průvodců, aby se mu postavil. Napřáhl se k úderu, ocel zazvonila o bronz a vysekla do něj velký zub. Majitel nové zbraně zajásal a triumfálně zařval.

Ray odhadoval, že zbraň, kterou bojovník obdržel, je odvozena z meče pozdně vikinského a raně středověkého. Na rozdíl od nedokonalých bronzových zbraní poskytovala v kombinaci se zbrojí bojovníkovi obrovskou výhodu. Harna to zřejmě napadlo také.

„Pokud se svými muži nezískám také něco takového, nemáme šanci,“ řekl tiše. Tvář měl zachmuřenou a náhle vypadal starší. Vien na svého otce starostlivě pohlédla a stiskla mu ruku.

Rituál pokračoval. Del Abrah slavnostně sliboval, že se zúčastní Svaté války proti lidským zvířatům, a co víc, že přinese další oběti, aby i jeho muži získali podobné zbraně a stejně jako on se mohli jít ve jménu nového boha bít.

To bylo vše, co Ray potřeboval v danou chvíli vědět. Bylo mu jasné, že někdo ze záhadných důvodů podněcuje dvě rasy, které až dosud spolu neměly žádné konflikty, k vyhlazovací válce. Nikdo nic nenamítal, když navrhl, aby se vrátili do hostince, kde společně přebývali.

„Potřeboval bych tady Marka, ten do těchto záležitostí vidí víc,“ pomyslel si a až se zpožděním si uvědomil, že to řekl nahlas.

„Marka? To je kdo?“ chtěla vědět Vien.

„Můj přítel,“ odpověděl po krátkém zaváhání Ray. „Je právě mezi těmi ‚špinavými lidskými zvířaty‘, a pokud někdo dokáže odhalit, co všechno ten podvod se zbraněmi znamená, je to právě on.“

„Ty tvrdíš, že je to podvod? Že to k nám nepromlouvá bůh války?“ vmísil se do debaty Harn a oči mu blýskaly zájmem.

„Jsem si tím jist.“ A když Ray viděl naději a nejistotu v očích svých společníků, dodal: „A abych svá slova dokázal, obstarám vám podobné zbraně, aniž byste museli skládat jakoukoliv přísahu.“

„Jestli to dokážeš, je v tobě ještě víc, než jsi ukázal na cestě v pralese,“ prohlásil obdivně jeden ze zbrojnošů.

Ray jen přikývl.

„Ale protože se teď budeme někomu míchat do jeho plánů, musíme být opatrní a připraveni na všechno,“ varoval je.

„My jsme vždycky připravení.“ Harn položil ruku na jílec svého meče a podíval se po ostatních.

Ray se usmál. Tihle lidé se mu zamlouvali čím dál víc. Drsní, přímočaří a řídili se heslem jeden za všechny, všichni za jednoho. Doufal jen, že je dokáže ze šlamastyky, do níž je právě namočil, v pořádku vyvést.

„Uvidíme se zítra ráno,“ rozloučil se s nimi přede dveřmi do hostince.

Muži mu odpověděli přikývnutím, Vien se chvíli zdržela a vtiskla Rayovi polibek. Potom se i ona ztratila v příšeří chodby.

Ray zůstal stát a snažil se zapamatovat si dojem z dotyku hebkých dívčích rtů.

„Co by pro takovou ženu muž neudělal!“ pronesl nahlas.

„A co by android neudělal!“ pozměnil svou větu a s úsměvem na rtech vyrazil do křivolakých uliček.

Nejprve musí podrobně zmapovat okolí a teprve potom, po setmění, vyrazí na průzkum údajné svatyně.

7

Mark se krčil za kamenem. V pravé ruce držel připravený oštěp a v levé další dva. Za balvanem o kousek dál čekal podobně ozbrojený Wagooth. Jediný rozdíl byl v tom, že troglodyt neměl na svých zbraních glavenitové hroty, ale pazourkové. Mark však musel uznat, že špice oštěpů jsou opracovány velmi dobře a v rukou silného muže poslouží jako skvělá zbraň.

Tohle nebyl lov jako mnoho jiných, ale Velký lov na tisícihlavé stádo a silného ryzáka, jak o něm mluvil Gruach. Mark až dosud přes veškerou svou snahu nezjistil víc, a tak mu nezbylo než vyčkat. Věnoval se zatím okolní krajině. Zdejší tajgo-tundra vypadala všude stejně. Tráva, mokřady, místy smrkové pralesy a na sušších místech břízy. A mezi tím vším spousty zvěře. Lovné i lovící. Mark už u ohně slyšel spoustu zkazek o lidožravých medvědech a dalších monstrech, která dokázala zabít i mamuta. Příliš jim nevěřil, ale stále se měl na pozoru.

„Blíží se," sykl Wagooth ze svého úkrytu.

Mark pevněji sevřel oštěp a nadechl se, aby mohl v případě potřeby křikem odradit pádící koně, kteří by si k cestě vybrali právě jejich proluku mezi dvěma skupinami bříz. Pohled mu přitom náhodou padl na předloktí. Někde přišel k dalšímu škrábanci. Šrámu, opravil se v duchu, vlastně lehké tržné ráně, usoudil nakonec. Uvědomil si, že pár desítek dnů mezi troglodyty ho donutilo přehodnotit názory na to, co je nebezpečné zranění, skutečná námaha, zima a nepohodlí. Téměř se dalo říct, že si zvykl na každodenní boj o život. Ale právě proto ho stálo nezměrné úsilí přinutit se přemýšlet o situaci, kvůli které se tady vlastně ocitl.

Země se rozechvěla údery tisíců kopyt, ve vzduchu se náhle vznášel prach a pach koňských těl. V čele obrovského stáda cválal velký ryzák. Mark, přestože nebyl specialista na koně, okamžitě pochopil, že je to vůdce. Nejsilnější samec široko daleko. O zlomek později se za čelem stáda přihnala telepatická vlna. Mark stiskl zuby, aby potlačil zaúpění, a mimoděk sevřel oštěp, až mu na předloktí naskákaly provazce svalů. Ten myšlenkový útok měl na svědomí Gruach. Tohle nebyl telepatický kontakt, ale telepatický boj, šaman se snažil vědomím ovládnout vzpouzejícího se hřebce. Mark cítil jen ozvěnu duelu, ale přesto to bylo blízko hranice, kterou ještě dokázal snést. Uvědomoval si, že ho zachránila jeho slabší vnímavost.

Gruach po chvíli ovládl vůdce a s ním celé stádo. Tisíce koní teď cválaly najednou jinou cestou, než by si vybraly o své vůli – přímo k stometrovému srázu, pod kterým už čekala většina kmene. Mark se nedokázal oprostit od silné emanace šamanovy vůle. Cítil, jak hřebci mizí půda pod nohama, jak hrabe předníma nohama, vzpíná se ve vzduchu a potom – dopadá na zem. A za ním následovali další a další koně… Země pod srázem zrudla krví mrtvých zvířat, Mark cítil bolest a utrpení těch, co přežili. A věděl, že totéž cítí i kmenový čaroděj. V jednu chvíli si myslel, že Gruach v záchvatu loveckého šílenství hodlá snad povraždit celé stádo. Potom však telepatický kontakt změnil směr: šaman vyvolal představu hřebce-vůdce cválajícího pryč od srázu a jatka skončila.

„Dobrý lov, šamanův lov!" zazubil se Wagooth. „Zima nebude zlá, přežijí i malé děti!" Mark mu však neodpověděl, protože na jeho telepatickém příjmu se nerozhostilo ticho, jak očekával, ale cítil jakýsi šum, tisíce tápavých hledajících panožek. Pokusil se vybičovat svůj šestý smysl na nejvyšší citlivost, ale nezjistil nic, prchavé stopy se rozpustily v klidu. Ze zkušenosti věděl, že se to stává, pokud se násilím snaží překonat určitý bod.

„Jdem jim pomoct s masem?" zeptal se ho Wagooth podruhé.

Mark mechanicky přikývl a následoval ho.

Pod srázem už všichni pracovali: vyvrhovali vnitřnosti, porcovali, solili a rozdělovali maso, vybírali kosti na pozdější výrobu nástrojů a nejstarší čistili lebku vůdce stáda, aby ji

mohli přidat do kmenové svatyně. Těhotné ženy připravovaly slavnost. Mark vnímal vzrušení a radost všech členů kmene, úspěch tohoto lovu pro ně byl otázkou života a smrti.

Dlouho nechápal, jak chtějí maso v takovém množství uchovat, potom však Gruach otevřel o kus dál vchod do podzemí a přikázal, aby zpracované kusy masa nosili dovnitř. Když přišla řada na Marka, pocítil k těm troglodytům obdiv – nosili maso do obrovské ledové jeskyně, kde ho ukládali do ledovo-solné drti, a tak uskladňovali na dlouhou dobu. Proto chtěli přečkat zimu právě tady, v blízkosti přirozené lednice, naplněné zásobami právě pro čas nouze.

Pozdě večer byla práce u konce a začala slavnost. Pralidé se přecpali morkem, pili krev shromážděnou v prohlubních vyhrabaných v jílovité půdě a vdechovali kouř z bylin, které Gruach v pravidelných intervalech házel do jednoho z menších ohňů. Mark se k čichačům nepřipojil, avšak i zdálky vnímal opojnou sílu dýmu. Časem se zábava stávala stále divočejší a divočejší, lidé se párovali, někdy odcházeli do tmy, jindy se milovali přímo u ohňů mezi ostatními. Mark brzy zůstal sedět sám. Přijali ho za svého, ale jeho společnost nevyhledávali. Přestože už neměl hlad, okusoval lehce připálenou kýtu a v duchu plánoval, jak poputuje k jihu, ke geologickému zlomu, sám.

„Vezmi si," vyrušil ho z myšlenek známý hlas.

Nad ním stál Wagooth a nabízel mu na výběr ze tří nalámaných kostí lesknoucích se morkem.

Mark si jednu vzal a troglodyt se posadil vedle něj. Chvíli jedli mlčky, dva osamělí uprostřed veselí, které by v prudérnějších časech a civilizovanější společnosti bylo označeno za orgie. Mark nechápal, proč má nejsilnější a nejhrozivější válečník kmene nouzi o nápadnice. Vzhledem k tomu, že už měl možnost poznat jeho povahu, věděl, že by si sám žádnou ženu nevzal násilím.

„Dva dobří muži a sami?" přidřepla si k nim Ajda.

Kožich měla rozepnutý, sukni vykasanou a po tetovaných ňadrech jí stékala mastnota smíšená s krví. Oči se jí leskly a měla v nich rozpustilý výraz člověka, který se před chvílí nadýchal veselého dýmu. Její pleť byla ve světle ohně světlá a dokonalá a Mark si uvědomil, že je ve své divokosti nádherná, svůdná a žádoucí víc než většina unylých krásek, které na svých výpravách kdy potkal.

„Moje děti by nepřežily," řekl napůl sarkasticky, ale pak se mimoděk vkradl do jeho slov smích. „A to by byla velká škoda, poněvadž by s nimi zanikla i část tvé krásy."

Ajda se zarazila, jako by si jeho slova potřebovala promyslet, pak se zatvářila uznale a rozpustile zároveň.

„Pravda, jazyk máš krásně ohebný," vyzývavě sklouzla pohledem ke svému klínu.

„A ty, škoda mluvit," obrátila se k Wagoothovi.

Za jejími zády se objevil Magir a chytil ji kolem pasu. Její rozpustilost byla náhle ta tam a Mark si uvědomil, že ho poznala po čichu. V poslední době se mu to dařilo také.

„Tebe nechci, to si radši najdu velkého vlka!" odsekla, a protože ji Magir nepustil, kopla ho patou do holeně.

Mark s jistou jízlivostí zkonstatoval, že tohle gesto je účinné ve všech časech a na všech planetách, samozřejmě správně provedené.

Magir si to však nenechal líbit, a jakmile se vzpamatoval, vrhl se po Ajdě s pěstním klínem v ruce. Mark ho chytil z jedné a Wagooth automaticky z druhé strany. Znehybněný troglodyt se zmítal jako zvíře v kleci.

„Ještě jednou se jí jen dotkneš a zpřelámu ti hnáty!"

Mark s Medvědem se na sebe překvapeně podívali, protože vyřkli oba stejnou větu. Magir se tváří v tvář přesile odplazil do tmy se zlým výrazem ve tváři.

Ajdu její rozvernost definitivně přešla a vážně zakroutila hlavou.

„Oba tak dobří a každý má velkou chybu! Ale díky! A dejte si na něho pozor, pokusí se vás zabít! Zezadu!"

S těmi slovy odběhla a pohroužila se do všeobecného veselí.

Mark se zamyšleně podíval na Wagootha. Přestože se snažil, aby k nikomu z kmene necítil nic osobního, u tohohle přerostlého obra se mu to nedařilo.

„Škoda, že tě nemůžu pozvat na panáka," řekl a zakroutil hlavou.

„Nerozumím," nechápal troglodyt.

Mark se zasmál a pokrčil rameny.

„Já vím. Jsi fajn chlap a já tě chtěl pozvat na něco dobrýho."

„Až bude dobrý boj, já pozvu tebe," odtušil s úsměvem Wagooth.

„Nechápu, jak to, že mají vaše ženy – vlastně naše ženy – tak jemnou kůži," vrátil se Mark k problému, který ho zajímal. „Každý muž je jedna velká jizva a ony jsou hladké jako…" hledal vhodné přirovnání, „jako alabastr."

S pobavením zjistil, že tlumočník jeho slova přeložil „hladké jako stokrát olízaná mamutovina".

Medvěd se zatvářil udiveně.

„Ty to nevíš? Ženy se přece nikdy ničeho nedotýkají. Stačí, když si myslí, že se dotýkají."

Mark se zmohl ještě na dvě užaslé otázky a pak jen pozorně naslouchal Wagoothově neobratnému vysvětlování. Podle všeho to vypadalo, že ženy ovládaly telekinezi a používaly ji k běžné manipulaci a k práci! Nikdy ve skutečnosti nic nebraly do ruky, pouze to naznačovaly!

Mark tomu zpočátku nevěřil, ale pak se soustředil právě na Ajdu, která si u vedlejšího ohně brala pečeni. Ve chvíli, kdy věděl, nač se má zaměřit, viděl to! Ajda ve skutečnosti pečeni neuchopila, pouze gesto naznačila, mezi jejími prsty a kostí byl prázdný prostor!

„A proč předstírají, že věci drží, když je ve skutečnosti nedrží?"

„Přináší smůlu dělat to jinak," odpověděl Wagooth lhostejně.

„Ale po veselém dýmu si nikdo nedává moc pozor, proto je to vidět, podívej," ukázal Mark na ženu, které doslova a do písmene maso z ohně létalo vzduchem přímo do úst.

„Ale není to až tak dobrá věc," usoudil troglodyt filozoficky, „nejsou tímhle způsobem silné, nemůžou vzít do ruky kyj a pořádně udeřit. Svaly jsou mnohem lepší."

Víc se už Mark nedozvěděl a brzy se uložil ke spánku příjemně přejeden. Jeho termoizolační spací vak pobytem v divočině hodně utrpěl, bylo jen otázkou času, kdy o něj přijde docela. Než usnul, pokusil se utřídit všechna zjištění učiněná toho dne bohatého na události.

Na planetě se skrývalo mnohem víc záhad, než se zdálo možné. Nejprve telepatické schopnosti šamana, možná i všech šamanů, potom telekinetické schopnosti jejich žen. Jen tajemní obyvatelé té nejvyšší civilizační úrovně, nebo naopak nelidská monstra měla ve vesmíru podobné schopnosti, ale ne humanoidní tvorové! Už jenom tato informace stačila, aby byla planeta vyhlášena za nejpřísněji střeženou a velmi opatrně sledovanou rezervaci.

8

Ray v průběhu svého čekání na tmu vystřídal několik hospod. V podniku, který si označení hostinec ani nezasloužil – spíš šlo o nálevnu toho nejhrubšího zrna – ho upoutalo tlumeně vyslovené Harnovo jméno. Mávl na hospodského, aby mu přinesl džbánek s medovinou, a při té příležitosti si poposedl, aby viděl na společnost v rohu. Přibližovat se nemusel, stačilo vyladit sluch na vyšší citlivost.

„Ve chvíli, kdy získáme ty nové zbraně, na Harna zaútočíme. Nepostaví najednou víc než třicet ozbrojených chlapů," prohlásil právě plešatý muž s jedním okem zakrytým páskou. Ozbrojen byl bronzovým mečem a tloukem s kamennou hlavicí. Vedle jeho nohy stál o stůl opřený štít s kovovou puklicí. To znamenalo, že bojovník je značně zámožný člověk.

„Jenom třicet?" opáčil pochybovačně jeden z mužů u stolu. „Podle území, které drží, by jich měl mít aspoň stovku!"

„Je to špatný vůdce, nechává svým lidem přílišnou volnost, ukládá jen malé lenní povinnosti, jak v obilí, zboží, tak i ve službě," vysvětlil jednooký.

Rayovi byly nyní Harnova obezřetnost a utajované obavy jasné. Uvědomoval si, že pokud jeho nepřátelé získají jakoukoli výhodu, vrhnou se na něho a on své území neudrží.

„Nezapomeňte, že pokud získáme zbraně, zavážeme se bohovi službou ve válce za Velkým schodem," namítl poslední z trojice, který až dosud mlčel a všímal si jen svého korbele. Ray si okamžitě uložil do paměti informaci, že geologickému zlomu, rozdělujícímu kontinent na dvě části, říkají obyvatelé Velký schod. Bylo to docela přirozené, vznik místních názvů měl všude ve vesmíru podobnou logiku.

„Zkusíme se domluvit s knězem. I bohové potřebují nejrůznější druhy služeb. Třeba nebude nutné bojovat proti lidským zvířatům. Třeba má bůh války své nepřátele i mezi lidmi a my bychom mu od nich mohli pomoct," ušklíbl se jednooký a naznačil výmluvné gesto.

„To zní dobře, zítra večer se zastavíme v chrámu," uzavřel debatu muž s korbelem.

Ray se zvedl a zaplatil drobnou stříbrnou mincí. Razily se přímo v mincovnách agentury a na jejich vývoji pracoval celý tým historiků, extraterestiálních psychologů. Výsledkem bylo platidlo akceptovatelné na devadesáti osmi procentech planet, nad nimiž agentura vykonávala dohled.

O chvíli později stál už Ray před chrámem. Zpočátku měl nutkání proskenovat budovu nejprve zvnějšku – jeho laser ukrytý v pravém ukazováku se dal přepnout do modu RASER, což ve skutečnosti znamenalo zapojení koherentního rentgenového záření, ale potom myšlenku zavrhl. Uvnitř by mohly být detektory nebo jiný poplašný systém. Ze stejného důvodu vypnul i generátor ochranného pole.

„Tradiční metody jsou občas ty nejlepší," zašeptal, zazubil se a s graciézností, kterou by v jeho mohutném těle nikdo nečekal, se výskokem zavěsil za římsu a vytáhl nahoru. Předtím samozřejmě propočítal pravděpodobnou nosnost zdiva. Ray – jako většina androidů – vážil víc než člověk jeho vzrůstu.

Dostat se až do posledního patra mu nečinilo žádné problémy a po chvíli tápání našel nezavřené okno. Prolézt dovnitř ho stálo roztrhané oblečení a poškozenou kůži na bedrech – okenní rám byl pro něj přece jen příliš úzký.

Chvíli stál v temné místnosti a nehýbal se. Neregistroval oddechování spáče ani jiné známky přítomnosti člověka. Pouze v rohu v infraspektru rozeznával hemžení myší, po stěnách běhali švábi. Ti byli studení, ale po vyladění zraku na maximální citlivost je viděl i s podrobnostmi. Místnost sloužila jako skladiště. Chvíli váhal, zda něco nepřehlédl, ale bylo tomu tak – jako skladiště hlíny. Až po chvíli mu to došlo: zde podvodný kněz schovával oběti bojovníků žádajících o zbraně.

„Nač by bohovi války byla nějaká hlína," uchechtl se Ray neslyšně, otevřel dveře a vyšel na chodbu. Nejvyšší patro bylo tmavé, zdola se centrálním schodištěm linula slabá záře. Ray

se podezřívavě podíval na schody. Bylo jasné, že vyschlé dřevo bude pod jeho vahou praskat. Potom se zaměřil na kamennou podlahu o tři metry níž. Ta vypadala líp. Skokem se přenesl přes zábradlí a neslyšně dopadl do hlubokého dřepu. Jediný zvuk, který způsobil, bylo zašustění vzduchu při jeho letu.

„Ale můj bůh netvrdí, že lidé mají vzývat jen jeho! Chce pouze, aby se v jeho jménu bili, když od něho přijmou dary! Určitě najdeme společnou řeč, aby svatyně ani jednoho z nás nezely prázdnotou."

Ray hlas poznal, přestože ho tlumily zavřené dveře. Opatrně přistoupil až k nim, ze schránky v pravém stehně, dovedně umístěné mezi dvěma keratovými svaly, vyjmul tenký světlovodný kabel a prostrčil ho mezerou u podlahy. Chvíli mu trvalo, než se zorientoval, protože zorné pole bylo velmi malé.

Kněz seděl na pohodlném křesle u krbu a diskutoval s vyschlým stařík em zahaleným do pruhu látky omotané kolem těla. Ray ho odhadl na stoupence jiného náboženství. Otrok stál připraven posloužit opodál, velkého tělesného strážce nikde neviděl.

Ještě chvíli rozhovor nahrával, aby měl soud dostatečně průkazný materiál. Bylo jasné, že žádný skutečně věřící člověk ze společnosti na nízkém stupni vývoje by se svou vírou nekupčil způsobem, jakým to dělal falešný kněz.

Ray schoval kabel a pokračoval v průzkumu. Přízemí zaujímala chrámová svatyně s katafalkem, na který se pokládaly přinesené oběti. Ray napočítal celkem jedenáct mincí položených na hroudách hlíny. S trochu škodolibým pocitem je všechny sebral. Za katafalkem našel díky o něco vyšší teplotě vůči okolní podlaze tajné dveře vedoucí do sklepení. Trochu mu sice dělalo starosti, že neví, kde je knězův osobní strážce, ale nakonec se stejně rozhodl práci dokončit. Otevřel poklop a opatrně sestoupil do tmy. Tady mu ani jeho supercitlivý zrak nebyl příliš platný. Pomáhal si ultrazvukovými pulzy vysílanými speciálním sonarem umístěným pod jazykem. Každý netopýr by Raye v jeho echolokaci předčil, androidovi však stačila, aby se zorientoval i v černočerné kryptě.

Nebyla to krypta, opravil svůj úsudek vzápětí. Vzduch byl nasycen pachem strojního oleje a nedávno opracovávané oceli. Na policích okolo stěn neležela mumifikovaná těla nebožtíka, ale úhledné balíky s meči, zbrojemi a dalšími zbraněmi. Ray se vloupal přímo do skladiště. Zapnul zdroj světla a začal natáčet. Osud infiltrátorů planety byl zpečetěn. Pokud se samozřejmě odtud s Markem dostanou, neubránil se trochu cynické myšlence. Vzpomínka na přítele, o němž už dlouho neměl žádné zprávy, mu zkazila pocit z dobře vykonané práce. Dál už se nezdržoval, vybral výstroj pro své druhy a s velkým balíkem přes rameno stoupal ze sklepa nahoru. Teď se potřeboval dostat ven. Původní cestu zavrhl, s těžkým a rozměrným břemenem nemohl šplhat. Nejjednodušší bylo prostě vyjít dveřmi.

„Stůj, co tady děláš!" prořízl ticho výkřik a v zadním vchodu do chrámového sálu se objevila temná silueta. Ray se proklel za svou neopatrnost, zřejmě způsobil hluk, který strážce vyrušil.

„Nic, jen se tady rozhlížím a nesu si něco na památku," odpověděl a zamířil ke dveřím. Dotyčný byl u něho rychleji, než považoval za možné. V ruce držel těžkou palici a švihl tak prudce, že Ray nedokázal uhnout, nastavil jen balík. Zásah ho téměř srazil k zemi. Neměl chuť bojovat s dobře cvičeným strážným, navíc by to ničemu neposloužilo. Rozběhl se a bez skrupulí proskočil dveřmi. Dřevo zapraštělo a Ray se rozplácl na zemi, balík kus od něj. Strážný nerozhodně postával za rozbitými dveřmi, očividně si nevěděl rady, co dělat dál.

„Chce to víc iniciativy!" křikl Ray, sebral balík a utíkal pryč.

Cítil, že v ramenním kloubu, který obdržel hlavní úder, mu to pěkně skřípe.

Lup si prohlédl až v pokoji. Pět mečů, sedm dýk, několikero drátěných košil. Všechny výrobky byly lehce podprůměrné kvality – podprůměrné vzhledem k vybavení, kterým své zaměstnance do akce vybavovala Služba pro dohled nad primitivními planetami. Ve srovnání se vším ostatním na planetě představovala uloupená výstroj výkřik té nejmodernější

technologie. Jenomže Ray nemínil ponechat nic náhodě. Pokud mohl zvýšit šance na úspěch mise, šance na přežití lidí, na nichž mu záleželo, byl rozhodnutý udělat pro to všechno.

Seřídil svůj laser v ukazováčku na nízký výkon, pomocí součástek v tajných schránkách a své invence přeměnil dezintegrátor v předloktí na výkonný mrazič, z krbového ohniště si vzal kámen, který mu posloužil jako primitivní kovadlina, a začal zušlechťovat, kalit a popouštět ocelové čepele i jednotlivé kroužky drátěných košil. Nejvíc si dal záležet na výstroji, kterou určil Vien. Skončil až ráno s vědomím, že výstroj, kterou předá svým společníkům, je minimálně třikrát lepší, než byla původně.

9

Mark si batoh lépe usadil na zádech a vyzkoušel, jak sedí popruhy. Divočina doby ledové byla vůči jeho vybavení neúprosná, víc a víc děr a povolených švů musel spravovat primitivní jehlou z kosti a šlachami zpracovanými žvýkáním nejstarších žen kmene. Věci v nouzové výbavě si nechával na chvíli, kdy bude použití výdobytků moderní civilizace otázkou života a smrti. Těžký ruksak ho i přes polstrování tlačil do zad. Nedalo se s tím nic dělat, většinu z jeho objemu a hmotnosti zabíralo nasolené a nasušené koňské maso. Právě dnes chtěl opustit kmen na jeho okružní cestě kolem zimní zásobárny potravin, ledové jeskyně, a vydat se na osamělou pouť k jihu, ke geologickému zlomu, kde pravděpodobně ležel klíč k řešení záhady Samuhu III. Sehnul se pro svazek loveckých oštěpů, zhluboka se nadechl a vydechl a rozhlédl se, aby si vybral nejschůdnější cestu. V průběhu týdnů získal cit pro moře pahorků rozdělovaných mokřinami, střídajícími se se sušími místy a skupinami houževnatých stromů. V mozaice šedé, hnědé a špinavě zelené vegetace byly jasně optimistické barvy zapomenuty a vše se sklánělo pod tíživou přítomností pevninských ledovců někde na severu a jejich menších bratrů na svazích kopců a hor jen o pár set metrů výš.

„Chtěl jsem ti něco ukázat, než nás opustíš," oslovil ho už zdálky Gruach.

Mark si už dávno zvykl, že přes svůj primitivní vzhled jsou troglodyti stejně chytří, prozíraví a učenliví jako vyspělejší lidé kdekoliv jinde ve vesmíru. Proto se nepozastavil nad tím, že šaman jeho přípravy k odchodu odhalil.

„A co mi chceš ukázat, Moudré oko kmene?" použil nejformálnější oslovení.

„Špatné místo. Jsou špatná místa, kde umírají zvířata, někdy i lidé, kde do tebe vleze horečka, co tě za chvíli zabije, nebo prostě místa naplněná špatným štěstím. Tohle je mnohem horší místo. Objevuje se, mizí a zase se objevuje a zabíjí."

Mark ani nejmenším hnutím tváře nedal najevo, že má o smyslu šamanových slov jisté pochyby.

„Rád se tam podívám."

Gruach se otočil, jako by jinou odpověď ani nečekal, a dal povel celému kmeni.

„Je to nedaleko naší cesty. Je dobré, když všichni místo uvidí. Hvězdy mi řekly, že špatné místo bude dnes živé, bude zabíjet."

„Nedaleko naší cesty, znamenalo změnu směru k jihozápadu a dvanáctikilometrový pochod výjimečně rozbahněným terénem se spoustou potoků a říček, slévajících se do malých, z místa na místo se přesunujících jezírek. Z vody vyrůstala šedozelená tráva poskytující útočiště myriádám hladových komárů a bodavých mušek – muchniček. Bylo jich tolik a tak žíznivých, že když dorazili na místo, měl Mark pocit, že mu v krevním oběhu chybí pár decilitrů krve.

Mark pohlédl na šamana a potom na proláklinu před nimi. Místo se ničím neodlišovalo od spousty jiných, které už toho dne přešli. Tři mělká údolí se zde spojovala a vytvářela do středu se svažující planinu širokou nějakých sto metrů. Po dně každého z údolí se mezi křovinami vlhkomilné vegetace klikatil malý potůček, vyšší svahy pahorků byly porostlé keřovitým porostem připomínajícím spleť vrb a lísek. Po první zběžném pohledu se Mark vrátil k potůčkům. Tekly rychle a množství přinášené vody bylo značné, odhadoval, že by zde mělo být menší jezero. Podle stop v půdě a uschlých vodních rostlin na okrajích planiny se zde ještě nedávno nacházelo.

„Nezdá se to, ale tohle místo je skutečně špatné," řekl Gruach a Mark z jeho tónu vycítil, že šaman ví víc, než řekl.

Ten mlčel a stále pozorně prohlížel okolní krajinu. Malý pták prolétávající kolem náhle ve vzduchu zavrávoral, jako by mu jedno křídlo postihla nečekaná křeč, a s vypětím sil přistál na zakrslém smrku ve svahu. Ticho přehlušilo jeho bolestné naříkání.

Havran, který se rozhodl přeletět přímo nad soutokem potoků, zamrzl uprostřed mávnutí křídel a jako kámen se zřítil dolů. Jeho pád zaregistrovala liška, jejíž zrzavý kožich se náhle zaleskl v trávě. Ignorujíc přítomnost lidí zamířila k mrtvému ptákovi a hned se do něj hladově pustila. Mark tohle všechno viděl stejně jako ostatní příslušníci kmene, ustrašeně se krčící za ním a Gruachem. Na rozdíl od nich se však usilovně snažil najít vysvětlení. Pro ně bylo údolí prostě zlé místo, možná obývané špatnými duchy nebo něčím jiným, nepřátelským všemu živému.

„Jsou tu kouzla a já si myslím, že jsou to kouzla tvého bývalého kmene," řekl šaman potichu, aby to kromě Marka neslyšel nikdo jiný.

Mark souhlasně přikývl.

„Ano, a já jsem zde právě proto, abych je našel a odstranil. Není dobré, když zlá magie otravuje zemi lovců a zabíjí zvířata i lidi," odpověděl. „Potřebuji tady být sám, abych mohl –" chvíli váhal nad správným slovem, ale potom použil to, jež se nabízelo nejpřirozeněji, „čarovat."

Šaman pochopil a bez dalších otázek odváděl lidi pryč.

„Počkáme na tebe v údolí. Je tam dobrá jeskyně na přenocování a spousta zralých bobulí k jídlu."

Mark počkal, až se křoviny za posledním opozdilcem přestaly chvět, a pak vytáhl z vaku malý triedr. V přístroji byl navíc zabudován dálkoměr, jednoduchý analyzátor a malý příruční dopplerovský radar.

Celou půlhodinu mu trvalo, než zjistil, nač se dívá. Uprostřed planiny byla rozhozena hologramová maskovací síť. Protože zrakový klam byl dokonalý, musel být někde pod ní aktivní laser. A to, co maskovala, chránilo zvláštní silové pole. V nouzové výbavě, kterou si Mark nesl s sebou, naneštěstí neměl žádný vhodný detektor. Nezbylo mu než riskovat a využít skutečnosti, že pole zabíjelo, nebo alespoň ochromovalo vše živé.

Nasbíral svazek dlouhých stébel trávy a dával přitom pozor, aby stonky neutrhl, ale vyrýpl ze země i s celým kořenovým systémem. Potom se se stéblem v napjaté ruce před sebou začal opatrně přibližovat. Přestože jako vždy foukal studený vítr ze severu, po skráních mu stékaly krůpěje potu. Znal možnosti pozemské techniky a věděl, že pokud je pole silné, jediný jeho dotek ho může na místě zabít. Prsty ruky, v níž držel stéblo, ho náhle zabrněly, zelený stonek v mžiku zežloutl a uschl, mravenčení vzápětí ustalo. Ještě před chvílí živá rostlina byla náhle spálená a mrtvá. Mark pochopil, že jde o speciální druh pole, které energií ničí pouze živé organismy a k mrtvé hmotě – zevnitř spálenému stéblu trávy, je netečné. A kvůli šetření energie nutné k jeho udržování nesahá až k zemi, kde se pohybovala spousta hmyzu a drobných hlodavců. Klekl si a dalšími stonky trávy potvrdil svůj dohad. Ochranná bariéra začínala až ve výši čtyřiceti centimetrů. Mark si lehl na zem a opatrně, centimetr po centimetru, se plazil vpřed. Každou chvíli se zastavoval a zelenými stonky zkoušel, zda ho někde nečeká smrtelné překvapení. Po dvou hodinách lopocení se mu konečně podařilo dostat k maskovací síti, takže se mohl postavit.

Odhrnul síť a spatřil automatickou geologickou stanici GSM II s kompletní výbavou pro analýzu a sbírání vzorků až do hloubky patnácti metrů. Géesemky nebyly uzpůsobeny k přistávání z oběžné dráhy, z toho vyplývalo, že stanici zde musel nainstalovat přímo nějaký pracovník. Mark se nezdržoval dalšími i úvahami, odklopil kryt ovládání na centrálním modulu, deaktivoval ochranné pole a jeden po druhém začal vytahovat paměťové a programové moduly. Ray by se do nich mohl napojit okamžitě, Mark musel počkat, až bude mít k dispozici potřebné vybavení. Přesto si nedokázal představit, jaká látka – kromě lapis onirisu — by tajemným těžařům, porušujícím celou stovku zákonů, stála za takové riziko a náklady. Lapis oniris na Samuhu III nebyl, tím si byl jist. Když odcházel, padl mu pohled na útržek vyčnívající zpod pásu jednoho ze vzorkovacích robotků. Byla to titulní stránka

Pronikavého oka, jednoho z bulvárních novinových plátku vydávaných na Zemi. Podle data byl výtisk téměř tři měsíce starý.

Nový objev Claudia AwaCrougha juniora! hlásal nejkřiklavější titulek a pod ním byla fotografie půvabné hnědovlásky, se kterou Mark strávil na Zemi tak příjemné odpoledne a noc. Při vzpomínce na pohodlí a luxus, kterými své obyvatele zahrnovala domovská planeta, se Markovi zdálo, že to bylo před tisíci a tisíci lety. Vychlazené drinky, pohodlné oblečení, rafinované spodní prádlo krásných žen a jejich ještě rafinovanější parfémy zatlačily do pozadí rizika lovu, zimu, hlad a další starosti o každodenní přežití. Silou vůle se vrátil k úvahám nad útržkem článku před sebou. Claudius junior byl syn hlavního majitele společnosti AwaCrough a spol., která se zabývala těžařstvím a vývojem bojových androidů. Nedávalo smysl, že by hypermultimiliardářský playboy pomocí nekalých politických čachrů nechal ze žárlivosti poslat Marka Stonea na planetu, kde rodinná firma provozovala nějaké ilegální podnikání. Na druhou stranu mohlo vedení společnosti zjistit, že nějaký jejich konkurent zde provádí zakázané výzkumy, které mu mohou potenciálně přinést zisk, a toto byl jejich způsob, jak na to upozornit. I když Mark si na místě dokázal představit deset jednodušších cest, jak na Samuh III dostat pracovníka Služby pro dohled nad primitivními planetami, případně celou jednotku Vesmírné policie.

Schoval útržek novin do kapsy a s ruksakem těžším o paměťové moduly a schránky se vzorky se vracel ke kmeni.

„Místo už není zlé, ale bude ještě nějakou chvíli trvat, než zmizí všechny stopy po zlých kouzlech," oznámil v táboře Gruachovi.

Šaman přikývl, jako by ani nic jiného neočekával.

„Stále ještě chceš sám cestovat k jihu?" zeptal se Marka.

„Teď ještě víc než předtím," odpověděl mu kapitán. „Pokud mají být všechna zlá místa odstraněna, musím tam být co nejdřív."

„Nejrychlejší a nejpohodlnější je jít cestou mezi lovištěm Vraních lidí a Šedých žab. Jejich území rozděluje roklina Medvědů, ale my přes ni známe cestu. Doprovodíme tě až tam," prohlásil Gruach.

Mark zabručel na znamení díků a s překvapením si uvědomil, že tlumočník se neozval, neúmyslně použil vrčivou řeč troglodytů. Všiml si, že Ajda pozorně naslouchala jeho rozhovoru se šamanem. Teď zachytila jeho pohled a usmála se.

„Škoda, že by tvoje děti byly slabé," řekla s významným přimhouřením očí a otřela se o Marka bokem. Pohyb doprovodila gestem ruky a telekinetickým dotykem, který nikdo jiný nezaregistroval. Mark se na krásku podíval a musel sáhnout až do hlubin svého sebeovládání.

„Máš pravdu, byly by slabé."

Další telekinetický dotyk byl ještě důvěrnější.

„Ale přesto, jsem jenom muž," dodal a raději se otočil, aby ho dál nepokoušela.

Napadlo ho, že kdyby Samuh III nebyla v ochranné karanténě, byly by její obyvatelky vyhledávanými partnerkami všude v civilizovaném vesmíru.

Posadil se k ohni, kde mu Wagooth držel místo vedle sebe. Mark se s obrovitým troglodytem přátelil čím dál víc. Měl ho rád pro jeho mlčenlivost, nečekanou inteligenci a laskavost k ostatním, která byla v přímém rozporu s jeho zvířeckým zjevem.

Mlčky snědli každý kus krvavé pečené z divokého prasete, které Wagooth dnes ulovil. Všude jinde by Mark takto upravené maso kuchaři vrátil, ale tady bylo vynikající laskominou.

„Není mi jasné," začal téma, které by si rád vyjasnil, „proč tebe, nejlepšího lovce kmene, nejsilnějšího muže kmene, ženy nepronásledují. Každá by měla chtít tvoje dítě."

Velký troglodyt chvíli zachmuřeně mlčel, až měl Mark dojem, že ho svou otázkou urazil.

„Sám nevím," řekl konečně. „Každé ženě, se kterou jsem ležel, jsem se snažil dokázat, že jsem nejsilnější, nejstrašlivější a nejlepší!"

Na potvrzení svých slov se hrdě napřímil a rázně udeřil do hrudi, až to zadunělo.

Mark si pomyslel, že právě tohle dokazování je kamenem úrazu, ale neřekl nic. Na poučování v milostných otázkách jsou hákliví muži všech epoch a světů.

„Ale někdy je to těžký a vůbec mě to nebaví,“ dodal troglodyt po dlouhém mlčení, když plameny pohasly a uhlíky zářily tmavě červenou barvou. Prsty mimoděk pohladil králičí kožešinu, do které se ukládal ke spánku. „Myslím být nejsilnější a nejstrašlivější.“

Mark se zamotal do zbytků svého spacího pytle.

„Ať nás zítra čeká dobrý lov,“ popřál svému společníkovi dobrou noc obvyklou frází.

10

Ray se do jídelny hostince dostavil krátce po úsvitu a teď čekal na své společníky. Na snídani však kupodivu přišla jen Vien v doprovodu jednoho ozbrojence. Ray ji pozdravil úklonou, a než stačila protestovat, nalil jí do šálku horké mléko a na talířek, který si zvlášť vyžádal od hostinské, položil tři rozpečené housky a kus sýra. Menu doplnil pohárem horkého vína s medem.

„Žena se má postarat bojovníkovi o snídani," řekla dívka, ale potěšení z pozornosti, které se jí dostalo, skrýt nedokázala.

„Možná občas by to mělo být opačně, zvlášť pokud chce muž na krásné tváři vykouzlit úsměv," opáčil Ray a posadil se.

„Už jsem jedl," řekl směrem k Vienině průvodci a přisunul k němu mísu s pečivem a sýrem.

„Kde je tvůj otec a ostatní?" zeptal se.

„Měl za úsvitu schůzku s lidmi, kteří pro nás v Barnbrucku špehují naše nepřátele," odpověděla s plnými ústy.

Její průvodce se na ni nesouhlasně podíval, ale dívka jen pokrčila rameny.

„Zachránil mi život a tobě pravděpodobně taky, nebudu před ním mít žádné tajnosti."

Ray pozoroval, jak muž těžkopádně přemýšlí o slovech své paní a nakonec s nimi v duchu souhlasí. Usoudil, že Harn sám ani jeho lidé nejsou zvyklí na přílišné intrikování, a trochu smutně si pomyslel, že o to méně pravděpodobné je jejich přežití ve světě, v němž slovo neplatí jako zákon.

Než stačil něco říct, ozval se zvuk otevíraných dveří, do sálu vešel Harn s doprovodem. Výraz v jeho tváři hovořil jednoznačně – informace, které získal, se mu vůbec nezamlouvaly.

„Jekarův člověk je tady už týden a dnes bude jednat s knězem. Chce novému bohu zaslíbit všechny členy své osobní gardy, to znamená padesát mužů, padesát nejlepších bojovníků široko daleko."

Vienin úsměv při slovech jejího otce pohasl. Vrhla směrem k Rayovi lítostivý pohled a pak její rysy ztvrdly.

„A Hegen, otče? Je tady, jak jsi předpokládal?"

Harn přikývl.

„Je tady, ale já –" tvrdost a ráznost se z jeho slov vytratila a hlas mu zakolísal, „tě nutit nebudu. Není to muž, který by…"

„Ale jeho slovo poslouchá dvě stě mužů ve zbrani a s nimi můžeme naše území uchránit!" skočila mu do řeči Vien.

Statný muž jako by se scvrkl.

„Když mu dám tebe za ženu," řekl tiše.

„Je jiná cesta, jak uchránit naše lidi? Ctí nás a my máme povinnost je chránit," odpověděla mu dívka.

Ray se nedokázal ubránit obdivu k oběma dvěma. Harn nechtěl obětovat dceru, aby zachránil zemi, ale ona se sama nabízela. A z intonace hlasu, když vyslovila jméno svého nápadníka, si byl jist, že ho nemá ani trochu ráda. Spíš se ho bála a současně jím opovrhovala.

„Možná bychom měli sledovat události, pomáhat jim a být kdykoli připraveni přizpůsobit se tomu, co přinese nový den," řekl do tíživého ticha android. „Vždy můžeme naše rozhodnutí změnit. Teď byste si však měli obléct brnění, které jsem vám obstaral. A potom můžeme vyrazit za našimi záležitostmi."

Oblékání do zbrojí a zkoušení zbraní trvalo ještě déle, než Ray předpokládal. Muži přes veškerou svou snahu o sebeovládání nedokázali zachovat vážnou tvář a radovali se z nových věcí jako malé děti. První z bojovníků byl konečně hotov, zkusmo tasil meč a prosekl jím vzduch.

„S tímhle možná doopravdy uvidím své děti a ženu!“ prohlásil vážně a oči mu přitom svítily nadšením.

Ray svůj úsudek změnil. Možná se radovali jako malé děti, ale měli proč. Pro něj byly jejich zbraně hračky, pro ně jediná možnost, jak ubránit domov a své blízké.

„Kam se vydáme?“ zeptal se Harna, když byli všichni připraveni.

„K Velkému schodu, Hegen tam prý včera vyrazil se svou družinou, aby zjistil, zda mu boj proti lidským zvířatům stojí za zisk nových zbraní. Chci si s ním promluvit. Možná se mnou uzavře spojenectví za cenu menší, než je ruka mé dcery.“

Ray věděl, že poslední věta je jen přáním otce, ale přikývl.

„Rozumím. Den je krátký, neměli bychom déle otálet.“

Ve stáji si vyzvedli koně a vydali se na cestu. Skrze město jeli pomalu, často téměř krokem, protože ulice i uličky byly plné lidí – od trhovců a řemeslníků po zemědělce s kárami přeplněnými vypěstovaným ovocem, zeleninou a dalšími produkty. Ranní vzduch byl ještě čerstvý, ale už teď se v něm vznášely náznaky pachů a vůní, které ho do večera nasytí a přesytí tak, že pro poutníka odjinud bude v prvním okamžiku téměř nedýchatelný. Raye napadlo, že právě tento „odér města“ může mnoho prozradit o stavu společnosti. Schoval si myšlenku na později a věnoval se sbírání útržků ze zaslechnutých rozhovorů k analýze používaných dialektů a jazyků a budování slovníkové databáze.

Konečně projeli jednou ze čtyř městských bran a mohli zvýšit tempo. Ray pobídl svého koně a dohonil Harna jedoucího s Vien bok po boku.

„Kdo jsou vaši nepřátelé?“ zeptal se.

„Jekar z Vardorsu,“ odpověděl suše Harn. „Má v držbě půdu za řekou vytyčující hranici vysočiny a v poslední době přišel k velkému množství zlata. Nepodařilo se mi zjistit kde. Možná někde objevil zlatý důl. Protože má peníze, nemusí si pálit prsty sám, na to je moc opatrný. Vzal do služby Alhuda Křiváka. Slíbil mu správcovství nad mou zemí, když mě zničí. Za hodně zlata může člověk najmout mnoho mužů. Tvrdých mužů, kteří umějí zabíjet.“

„A co je zač ten Hegen?“ vyptával se dál Ray.

Harn pokrčil rameny, vrásky se mu prohloubily a náhle vypadal mnohem starší.

„Hegen je silný a krutý muž. Někteří říkají, že je silný, protože nikdy neprohrál a nemusel vstávat z prachu,“ odpověděla místo otce Vien. „Je ale naší nejlepší šancí.“

Poslední věta zněla hořce.

„Kdy se objevil v Barnbrucku kněz nové víry? Ten, v jehož chrámu rozdává bůh války zbraně?“ změnil téma Ray.

„Před třemi lety, rok potom, co výbuch sopky rozbil v jednom místě Velký schod.“

Dál jeli mlčky a Ray se věnoval pozorování krajiny. Okolo nich se rozkládala mírně zvlněná pahorkatina s hřebeny a údolími směřujícími od západu na východ, a čím víc postupovali k severu, tím víc přibývalo vlhkosti, vegetace byla bujnější a hustší. Kolem čtvrté se před nimi na obzoru vynořila temná, do mírného oblouku zakřivená čára – geologický zlom půlící celý kontinent. Ray se na okamžik postavil v sedle a přeladil zrak na teleskopický mód. Jeho zorné pole se tím extrémně zúžilo, zato ale mohl konkurovat menšímu teleskopu. Skalní stěna, vysoká v průměru 1800 metrů, byla tvořena rulami s nepatrnou příměsí andezitu.

„Tak tady bych sopku nečekal,“ zamumlal Ray a přesunul zorné pole na jediné místo, kde byla jednolitost skály porušena. Vypadalo to, jako by někdo kvalifikovaně provedeným odstřelem změnil tisícimetrový úsek stěny v poměrně snadno schůdný suťový svah.

Ray přeostřil svůj zrak do standardního módu a podíval se na Hama.

„Kdy tam dorazíme?“

„Zítra po poledni,“ zněla odpověď. Harn pohlédl stranou a vykřikl: „Pozor, Vien!“

Vzduchem zasvištěl šíp a zasáhl ho přímo do prsou.

Harn polkl, zalapal po dechu a sesul se ze sedla. Dva jeho průvodci zavyli jako vlci, impulzivně pobídli koně a vyrazili za útočníkem.

„Živého, dostaňte ho živého!“ křičel za nimi Ray. Sám zůstal stát na místě a skenoval okolí.

„Může to být léčka, možná chtějí tebe,“ řekl tiše Vien.

Harnův kůň nepokojně frkal a přešlapoval kolem nehybně ležícího těla vůdce. Rayovi se zdálo, že za jedním z keřů rozeznává přikrčenou siluetu lučištníka.

„Máme ji!“ ozvalo se z druhé strany a z úkrytu vystoupili tři muži současně. Muž za keřem se napřímil s napjatým lukem. Mířil na Raye.

„Tak střílej, zbabělce!“ křikl android. Současně zaktivoval generátor ochranného pole na mírnou úroveň, aby se šíp pouze odchýlil ze směru, a vyrazil vstříc dvěma útočníkům blížícím se k Vien.

Lučištník vystřelil, šíp zasáhl Ray do boku, ale bez valného účinku. Vien pobídla vlastního koně, a místo aby utíkala, vrhla se naproti útočníkům.

„Zabili jste mi otce!“

První muž se před její ranou pouze kryl štítem, bylo jasné, že dívku chtějí živou. Druhý se snažil dostat se jí do zad, v ruce držel obušek a pytel. Užuž se zdálo, že ho dívce přehodí přes hlavu, ale ta bravurně otočila koně, zaklonila se v sedle a její meč ho zasáhl do hrudníku. Skácel se ze sedla jako podťatý.

„Zabijte tu čubku! Dostala Henryho!“ zaburácel z úkrytu v křoví další hlas.

Druhý šíp zasáhl Raye do zad, ale ocelový, nepříliš dobře zakalený hrot, navíc ještě zbrzděný ochranným polem, mu téměř neublížil. Viděl, že najednou nestojí s Vien proti dvěma mužům, ale proti sedmi. Nechtěl riskovat, že ji zajmou – nejvýhodnější bylo bojovat s ní bok po boku. Nebo ujet. Pochyboval však, že by tělo svého otce nechala napospas nepřátelům.

„Sesedneme z koní a budeme se bránit zády k sobě!“ vykřikl a v té chvíli už stál na zemi. Vien ho následovala jen o zlomek sekundy později.

„Kdybys nesejmula Henryho, mohlas žít, a dokonce bysme tě ani neošukali, protože ten, kdo nás platí, tě chtěl pro sebe. Ale udělalas chybu!“ zavrčel muž uprostřed kruhu, který se kolem nich postupně začal svírat.

Ray v něm poznal jednoho z trojice, jejíž hovor vyslechl v hospodě.

Zaslechl zařinčení, jak někdo zaútočil na Vien. Nejraději by ji taky přikryl ochranným polem, ale nešlo to, pole bylo vyladěné jen na něho, proto ho vypnul, aby dívku neomezoval v pohybu. Zavalitý ramenáč vztekle sekl shora dolů, Ray jen nastavil meč, nechal jeho čepel sklouznout a bodl. V následujícím okamžiku se musel bránit dvěma útočníkům zároveň. Prvního zasáhl mečem do ruky, druhého zneškodnil krátkým zábleskem dezintegrátoru. Za jeho zády se ozývalo zrychlené dívčí oddechování, skřípání oceli, tlumené klení a dupání nohou v trávě.

Další z mužů vykřikl a Ray se nedokázal ubránit obdivu nad dívčinou obratností a houževnatostí v boji.

„Ženy by nikdy neměly bojovat, je jich pro takovou řezničinu škoda!“ vyrážel jednotlivá slova a doprovázel je pádnými ranami meče. Další muž spadl, avšak Ray si až příliš pozdě všiml pokřiveného chlapa s rotačním prakem v ruce. Kámen nezasáhl jeho, ale Vien. Dívka nevydala nejmenší sten, jen se sesula k zemi. Ray cítil, jak se ho zmocňuje vztek na sebe samotného. Zbabral to, měl je zpacifikovat hned, bez předstírání, že je obyčejný šermíř!

Rozkročil se nad Vien, aby k ní nikdo nemohl, a podíval se na zbývající čtveřici.

„Tak pojďte!“ křikl a přichystal laser i dezintegrátor. V poslední chvíli si všiml muže na koni, který vše pozoroval, ale boje se neúčastnil. Nesmí se odhalit, dokud nezjistí, oč na téhle planetě vlastně jde. Energii připravenou ke dvěma paralyzujícím zášlehům přesunul na inervaci svalů, prohnul se pod vodorovným seknutím chlapa s dlouhým copem a současně uchopil meč Vien. Na okamžik strnul v šermířském postoji se dvěma zbraněmi v rukou.

„Říkal jsem, tak pojďte!“ zopakoval výzvu, něco v jeho hlase muže na okamžik zastavilo, ale potom se na něj vrhli všichni naráz. Ray zaktivoval všechny své smysly. Každý útok okamžitě zanalyzoval, vyhnul se mu a sám udeřil. Nezasáhli ho ani jednou a za pár sekund stál sám nad několika nehybně ležícími těly. Poslední muž, který vše viděl, zbledl, pobídl koně a tryskem ujížděl pryč.

„To bylo neskutečné!“ zachraptěl Harn.

Byl bledý, oči měl kalné a při každém slově se mu tvář zkřivila bolestí, ale žil.

Ray zkusil tep Vien – pulz byl pravidelný, dívka byla jen v bezvědomí – takže se mohl věnovat jejímu otci. Přežil jen díky tomu, že dvojitá vrstva kroužkové zbroje šíp téměř zastavila.

Hrot sice pronikl mezi žebra, ale nezasáhl srdce ani plíce. Přesto zranění a ztráta krve Harna hodně oslabila a po Rayově léčebném zásahu rychle usnul.

Bojovníci pronásledující lučištníka se mezitím vrátili. Útočníka nedohonili, měl zřejmě výjimečně rychlého koně. Ray jen mlčky ukázal na spoušť okolo a oni pochopili, že to byla léčka. Nespílal jim ani je za jejich chybu nekáral.

Ray byl k smrti unavený – i když se to zdá nemožné. Ani ne tak fyzicky jako psychicky. Nechtěl nikoho zabíjet, ale byl donucen hrát na ostří nože. Všichni útočníci svým zraněním podlehli. Teď seděl trudnomyslně na zemi vedle Vien a uvažoval, do jaké hry se to zapletl. Jeho přece zajímali intrikáni ze Země, a ne místní pletichy.

„Zachránil jsi nám všem život,“ probral ho z chmurných úvah hlas Vien.

Ray se usmál.

„Ty sama jsi ho zachránila. Dostala jsi tři z nich. Ale přestože vládneš mečem tak mistrovsky, raději bych tvou ručku viděl v sametové rukavičce než v rytířské zbroji.“

Vien se usmála a do tváře se jí vrátila barva.

Večer oba válečníci drželi hlídku na protilehlých stranách provizorního tábora, i když je Ray ujišťoval, že je to zbytečné. Nemohl jim prozradit, že on sám bude bdít celou noc. Zraněný Harn usnul hlubokým spánkem a Vien se posadila k ohni naproti Rayovi.

„Nečeká mě příliš veselý život,“ řekla náhle, „i když možná budu chodit v saténu.“

Oheň praskal, divočina ukrytá v temnotě kypěla nočním životem a dívčí tvář oživovaly stíny plápolajících plamenů. Ray k ní vzhlédl, ale nevěděl, co říct. Tohle bylo na misích to nejtěžší. Lidé si museli své životy odžít sami, vytrpět si, co pro ně jejich svět připraví.

„Ale přála bych si, aby to aspoň poprvé bylo s láskou,“ skoro zašeptala. Obešla oheň, poklekla před Rayem na kolena a uchopila jeho ruce do svých. Android opět nedokázal najít slova, ale na polibek odpověděl polibkem.

A nebylo to jen poprvé, ale i podruhé a potřetí. Vien usnula Rayovi v náručí až krátce před svítáním.

Android zvýšil svou tělesnou teplotu, aby ji hřál, a ležel nehnutě, aby jí poskytl co největší pohodlí. Přitom upíral oči k severu a přemýšlel o zítřku.

11

Jakmile uhnuli k jihu, mimo obvyklé loviště troglodytů, terén se zhoršil a byl téměř neprůchodný. Mark si znovu uvědomil, jak moc mu kmen usnadňuje jeho cestu. Stopaři se s citem vlastním přírodním lidem vyhýbali největším mokřinám, sídlům krvežíznivých komárů a ani na okamžik neztratili správný směr. Dopoledne se jim dokonce bez velkého zdržení podařilo ulovit dvě podsvinčata. Nečekaná kořist spravila náladu i těm největším škarohlídům, protože vepřová pečínka přišla všem vhod.

Večer u ohně si Mark pohrával s jednou ze dvou ampulí se vzorky, které získal z neutralizované geologické sondy. Zpočátku chtěl s analýzou počkat na specialisty, ale pak si to rozmyslel. Měl dvě ampule, podle označení určené pro stejné vzorky, mohl proto jednu obětovat. Na zem si připravil široký list podobný lopuchu a odšrouboval uzávěr ocelové schránky. Vzhledem k pevnému obalu tak napůl očekával nějaký zdraví škodlivý nerost, případně přírodní drogu, ale na list se vysypal jen šedý prášek.

„Obyčejný prach, který v suchém létě vysušuje ústa a pálí v očích," zhodnotil jeho nález přihlížející Gruach.

Mark se na šamana nedůvěřivě podíval. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by sonda sbírala tak snadno dostupnou látku.

Přičichl k šedivé hromádce, dotkl se jí a pár zrníček prachu se mu přilepilo na bříška prstů. Opatrně je olízl. V první chvíli měl pocit, že jde skutečně jen o jakousi obdobu křemičitého písku, ale potom si uvědomil, že zrnka se působením jeho slin pomalu rozpouštějí. Nemohl to být obyčejný písek, spíš něco organického původu, nebo původně organického a posléze petrifikovaného. Opatrně nasypal prach zpět do ampule a zašrouboval uzávěr.

„Zítra projdeme roklí a naše cesty se rozdělí," oznámil Gruach a zvedl se od ohně.

Při pohybu mu v kloubech zalupalo a Marka znovu napadlo, kolik let asi „Vidoucímu oku kmene" ve skutečnosti je.

„Možná budeš mít štěstí a uvidíš velkého šedého medvěda," navázal na šamanovu větu Wagooth, který si u ohně připravoval lůžko.

„Velkého šedého medvěda vidět je špatné štěstí, dobré štěstí je kyprá žena v lůžku, oheň napravo i nalevo a mamutí morková kost," odpověděl Mark upraveným kmenovým rčením a zazubil se. Přidal tu část o ohni po obou stranách, protože jeho spací vak už nehřál jako dřív a noci pro něj i přes jeho odolnou konstituci byly občas pekelně studené.

„Oheň napravo i nalevo? A co žena napravo i nalevo?" rozesmál se Wagooth na celé kolo.

Ostatní jejich debatě zvědavě naslouchali a čekali, s čím přijde Mark.

Všichni měli slabost pro slovní hrátky, ale málokdo dokázal vtipkovat jako Wagooth nebo Mark a tato schopnost se v kmeni cenila. A Mark teď musel obhájit svou šprýmařskou pověst.

Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami se napřímil, odtrhl pohled od jednoduchého analyzátoru, který se snažil přinutit ke zkoumání geologických vzorků, a vážně se podíval na svého přítele troglodyta.

„Když máš ženu napravo i nalevo, nepotřebuješ přece oheň napravo i nalevo, to dá rozum, ne?" Vlna smíchu se přelila táborem.

Před usnutím si Mark vzpomněl, že mamuti sice často vystupují v kmenových historkách a bájích, ale on ještě žádného neviděl. Zato o medvědech, jejichž teritoriem měli procházet, se tvrdilo, že v dobách hladu útočí dokonce i na stáda srstnatých gigantů. Připisoval to lovecké latině, kterou si muži u ohňů krátili večery.

Svůj názor změnil hned ráno, protože všichni členové kmene, od malých dětí až po starce, byli napjatí a nápadně tiší. Mark pochopil, že mají obavy z následující cesty.

Po půlhodině pochodu se před nimi otevřel pohled do hluboké pánve. Ze západu a východu ji ohraničovaly svislé travertinové stěny, severní svah byl mírný, na dně se klikatila řeka napájená spoustou přítoků. Mark odhadoval, že právě ta pánev vyhlodala.

„Musíme projít skrz," řekl Gruach, „po skalách."

Ukázal na hřebeny protínající proláklinu ze severu na jih. Tvořila je hornina tvrdší než naplavený sediment.

Vegetace v kotlině byla už na první pohled zelenější a bujnější než v okolí, v ranním slunci viděli černé tečky četných ptáků, vzduch plnilo chraplavé volání volavek.

„Bohaté loviště," poznamenal Mark, protože kotlina před nimi vypadala opravdu jako malý ráj.

„Ano, loviště medvědů," přikývl Gruach. „Žádní lidé tam dole nežijí."

„Nebylo by tedy lepší vyhnout se mu a obejít je?" navrhl Mark.

„Nezapomeň na Žabí a Havraní lidi," připomněl šaman.

Mark pokrčil rameny a dál nediskutoval. Starý šaman musel vědět lépe, co je pro kmen výhodnější.

Pomalu sestupovali dolů po nízkém hřebenu se strmými svahy. Občas přecházel v přirozenou hradbu, dole perforovanou spoustou děr a jeskyní, kterými protékaly potoky a říčky, občas se přiblížil až ke dnu kotliny a vrcholky jedlí a buků šuměly vysoko nad jejich hlavami. Mark kráčel hned za Gruachem a dával pozor, aby z krkolomné stezky nespadl. Procházeli právě nad jezírkem vytvořeným meandrem řeky, když se jeden z šedých balvanů v korytu pod nimi pohnul. Mark se překvapeně ohlédl a nedokázal potlačit udivené vydechnutí. Nebyl to balvan, ale obrovský medvěd. Stál po hruď ve vodě a zaháněl na mělčinu desítky téměř metr dlouhých lesklých ryb. Mark odhadoval, že ten gigant má určitě přes tunu, a kdyby se postavil na zadní, do čtyř metrů by mu mnoho nechybělo. Podle toho, jak se v řece pohyboval, to nebyl žádný neohrabaný obr, ale nebezpečný dravec. Kmen na chvíli zastavil a všichni pozorovali lovící šelmu.

„Do nich vstupují duše těch nejstatečnějších a před poutí k novému zrození si užívají ráje na zemi," řekl Gruach obřadně a gestem vyzval ostatní k další cestě.

Stezka teď kopírovala tok řeky, na které v pravidelných rozestupech lovili medvědi ryby. Občas Mark zaregistroval výhružné vrčení zvířat hlídajících si svá loviště, k žádným soubojům však nedošlo. Zřejmě právě procházeli teritoriem s jednoznačně vyznačenými hranicemi a žádnému medvědovi se při dostatku potravy nechtělo riskovat nebezpečný souboj. Mark se obrátil, aby se Wagootha zeptal, zda někdy viděl vzájemný zápas těchto gigantů. Právě překonávali neschůdné místo, kde stačilo uklouznout a člověk se zastavil až v řece o šest metrů níž. Za obrovitým troglodytem kráčel Magir, ve tváři obvyklý zlý škleb, a oči mu jiskřily triumfem. Mark chtěl s otázkou počkat, až jeho přítel přejde přes nebezpečný úsek, ale Magir se náhle napřáhl a lehkým šťouchancem kyjem shodil Wagootha ze svahu dolů. Všichni strnuli a kromě jediného tlumeného výkřiku nedospělého chlapce nikdo nevydal ani hlásek. Obrovitý troglodyt posledních pár metrů proletěl vzduchem a s hlasitým šplouchnutím zmizel pod hladinou. Vzápětí se vynořil nad ní a stylem připomínajícím plavání chromého vlka se snažil dostat na mělčinu. Mark s úlevou konstatoval, že se Wagooth nezačal topit, vzápětí si však všiml, že nejbližší medvěd přerušil lov a větří. Snad ho vyrušil jen neobvyklý zvuk, doufal Mark, ale zvíře náhle zamířilo přímo k Wagoothovi, který se právě škrábal na břeh.

Celý kmen zůstal jako přimražený a fascinovaně přihlížel blížící se tragédii. Obrovský troglodyt nezpanikařil a nepokoušel se utíkat. Věděl, že by se mu to stejně nepodařilo. Někdo mu shora obratně hodil oštěp a Wagooth se sekeromlatem v levé a oštěpem v pravé ruce čekal, až se ta hora svalů a kostí přiblíží.

Mark stál bez dechu. Bylo jasné, že troglodyt musí během několika málo sekund zahynout. Přes svou velikost vypadal v porovnání s medvědem drobný a křehký, jeho zbraně byly téměř směšné. Mark sáhl k opasku pro pulzní laser, přepnul výkon na maximum a vystřelil. Kontrolka nabíjení ani neblikla, zbraň nevychrlila ani joul energie a zůstala studená. Zkusil to podruhé se stejným výsledkem. Medvěd už byl sotva patnáct kroků od Wagootha, těžký

pižmový pach, který ho obklopoval, se táhl až k lidem na stezce. Troglodyt se rozkročil a připravil k hodu. Markovi v paměti vytanul předpis, který agentům zakazoval riskovat život kvůli původním obyvatelům v případě, kdy ohrožení jejich existence vyplývá z přirozeného způsobu života na planetě. Trhl řemínky svého svazku oštěpů a připomněl si, že nemá ani generátor ochranného silového pole.

„Zemře, velká škoda," pronesl tiše Gruach.

Medvěd se postavil na zadní, aby protivníka zastrašil. Wagooth vrhl oštěp a zasáhl zvíře do hrudi. Těžká kamenná hlavice zmizela celá v těle a hromové zařvání otřáslo skalami.

„Předpisy jsou sice předpisy, ale…!" řekl Mark, a dříve než šelma stačila zaútočit, mrštil svůj vlastní oštěp a skočil dolů.

Medvěd jako by nevěděl, koho z narušitelů svého teritoria má napadnout dřív.

„Utíkej pryč, nebo tady zemřeš!" křikl Wagooth na Marka a vykročil s připravenou palicí proti šedému obrovi. Mark vrhl druhý oštěp a dal do toho veškerou svou sílu. Glavenitové ostří proseklo pletenec ramenního kloubu skrznaskrz, medvěd zaryčel bolestí a jediný úderem tlapy třísku bránící mu v pohybu zlomil. V dalším okamžiku už zaútočil na Marka a jen bleskurychlé reflexy uchránily kapitána před přeražením páteře. V poslední chvíli uskočil a drápy šelmy mu z těla strhly kožešinu i s částí pokožky. Současně z druhé strany zaútočil Wagooth, snažil se přerazit medvědovi nohu drtivým úderem sekeromlatu. Medvěd se neskutečně rychle obrátil a chtěl ho hryznout. Wagooth zvířeti nastrčil svou palici, ale musel ji pustit, protože celá zmizela v nestvůrně velkém chřtánu. Dřevo drcené čelistmi hlasitě zapraštělo.

„Bestie!" zařval Mark a hodil svůj poslední oštěp. Zasáhl medvěda z boku a kombinace nadlidské síly vrhu a ultramoderní technologie způsobila, že oštěp zmizel v ráně celý. Medvěd na okamžik zavrávoral, zařval a přece jen o něco pomaleji se dál sápal po Wagoothovi. Ten duchapřítomně využil darovaného času, zvedl ze země balvan a obouruč ho mrštil medvědovi na hlavu. Šelma se zapotácela, otevřela tlamu k dalšímu útoku, ale nohy se jí podlomily a obrovské tělo se zhroutilo.

Marka krátký zápas k smrti vyčerpal, hrudník měl v jednom ohni. Věděl ale, že pokud zůstanou dole, brzy je objeví další medvěd.

„Musíme nahoru!" křikl na Wagootha.

Ten jen přikývl. I jemu se hruď dmula námahou, tvář měl zbrocenou potem a oči krvavé vysílením a nadlidským výkonem.

„Tady je lano!" ozval se Gruach, jako by střetnutí dopadlo přesně podle jeho předpokladů a on se předem připravil, že bude muset lovce vytáhnout z jámy lvové.

Mark měl pocit, že to nedokáže, ale nakonec se vyškrábal na stezku. Krev z něho crčela proudem.

„Ajdo, můj vak!" požádal. Bál se, že ztratí vědomí, a chtěl aplikovat dezinfekční sprej a hojivou mast co nejrychleji. Žebra měl naštěstí neporušená. Wagooth chvíli stál předkloněný, jak se snažil popadnout den, a na okamžik připomínal lidoopa, který právě slezl ze stromů. Hojivá mast obsahující protibolestivé složky zabrala téměř okamžitě a Mark se soustředil na to, aby co nejrychleji načerpal vydané síly. Věděl, že za použití autosugesce později zaplatí bolavými svaly a dlouhodobým vyčerpáním, ale nechtěl být Magirovi vydán na milost a nemilost. Muži v kmeni si svou spravedlnost zajišťovali sami. Šaman s radou starších chránili před hrubým násilím jen děti a ženy.

Wagooth se napřímil a pohlédl na druha, který ho před chvílí shodil šelmám napospas. Mark věděl, že incident zahlédlo nejvýš pět šest lidí, ale intuice komunity způsobila, že najednou všichni věděli, oč se jedná. V řece pod nimi se už ráchal další medvěd, asi čekal, kdo ho přijde vyzvat k boji o nově uvolněné teritorium.

Wagooth přistoupil k Magirovi. Zdálo se, že vůbec nevidí kamenný klín, který druhý lovec svíral v pěsti. Usmál se, husté obočí se spojilo v jednu čáru, levou rukou srazil útočící paži a

pravačkou udeřil soupeře do brady. Prasknutí zlomené čelisti slyšeli všichni. Magir zakňučel a pokusil se kopnout, ale druhá rána ho definitivně poslala k zemi. Wagoothovi to zjevně nestačilo. Sehnul se, uchopil ochromeného muže za kotník a vytáhl ho do výše. Chvíli ho tak držel a se zájmem pozoroval, jak se kymácí ze strany na stranu.

„Nemůžeme jen tak urážet duše našich předků a brát jim maso, které jsme jim už jednou darovali," řekl a obloukem hodil Magira dolů. Lovec řval jen do okamžiku dopadu. Medvěd stál nedaleko a byl ve střehu.

„To nebyla špatná pohřební řeč," usoudil Gruach. „Bude se na ni dlouho vzpomínat."

Mark se se sebezapřením postavil a podíval se na šamana.

„Měli bychom už jít."

Několik mužů a žen se uznale uchechtlo. Příhoda odezněla a přesunula se do kmenové historie.

Večer si Mark udělal svůj vlastní oheň dál od ostatních, protože si potřeboval pořádně ošetřit rány a nechtěl svým „šamanským náčiním" zbytečně budit pozornost.

„Přišla jsem pozdravit nejstatečnějšího bojovníka kmene," ozvala se ze tmy Ajda a vstoupila do kruhu světla. Mark jí kývl na pozdrav.

„Nejstatečnějšího, nebo nejhloupějšího?" zabručel skoro vážně.

Přes utišující prostředky ho zranění pekelně bolelo. Léky právě zápasily s nebezpečnými mikroorganismy zanesenými do tkáně medvědovými drápy. Podle jednoduché diagnostické metody, kterou měl k dispozici, jich bylo neobvykle mnoho.

Ajda se usmála a jediným ladným pohybem se posadila na zem před Marka.

„Člověk musí být trochu hloupý, aby mohl být statečný," usoudila a zvědavě si prohlížela ránu.

„Zdá se, že se hojí dobře, přežiješ," řekla. Přisunula se blíž k Markovi a dlaní ho pohladila po neporušené kůži na prsou. Podruhé k tomu přidala své telekinetické schopnosti a Mark cítil, že bolest trochu ustoupila.

„Přišla jsi mě jen pozdravit?" zeptal se s úsměvem.

„Pozdravit a potěšit, to je to, co zraněný bojovník potřebuje," upřesnila a bez sebemenšího ostychu přesunula svůj zájem na intimnější část Markova těla.

„A zdá se, že víc potřebuješ potěšit," usmála se.

Mark ji pohladil po vlasech a vychutnal si jemnost doteku.

„To bys neměla. Nezapomínej, že mé dítě by bylo slabé a neduživé," připomněl.

„Stařeny mi kvůli tobě prozradily tajemství, jak spát s mužem a nemít dítě."

Mark ji ještě jednou pohladil a polaskal po tváři. Nikdy by netušil, že žena může být tak krásná bez jakýchkoli zkrášlujících prostředků.

„I tohle je proti předpisům, myslím ale, že se to nikdo nedozví. Do vesmíru se sice dostanete až za pár tisíc let, ale tohle se můžete naučit hned," zašeptal, políbil ji a posadil si ji na klín.

Když pak Ajda po několika hodinách odcházela od ohně, protahovala se slastně jako kočka.

„Kam jdeš?" zeptal se Mark ospale.

„Nejsi sám, kdo si zaslouží odměnu," odpověděla s úsměvem, „i když… možná jsem odměnu dostala já a ne ty." Nerozhodně se zastavila.

„Wagootha žádná nepotěší, protože to se ženami neumí a všechny se ho bojí. Ale ani on by dnes v noci neměl být sám," upevnila se ve svém rozhodnutí a otočila k odchodu.

„Dej mu čas a ukazuj mu stopy, aby věděl, co po něm chceš," poradil jí Mark.

„A když po něm budu chtít takové krásné věci, jako jsme dělali spolu?" zeptala se nejistě.

„Wagooth je výborný stopař, uvidíš," ujistil ji Mark a pak už jen sledoval, jak se její silueta rozplývá ve tmě.

12

Kvůli Harnovu poraněnému hrudníku a Vienině potlučené hlavě tábořili ještě jeden den na stejném místě a i potom cestovali pomaleji. Harn se sice držel v sedle jako každý jiný, ale byl bledý a mluvil pouze tehdy, když musel vydat nějaký příkaz. Ray jel po boku Vien a neúspěšně se ji snažil rozptýlit. Čím víc se blížili k cíli cesty, kde ji čekalo shledání s jejím budoucím manželem, tím byla dívka smutnější. Android po celou dobu přemýšlel a kombinoval, jak by jí mohl pomoci, ale nenacházel žádnou možnost. Vien byla předmětem klanové politiky a těžko mohla s touto přisouzenou rolí něco dělat. Možná utéct a zkusit si vybudovat jinou existenci, napadlo Raye, ale to bylo v raně feudální společnosti pro samotnou ženu nemožné.

Ke svislé stěně geologického zlomu dorazili až pozdě po poledni třetího dne od šarvátky.

Temná masa granitu se tyčila zdánlivě až do oblak, u jejího úpatí bylo o poznání vlhčeji a zvířata se každou chvíli plašila. Ray změny v psychickém stavu vypozoroval i u svých společníků. Na začátku asi kilometr širokého suťového svahu, tvořeného drobným štěrkem, ale i balvany velikosti dvouposchoďového domu, narazili na stopy tábora. Jeden z bojovníků seskočil ze sedla, prohrábl ohniště, ulomenou větví šťouchl do koňského kobylince a na chvíli se sklonil nad stopami.

„Odjeli odtud přede dvěma dny," oznámil výsledek svého pozorování. „Tak deset koní."

Ray už mezitím podrobným porovnáním otisků kopyt zjistil, že koní bylo dvanáct a že o kus dál se nacházel ještě jeden tábor. S padesátiprocentní pravděpodobností navíc určil, že v době kratší než čtyřiadvacet hodin před nimi projel osamělý jezdec. Moc by za to nedal, že měl něco společného s lidmi, kteří je vlákali do léčky. Nahlas však neřekl nic. Padesát procent nebylo zas tak mnoho.

„Dál nepojedeme," rozhodl Harn. „Soumrak by nás zastihl ve svahu, raději se utáboříme tady."

Sbírání klestí na oheň Ray využil k další analýze hornin. Stačila chvíle a měl dost důkazů. S explozí, která roztříštila skalní stěnu, neměla sopka vůbec nic společného. Někdo použil M-TNT trhavinu a udělal to nanejvýš profesionálním způsobem, jako by měl s podobnými explozemi spoustu zkušeností. Podle vektoru detonačních vln Ray usoudil, že se pachateli – nebo pachatelům – podařilo vytvořit schůdný suťový svah hned napoprvé a museli ho upravovat jen minimálně. Protože se při svém průzkumu opozdil a začalo se stmívat, sebral nasbíranou otep a vrátil se k ostatním.

Oheň už hořel a v konvici se vařil večerní čaj. Místní obyvatelé oblíbený nápoj nazývali jinak, ale Ray v něm objevil thein a trochu kofeinu.

Zraněný Harn i oba bojovníci šli spát brzy a Ray zůstal s Vien sedět u ohně sám. U úpatí stěny neustále pofukovalo, vánek jí vytrhával jednotlivé vlasy z účesu a rámoval chvějícím se závojem světlý ovál její tváře. Oči měla přivřené a po odfiltrování oslňujícího světla a zvýšení kontrastu Ray viděl, že jejích panenky mají velikost špendlíkových hlaviček. Její zoufalství hrozilo přerůst v katatonický stav. Nervové obvody mu na okamžik zahltila vlna, kterou by každý robotik označil za ekvivalent hlubokého povzdechu. Ray se zvedl, obešel oheň a přisedl si k dívce. Opatrně uchopil její ruku a sáhl až do nejhlubších databank, aby našel co nejlepší slova. Žádná ho však neuspokojila, a proto dál mlčel. Když k němu zvedla pohled, pohladil ji po vlasech a zašeptal tak tiše, že si nebyl jistý, zda ho vůbec slyšela.

„Určitě to dopadne líp, než si myslíš, věř mi."

Zpočátku se k němu tiskla jako malé vyděšené kotě, potom ji konejšil jako malou holčičku a pozdě v noci ho znovu překvapila svou divokou vášnivostí.

„Ty nejsi člověk, že ne," řekla ospale v jeho objetí, když východ začal blednout.

Ray zkameněl, pokud se něco takového androidovi dá říct.

„Jak jsi na to přišla?" zeptal se váhavě.

„Nikdy nejsi unavený, nespíš. Skoro nejíš a ještě méně piješ. Vidíš dál než kdokoliv jiný a myslím, že spoustu z toho, co víš, si necháváš pro sebe. A ke mně jsi tak hodný, jak by nebyl žádný jiný muž.“

Ray opatrně zvažoval odpověď. Nechtěl lhát, navíc měl pocit, že dívka by jeho lež odhalila. Občas se mu totiž zdálo, že zachycuje lehounký dotyk jejího nevědomého telepatického kontaktu. Mohla to však být jen ozvěna jejich vášnivého milování.

„Nejsem,“ připustil, „ale nemůžu ti říct, co jsem doopravdy.“

Vien to kupodivu uspokojilo a až do svítání spala hlubokým spánkem.

Ráno vstali brzy, Ray samozřejmě jako první. Pokud si někdo všiml, že spolu s Vien strávili noc, nijak to nekomentoval. Po rychlé a skrovné snídani se vydali do svahu. Stoupání bylo namáhavé jak pro lidi, tak pro zvířata. V poledne museli vyhlásit delší přestávku, aby se trochu vzpamatovali. Až večer za tmy konečně dosáhli plata náhorní plošiny.

Ray okamžitě zaregistroval, že s výškou se změnilo klima. Bylo zde výrazně chladněji a vlhčeji než na jihu. Duby, jilmy a habry, tak obvyklé v nižší části kontinentu, zmizely úplně a nahradily je jehličnaté stromy, střídající se na sušších místech s břízami a na vlhčích s vrbami a olšemi.

„Tábor,“ oznámil Harn ostatním a ukázal k severu, kde hořel vzdálený oheň. „Je to daleko, ale terén je lepší, zkusíme tam dorazit ještě dnes.“

Ray měl chuť protestovat, že terén není o nic lepší než suťový svah, protože půda byla zbrázděna spoustou soutěsek, rýh vymletých vodou, ale koneckonců nebyl vůdce. Koně naštěstí měli šestý smysl vlastní zvířatům a kráčeli temnotou ozářenou nazelenalým měsícem poměrně bezpečně.

„Můžeme využít pohostinství vašeho ohně?“ zahulákal Harn, když dojeli na doslech.

Ray chápal, že podobná opatrnost je namístě. Okolo tábora klidně mohly stát hlídky s prsty na tětivách luků.

„Kdo žádá o pohostinství?“ odpověděl trochu nakřáplý hlas.

„Já, Harn z vysočiny a moji lidé,“ oznámil Harn.

„To je ale překvapení!“ vmísil se do debaty další hlas, sytý a naplněný bodrostí a radostí.

Ray si všiml, že se Vien zachvěla, a odhadl, že promluvil Hegen, její budoucí manžel. Naplněný falešnou bodrostí a předstíranou radostí, opravil android svůj úsudek o neznámém.

Za okamžik všichni stáli v záři tří planoucích ohňů a zdravili se se svými hostiteli. Ray okamžitě spočítal, že je jich dvanáct a mají celkem šestnáct koní. Vien se s Hegenem pozdravila formální úklonou, jak se na dvojici, o jejímž sňatku se teprve bude jednat, slušelo a patřilo. Když Harn představoval svému spojenci Raye a mluvil o něm jako o svém prvním bojovníkovi, android nedokázal potlačit antipatie. Hegen byl podsaditý chlap mohutné konstituce, s malýma bystrýma očima, skrytýma pod hustými oblouky obočí. Ruce měl silné a velký nos protkaný i ve světle táborového ohně patrnou sítí žilek silného pijáka.

„Jsem rád, že potkávám tak zdatného šermíře, jako jsi ty, málokdo umí bojovat dvěma meči,“ řekl Hegen a nabídl Rayovi ruku ke stisku. Android jeho stisk opětoval a potom se posadil na vyhrazené místo u ohně.

„Horké víno pro všechny!“ poručil Hegen svému sluhovi a usadil se na kámen překrytý kožešinou.

„Nejsme tady sami,“ začal Hegen rozhovor, když každý držel v ruce pohár, z něhož stoupala vůně hřebíčku, skořice a silného aromatického vína.

„Pán z Krušavy přijal službu novému bohu a právě zítra chce splnit svůj závazek. Jeho muži objevili stopu stáda zvířecích lidí, zítra je napadnou. Chci vidět, jaký to bude boj. Potom můžeme jednat o našich záležitostech.“ A podíval se na Hama a potom majetnicky na Vien.

Ray konverzaci poslouchal jen napůl ucha, protože se mu zdálo, že mezi Hegenovými lidmi vidí známou tvář.

Ve chvíli, kdy v šeru rozeznal dostatek podrobností, toho člověka poznal. Byl to otrok kněze nového boha. Ray opustil společnost u ohně a pokusil se zjistit, jak se k Hegenově družině otrok dostal. Dozvěděl se, že je kněz požádal o laskavost, aby jeho služebníka doprovodili až do místních nebezpečných končin a on je mohl spravit, jak statečně si služebníci boha vedou v boji proti špinavcům.

Tentokrát šel Ray spát sám a dlouho si znovu a znovu přehrával v paměti události uplynulých dvou dnů. Měl pocit, že mu něco uniklo, nějaká drobnost, souvislost, která by mu pomohla poodhalit roušku tajemství a intrik, které je obklopovaly. Už poněkolikáté zalitoval, že s ním není Mark. Ten, i když neměl androidovu dokonalou paměť, dokázal mnohem lépe číst v zákrutách lidského myšlení.

Následujícího dne rychle zbourali tábor a cvalem vyrazili přímo k severu za sloupem sytého dýmu.

„To nám pán z Krušavy dává znamení, zábava začíná!“ zaleskly se Hegenovy oči dychtivostí.

Ray střelil pohledem po Harnovi. Horalovi se očividně dychtivost jeho spojence vidět masakr nezamlouvala, ale nic neříkal.

Za necelou hodinu dorazili na místo boje. Spíš jatek, zhodnotil Ray chmurně scénu. Tlupa opolidí stála v hloučku obklíčena dvaceti jezdci objíždějícími je v kruhu. Mrtvoly zahalené do kožešin, rozptýlené všude kolem, prozrazovaly, že opolidí bylo původně mnohem víc. Mezi mrtvými byly ženy i děti. Ray okamžitě zaregistroval rozdíl mezi ušlechtilým vzhledem žen a primitivností jejich mužských protějšků. Překvapilo ho, že útočníci ženy dočasně neušetřili pro své potěšení, jak bylo v takových případech zvykem. Zákony nového boha zřejmě byly silnější než staré zvyky.

Velký divoch se sekeromlatem nad hlavou, následován třemi druhy, se vrhl proti stěně pádících koní. S primitivní zbraní a bez zbroje však neměl proti útočníkům šanci. První šíp mu prostřelil nohu – ale on běžel dál, druhý ho zasáhl do hrudi a ani ten ho nezastavil. Dokonce se mu podařilo nečekaným úderem zasáhnout jednoho z jezdců do kolena, ale potom se zhroutil s rozpolcenou lebkou. Jeho druzi padli už po pár krocích.

Jatka pokračovala. Nájezdníci si z masakru očividně udělali cvičení, halekali a předstihovali se, kdo jakým způsobem zabije dalšího troglodyta. Vien se dívala do země, tvář měla bledou a ramena svěšená, Harn a jeho muži vše sledovali kamennými pohledy a ve tvářích se jim nepohnul ani sval.

„Tak tomu já říkám zábava!“ zařval Hegen a vrhl se do skrumáže. Nezdržoval se ježděním dokola a napadl přímo obklíčený houf. Prosekával se lidskými těly jako žnec polem obilí a nadšeně ječel.

Nakonec zůstal stát poslední z troglodytů, stářím zkroucený shrbený muž. Dlouhé šedé vlasy mu splihle visely do čela a ztrácely se v husté srsti. Kolem krku měl náhrdelník z vybělených lebek drobných hlodavců.

„Oh, byl to dobrý boj!“ Hegen se zastavil před pánem z Krušavy. „Myslím, že bychom toho posledního měli obětovat pro slávu našich zbraní,“ navrhl a oči se mu blýskaly očekáváním.

Pán z Krušavy byl štíhlý muž menší postavy, který nadšení svého nenadálého spojence nesdílel, ale také mu v ničem nemínil bránit.

„Jak myslíte. Já jsem splnil svůj slib bohu, mohu jet domů a ponechat si tyhle zbraně.“ A ukázal na zbroj svou i svých lidí. „Obětování, myslím, bude ku prospěchu nás všech,“ dodal, aby otupil chlad své odpovědi.

Hegena jeho odpověď nezajímala a už poháněl své muže, aby chystali věci k obětování. Ray podle prvních příprav pochopil, že obětování spočívá v umučení oběti. Vien se postavila za něj, aby nic neviděla, Harn a jeho muži sesedli z koní, ale do příprav se nezapojili. Zajatý, který byl zřejmě šaman troglodytů – Ray si byl jist, že náhrdelník je odznakem jeho hodnosti

– klidně přihlížel a nechal se bez odporu připoutat ke čtyřem kolíkům zatlučeným do země. Ray si náhle uvědomil, že cítí telepatický kontakt.

Viděl nekonečné pláně, lesy, tundru i tajgu, cítil vzrušení z lovu, orgie slunovratu, rezavé ostří hladu drásající útroby, smrt bližních. Šaman vzpomínal na svůj život a všem těm, kteří uměli vnímat jeho telepatické myšlenky, ho ukazoval. Do jeho těla se poprvé ponořil nůž a odkrojil pruh kůže. Telepatické obrazy zrudly krví, střípky ze života troglodytů vystřídalo běsnění války, lidé doby bronzové proti lidem doby kamenné, bitvy připomínající jatka, obrazy tisíců mrtvých a posléze pohledy na liduprázdné pláně.

Ray si nejprve myslel, že šaman dokáže číst budoucnost, ale pak pochopil, že předává jen myšlenky, které našel v hlavách svých mučitelů. Další pruh kůže stažený z těla. Ray stiskl čelisti, až mu v obličeji naběhly obrysy keratových svalů, a v poslední chvíli zachytil Vien, která se slabostí zapotácela. Už nepochyboval, byla nevědomou telepatkou.

„Teď!“ Hegen s výkřikem vyrval z těla umírajícího srdce a podržel ještě pulzující sval na slunci. Telepatická bouře málem srazila androida ze sedla. Šaman byl mrtvý.

Rayovi trvalo téměř dvě hodiny, než získal kontrolu nad všemi svými tělesnými funkcemi, tak silný šok to byl. Zpočátku dokázal jen následovat ostatní a vykonávat všechny nezbytné činnosti, aby působil normálně.

Utábořili se asi dvacet minut cesty od místa jatek a Harnova malá družina se pod vlivem nedávných událostí sesedla k vlastnímu ohni. Ray už byl zase schopen přemýšlet a jako pes na stopě se vrátil k pocitu, který měl včera večer. Něco důležitého mu uniklo, tím si byl jist. Přišlo to jako blesk z čistého nebe, najednou věděl, logické dedukce podpořené fakty zapadly jedna do druhé. Zkoumavě pohlédl na zamyšleného Harna. Horal byl z chování svého jediného možného spojence očividně víc a víc nešťastný a zůstával pohroužen v chmurném mlčení. Ray věděl, že nemůže přímo říct, nač právě přišel. Mužův smysl pro čest by mu nedovolil tomu uvěřit.

„Jakými zbraněmi obvykle bojují lidé vašeho rodu?“ začal nevinně otázkou.

„Sekerou a štítem, ti bohatší mečem a štítem nebo kopím a štítem. Ke kopí ale musíš mít zbroj a ta je hodně drahá,“ zabručel Harn.

„Dvěma meči se u vás nebojuje?“ pokračoval android.

„Když máš dva meče, ozbrojíš jimi dva muže, to dá rozum. Nikdo se neučí používat dvě tak vzácné zbraně současně,“ vysvětloval horal trpělivě.

„Nikdy dřív jsem v Barnbrucku ani v místních krajích nebyl,“ navázal Ray, „a ani Hegena jsem nepotkal. Nejde mi do hlavy…“ nechal svou myšlenku nedokončenou.

Jako první pochopila Vien a o chvíli později to došlo i jejímu otci.

„Jak mohl vědět, že bojuješ dvěma meči, když jediní dva, kteří tě viděli, jsem byl já – a špeh! A ten nám unikl!“ Poslední slova Harn vykřikl.

„Tu léčku na nás nastražil Hegen, nebo v tom alespoň měl prsty!“

Než mu v tom Ray stačil zabránit, šedovlasý horal sáhl po meči a štítu a zamířil přímo k Hegenovi.

Šlo by to vyřešit jinak, elegantně, bez zabíjení! proběhlo Rayovi hlavou, když se spolu s ostatními hnal za Harnem.

Ten už odstrčil Hegenovy muže a přímo před nimi ho obvinil z pokusu o léčku a úkladnou vraždu. Velký muž ho chvíli mlčky pozoroval a pak se ušklíbl.

„Je to tak a ty jsi nebetyčný hlupák, že se mi to odvážíš říct. Víš, kolik mi Jekar z Vardosu nabídl za tvé bezcenné území? Stačilo, abych mu pomohl tě odstranit. Kdyby to náhodou nevyšlo, byla tu tvá křehotinka a její lůno jako druhá možnost, jak se k půdě dostat. Teď vás všechny pobiju a vezmu si, co budu chtít!“

Harn zavrtěl hlavou: „Vyzývám tě na souboj. Ani muži, které vedeš ty, nebudou následovat zbabělce. A ty budeš prohlášen za zbabělce, pokud se tomuto souboji vyhneš!“

Ray byl napůl zoufalý. Nebylo divu, že se Harn dostal do potíží, když i ve špinavé politice sázel na mužské vlastnosti, jako je odvaha, statečnost a čest.

„Jsi starý, o hlavu menší než já a tvé kosti jsou už léta řídké jako zpuchřelé dřevo. Budu tě osekávat po malých kouskách!“ zasmál se Hegen a kývl na svého zbrojnoše, ať mu přinese štít.

Meč měl u sebe neustále.

Ray si s úlevou uvědomil, že Hegen má sice dlouhý meč, ale bronzový a o to těžší. Ani zbroj z vařené kůže pobitou kovovými plíšky neměl tak dobrou, ale byl mladší a mnohem silnější. Všechny výhody byly na jeho straně.

Harn však nemínil ustoupit ani o píď a zaútočil první. Soupeř hravě ránu odrazil štítem.

Muži své bojující vůdce obstoupili v kruhu a halasně je povzbuzovali. Ray stál vedle pobledlé Vien a téměř přestával napětím dýchat – nebo spíš simulovat dýchání. Souboj se vyvíjel přesně podle jeho nejhorších očekávání.

Silnější, vytrvalejší a mladší Hegen staršího muže zatlačoval krok za krokem, každá jeho rána byla jako úder hromu. Horalova levice se štítem viditelně poklesávala, jeho nohy ztrácely pružnost a rány pádnost.

„Nesmíš mu pomoct, je to jeho boj!“ zachytila Vien Raye za paži, když málem vyrazil, aby Harna ochránil před ranou směřující na hruď. Horal se sice nestačil krýt ani ustoupit, ale bronzová čepel nepronikla zbrojí ze zušlechtěné oceli a tkáň pouze pohmoždila, místo aby proťala svalstvo a žebra.

„Já vím, já vím,“ šeptal Ray. Vien měla pravdu, do tohohle souboje se nesmí zamíchat, Harn by prohrál právě proto, že by mu pomohl.

„Dobrá zbroj!“ zachechtal se sebevědomě Hegen, když ani další jeho výpad neprošel skrz. „Bude mi k užitku. Myslím, že ti rozpoltím hlavu, abych šiji příliš nepoškodil!“

Muži si vyměňovali ránu za ranou, okraje štítů byly roztřepené, středové puklice zprohýbané, tráva pod nohama bojovníků rozdupána na kaši.

„Tvá poslední chvíle!“ zaburácel Hegen, ťal vodorovně a silou odmrštil Harnův štít stranou.

Horal však nezůstal stát na místě a nečekal, až ho čepel dostihne. Využil setrvačnost úderu, štít pustil a z otočky udeřil obouruč s nečekanou razancí. Hegen taktak stačil nastavit vlastní zbraň, ale Harn se skokem dostal za jeho záda a bleskově sekl podruhé. Velký muž se zapotácel a rozkročil, aby se udržel na nohou, na jeho kabátci se objevila krev. Pomalu pozvedl meč, bronz se zaleskl na slunci.

„Tys mě zasáhl,“ řekl, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Čekal jsem, až si přestaneš dávat pozor,“ zasípěl starší muž, „měl jsem tě přečteného!“ Bezkrevné rty však prozrazovaly, že souboj nebyl zdaleka tak jednoduchý.

Ocelový meč dopadl potřetí, prosekl zbroj a svaly i kosti pod ní. Hegen se zlomil a přepadl dopředu, vyčerpaný Harn ho jen o zlomek sekundy následoval. Po řinčení kovu se nastalé ticho téměř bolestivě zařízlo do uší. Náhle se kruh mužů rozestoupil. Ray, Vien a dva bojovníci seskupení okolo bezvládného Hama stáli obklopeni trojnásobnou přesilou.

„Jeden za všechny všichni za jednoho,“ zabručel Ray a zvedl ze země meč, aby měl dva.

„Jak víš, že tahle slova máme v našem rodovém znamení?“ zeptala se Vien, ale pohled přitom nespouštěla z protivníků před sebou. Meč držela napřažený a Ray s podivnou hrdostí zpozoroval, že sejí nechvějí ruce ani hlas.

„Dobrých příběhů je málo a ten, ze kterého tahle slova pocházejí, je jeden z nejlepších,“ odpověděl. „Vezměte si své koně a necháme vás naživu,“ obrátil se k Hegenovým mužům. „Máte mé slovo a to platí mnohem víc než slovo mršiny, které jste ještě před chvílí sloužili.“

Androidova drzost je šokovala téměř stejně jako smrt vůdce.

„Ty budeš vyhrožovat nám? Tři muži a jedna ženská proti dvanácti chlapům?“

Ocel zazvonila, Ray svým extrémně širokým zorným polem zaregistroval Vienin bleskový úder na čepel soupeře. Překvapila muže tak dokonale, že zbraň pustil a zůstal strnule stát s hrotem jejího meče pod vlastním hrdlem.

„Přesně tak, rozhodněte se rychle!“ Rayův hlas přešel na frekvenci stimulující centra strachu. Ocel narazila na bronz, jediným útokem odzbrojil dva soupeře a nechal je stát ve stejné pozici jako před okamžikem Vien.

„Počítám do pěti. Potom tři z vás zahynou a ostatní mohou zkusit své štěstí a šermířský um.“

„Jedna, dvě…“

Při slově tři se muži rozběhli ke koním a Ray si mohl ulehčené vydechnout. Nesnášel krveprolití, vlastně se mu vzhledem ke své zkonstruované osobnosti snažil za každou cenu vyhnout.

„Myslím, že si budeš muset hledat jiného manžela,“ řekl zamyšleně při pohledu na Hegenovo tělo, které právě objevili mravenci.

„To má čas,“ zabručel sípavě Harn. „A jen na ní bude záležet, koho si vezme, má mé svolení.“

13

Ráno bylo tiché a mrazivé, ale Markovi se kupodivu vstávalo dobře a na svá zranění si vzpomněl až při obvyklé ranní hygieně v ledovém potoce. Léky z rezervního balíčku byly sice velmi kvalitní, ale uspíšit víc hojivý proces nedokázaly. Jediné, čím se uplynulá noc lišila od spousty ostatních, bylo to, že ji netrávil sám. Ponořil se ještě jednou do vody, aby ho přešly nesmyslné myšlenky.

„Dnes se naše cesty rozdělí," prohlásil Gruach. Jak bylo jeho zvykem, přikradl se jako stín.

Mark jen kývl hlavou. Svou pozornost soustředil k hloučku žen, který vášnivě o něčem debatoval. Občas zaregistroval postranní pohled směřující na něho nebo na Wagootha. Ajda očividně o svých zážitcích nemlčela.

Obrovitý troglodyt, který právě vstával ze svého pelechu, vypadal lehce zasněně a připitoměle zároveň.

„Ano, rozdělí," vrátil se Mark k důležitějším věcem. „Musím zařídit, aby kouzelné věci mých bývalých lidí neničily naši zemi."

Šaman přikývl a náhle se celý téměř bázlivě přikrčil. Jeho gesta si všimli všichni v okolí a za okamžik byl celý kmen připraven na útok. Mark, kterému přebíhal mráz po zádech a klouzal až kamsi do slabin, věděl, čeho se vůdce troglodytů obává: ne fyzického útoku, ale telepatického ataku.

„Něco mezi zuby, musíme si dát něco mezi zuby!" vykřikl Mark a zařídil se podle vlastních slov.

První nával bolesti ho srazil na kolena. Utrpení mučeného člověka bylo příšerné, nesnesitelné. Gruach zůstal stát, ale kymácel se ze strany na stranu a sténal, několik žen se rozplakalo. Mark se snažil uchopit své vlastní vědomí, chránit ho před záplavou sugestivních obrazů přicházejících do jeho mysli. Na další vlnu bolesti už byl připraven, ale nikdo nemůže být doopravdy připraven na stahování kůže zaživa. Mark už dokázal číst poselství. Krutí muži v ocelových zbrojích mučili troglodyta přivázaného ke čtyřem kolíkům zatlučeným do země. Vzápětí se obrazy změnily, život šamana-lovce se prolínal s představami a touhami jeho mučitelů. Lov na medvěda, dotyk právě narozeného dítěte a milování se ženou se překrývaly s chaosem válečné vřavy, s mraky šípů zastiňujícími slunce, s dokonale srovnanými řadami válečníků zakutých do brnění, masakrujících troglodyty oblečené do kožešin. Úplně dole, pod desítkami a stovkami výjevů, pocitů a obrazů, rozeznával Mark téměř nezřetelné, mlhavé záběry těžebních zařízení přistávajících v liduprázdné tundře a těžících… co, to už Mark zjistit nedokázal. Následovalo prudké trhnutí, kruté a definitivní, mučený muž právě dodýchal, a jen o zlomek sekundy později přišla jeho poslední myšlenka – poselství: obraz války troglodytů proti lidem ve zbrojích, obraz šedých obrů a medvědů na straně pralidí hnaných proti katapultům. Bylo to tak intenzivní, že i Marka na okamžik ovládla touha chopit se kamenné palice a hájit své loviště proti (ne)lidem. Tak mrtvý šaman pokročilejší rasu nazval ve svých myšlenkách.

Telepatická bouře se utišila, Mark se na kolenou snažil popadnout dech a po očku pozoroval Gruacha, jak zareaguje. S překvapením si uvědomil, že na kontaktu se větší či menší měrou podílel každý v kmeni. Nikdo se netvářil nechápavě, všichni s očekáváním pozorovali svého vůdce.

„Vydáme se na válečnou cestu," pronesl obřadně Gruach. „Nebudeme bojovat kvůli novým lovištím ani kvůli jídlu, ani kvůli ženám nebo dětem. Budeme bojovat, my lidé, proti (ne)lidem! Zvítězíme, nebo zemřeme!"

Šaman pozvedl ruku sevřenou v pěst a ostatní jeho gesto v naprostém tichu napodobili. Jako chmurné potvrzení skutečnosti se z nebe sneslo troj hlase zaskřehotání havrana. Mark cítil, že se stal svědkem počátku celoplanetární války. Možná vedené těmi nejprimitivnějšími

prostředky, ale o nic méně zničující. A co bylo nejhorší, nějakým podivným, jemu dosud neznámým způsobem do ní byli zapleteni lidé jeho druhu.

„Ještě dnes večer se setkáme s Žabími a Vraními lidmi. Pamatujte, nebudeme bojovat proti nim, ale proti (ne)lidem!“ zaburácel Gruach.

Po celý zbytek dne pochodoval kmen v naprostém tichu. Děti si nehrály, neplakaly, nesmály se, muži nelaškovali se ženami. Kmen se změnil ve společenství živých duchů. Na kamennou planinu přišli ve stejném okamžiku jako dva další kmeny. Mark si uvědomil, že jejich vůdcové byli na podvědomé úrovni neustále ve spojem spolu se stovkami dalších a dalších vůdců tlup rozptýlených po nekonečné tundře. Ti všichni se teď stahovali k jihu, ke geologickému zlomu, odkud jim hrozilo nebezpečí v podobě lidí modernější civilizační epochy.

Večer se rozhořely ohně, lidé se ukládali ke spánku bez ohledu na kmenovou příslušnost a Mark cítil, jak se v nadreálném prostoru zhmotňují jejich sny, přání i obavy. To vše byly jen pavučiny vlající ve vichru vůle jejich šamanů. Z telepatického transu ho vyrušil dotek hebkého těla. Ajda se k němu vmáčkla do dolíku, který si připravil ke spánku. „Dívej se dál, budu se dívat s tebou,“ zašeptala. Mark ji poslechl. Cítil, jak se k němu přidala a využila jeho pevnějšího spojení s oním prostorem. Už si byl jist, že všichni troglodyti mají větší či menší, vědomě ovládané nebo neovládané telepatické schopnosti. Sledoval myšlenky Gruacha a ostatních šamanů, viděl další tlupy, tak podobné a současně úplně jiné. Potom se lidská struktura myšlení začala měnit a…

„Volají obry, volají je,“ zašeptala Ajda, dříve než stačil sám pochopit.

Čarodějové troglodytů se dobývali do vědomí zvířat a nutili je chovat se podle jejich vlastních přání. Mark s úžasem sledoval, jak obrovští mamuti stovky a tisíce kilometrů na západ, kde ještě ani den neskončil, zvedají své choboty, obracejí se k jihovýchodu a pomalu se vydávají na pochod. A nejen mamuti, ale i vlci, tygři a dokonce i obrovští šedí medvědi. Už pochopil, proč mu telepatické obrazy války vysílané myslí mučeného šamana připadaly tak zmatené: nechápal, co v nich představují zvířecí figury.

„Neodejdeš k nim, viď, že nám pomůžeš? Cítím, že víš strašně moc. Jsme silní, máme moc nad dušemi našich předků ve zvířatech, ale potřebujeme tě. Neopustíš nás?“

Ajda se k němu tiskla, už ne kvůli zprostředkování telepatického mostu, ale zcela prostě, živočišně a lidsky zároveň.

Mark ji pohladil po vlasech a zavrtěl hlavou.

„Neopustím vás a postarám se, abyste opět mohli lovit na širých pláních a nosit lebky do svatyní.“

Podle uvolnění jejích svalů poznal, že mu uvěřila a vzala ho za slovo. Zastyděl se za svou účelovou lež, ale potom si uvědomil, že vlastně řekl pravdu. Intriky, které jeho samotného i Raye dostaly až sem, úkladné léčky nepřátel – to vše bylo mnohem méně důležité než záchrana troglodytů a jejich přirozeného způsobu života. A ještě důležitější byla záchrana přátel, doplnila za něj část vědomí, která nikdy nedodržovala předpisy a příkazy Služby.

Ajda se k němu přitiskla ještě silněji a objala ho nohama kolem beder.

„Na přemýšlení o válce a válku samotnou bude dost času zítra i další dny. Jsem si jistá, že jsi mi ještě neukázal všechna tajemství mezi mužem a ženou,“ žadonila.

„Všechna tajemství zaberou moc času. Wagooth dnes zůstane o samotě?“ popíchl ji s úsměvem a políbil, až zůstala bez dechu.

„Ne. Toho čeká dlouhá noc, ale tebe jsem si vymínila pro sebe. Řekla jsem, že žádné jiné bys nová tajemství neprozradil, a ony mi uvěřily.“ A Ajda doprovodila svá slova dotekem, který téměř zbavil Marka sebeovládání.

„Jsi učenlivá,“ zamumlal ještě a potom už žádnému z nich na slova nezbýval čas ani dech.

Pozdě v noci nebo velmi brzy k ránu ležel Mark na zádech, rukou objímal Ajdu a pozoroval zvolna blednoucí oblohu. Vzduch byl mrazivý jako obvykle, ale on chlad necítil.

Událostí bylo v poslední době tolik, že mu nezbýval čas na malicherné záležitosti. Cítil se podivuhodně vyrovnaný a měl pocit, že jeho telepatický smysl zesílil, zjasněl. Stačilo přivřít oči a viděl před sebou tisíce pochodujících obrů mamutů a dalších zvířat, lovecké tlupy stahující se k jedinému místu.

Využil svého rozpoložení a pokusil se vyvolat obraz Raye. Nic si od toho nesliboval. V posledních týdnech to marně zkoušel stokrát, tisíckrát.

„Slyším tě!“ zarezonoval androidův překvapený hlas v Markových myšlenkách.

V nadreálném prostoru nebyl Ray omezován nedokonalostmi svého umělého těla a mohl dát plný průchod emocím, o nichž by robotici pochybovali, zda vůbec mohou existovat. Mark nebyl robotik a znal svého přítele.

Telepatické spojení, které Mark s Rayem navázali, bylo křehké a každou chvíli ho přerušovaly rezavé představy domorodých šamanů. Přesto se Mark dozvěděl o obrovské armádě bojovníků a válečníků vyzbrojených ocelovými zbraněmi, které do světa Samuhu III neměly patřit ještě po mnoho století.

„Nedokážu odhadnout, kolik jich bude v době, kdy se bitva odehraje,“ pokračoval Ray v hlášení. *„Dokonce ani nevím, proč se kněz snaží vyprovokovat válku. A taky se mi zatím nepodařilo zjistit jeho pozemskou totožnost.“*

„Mají zájem o území, chtějí tady něco těžit. Mám vzorky, ale bez dobrého analyzátoru…“ Mark myšlenku nedokončil a pokusil se Rayovi poslat co nejpodrobnější představu lumitu.

„Pokusím se zjistit víc podrobností. Kněz zítra pojede z města na jednání s jedním z divokých náčelníků, kterého nepustí mezi hradby. Porozhlédnu se u něj,“ podařilo se Rayovi ještě vyslat a potom je přerušil intenzivní pocit triumfu vlka, který právě strhl losici.

Mark se na svém primitivním loži protáhl, obloha na východě v průběhu jeho spojení s Rayem stačila nabýt odstínu modrého hedvábí.

„Nejsou ještě nějaká tajemství, na která jsi zapomněl?“ zašeptala Ajda napůl ze spánku.

Mark se sklonil ke snící krásce. Byla tak blízká a současně tak vzdálená. Nedovolil však, aby mu obavy z věcí budoucích pronikly do hlasu.

„Ano, je jich ještě spousta, například tajemství něžného probuzení.“

Krátce po úsvitu, když už byly všechny tři kmeny opět na cestě, se Ajda vmáčkla mezi pochodujícího Marka a Wagootha a spiklenecky se na ně ušklíbla.

„Jestli se vy dva budete mračit jako zimní bouřka, přísahám, že povíme i Vraním a Žabím ženám, jaká znáte tajemství, a do konce války se nevyspíte.“

Mark se zasmál, Wagooth chvíli nahlas přemítal, zda by to nestálo za zkoušku. Když mu však Ajda připomněla, že kolegyni přezdívané Dlouhý jazyk, na kterou uplynulé noci nevyšla řada, slíbil u snídaně spoustu věcí, odmlčel se a nasadil povinně optimistický výraz.

14

Ray pobídl koně, dojel Vien a podal jí čutoru s vodou, ve které ráno tajně rozpustil megadávku vitamínů.

Návrat do Barnbrucku jim trval déle, než předpokládali. Těžký souboj Harnovi otevřel ještě nezahojenou ránu a hodně ho oslabil. Přestože v sedle dlouho nevydržel, odmítal cestovat na smyku jako nemohoucí stařec, jak se sám vyjádřil. Ray jeho přístup chápal. Jen silní vůdci, které jejich muži obdivují a respektují, mohli v drsném světě přežít. Protože se obávali další léčky, vyhýbali se nebezpečným a nepřehledným místům, sledovali stopy a v noci stavěli hlídky.

Přestože se drželi mimo obvyklé stezky, potkávali cestou víc a víc poutníků směřujících k Velkému schodu. Většinou se chtěli podívat, kam je služba novému bohu zavede. Pán z Krušavy o Hegenově příšerném činu nemlčel a všichni se vyptávali na vyvoleného bojovníka nového boha. Ray tazatelům obvykle suše oznámil, že kosti vyvoleného mohou nalézt hned za schodem, a doprovodil to poznámkou o zpupnosti, která zahubí každého. Většinu času však mlčel, a pokud nedělal společnost Vien, která se pozorně starala o svého otce, zabýval se analýzou událostí na Samuhu III. Stále dokola si přehrával všechny informace, které měl k dispozici, nebo se snažil navázat telepatický kontakt s Markem.

V druhé části plahočení pustinou se zvedl stálý vítr a postupně sílil. Naštěstí jim vál do zad a kromě šedého prachu, který s sebou přinášel, jim nepůsobil žádné těžkosti.

„Dnes bychom měli dorazit do města," zabručel Ray při snídani.

Vlastní porci se mu z větší části podařilo nepozorovaně přidat Vien. Pro dívku byla cesta těžší než pro ostatní, i když se držela skvěle. Ray však přesně věděl, jak moc je vyčerpaná, podle rychlosti, s níž mu každý večer usínala v náručí. Nemusel mluvit v podmiňovacím tónu, věděl, že město je vzdáleno devatenáct kilometrů a čtyři sta dvacet sedm metrů. Dávno se však naučil, že přílišné vědění škodí a je podezřelé.

Vien otřela misku od šedého prachu, který se na ni nalepil.

„Lumit," zamumlala s plnou pusou. „Měli jsme štěstí, že se vítr nezvedl před týdnem. Touhle dobou by nás už pálily oči."

Ray počkal, až všichni dojedí, a uhasil oheň. Příkaz k odchodu nechal na Harnovi.

Horal se do sedla dostával těžce a obohatil přitom Rayův slovník o několik obzvlášť jadrných zaklení. Přes bílé rty mu však nepřešel ani sten.

Město spatřili ještě před polednem a nečekaný pohled jim všem vyrazil dech. Počet obyvatel Barnbrucku se během jejich nepřítomnosti zmnohonásobil, původní hradba vymezovala v moři provizorních chýší, honosných i prostých stanů a polních ležení jen malý prostor.

„Větší vojenský tábor jsem v životě neviděl," prohlásil Harn. „Musí tady být všichni muži z dalekého okolí."

„Muži z okolí by nestačili," nesouhlasila Vien. „Spousta jich musela přijet bůhvíodkud."

Ray jen přikývl. Odhadoval, že v Barnbrucku táboří něco mezi padesáti až padesáti dvěma tisíci ozbrojenců. Nebylo v moci malého města, aby takové množství hladových krků nasytilo. Navíc při neexistenci základních hygienických návyků, kanalizačního systému a zdravotní služby bylo jasné, že každým okamžikem tady vypukne nebezpečná epidemie, samuhská obdoba černé smrti, která v historických epochách Země pustošila celé kontinenty.

Při průjezdu obrovským ležení však zjistil, že situace je úplně jiná. V pravidelných rozestupech byly postaveny latríny, dřevěné povozy vyvážely odpad a pořádek kontrolovali lidé s modrými páskami na rukou.

„Kdo vám nařídil, abyste tady stavěli záchody?" oslovil Ray skupinu tesařů.

I oni měli modré označení.

„Pracujeme pro nového boha, to on ústy kněze přikazuje, co je třeba udělat," odpověděl jejich předák a gestem dal pokyn ke krátké přestávce.

Ray přikývl, jako by podobnou odpověď očekával. Teď nahrával úplně všechno kolem, od panoramatického záběru dokonale organizovaného vojenského tábora po rozhovor s mužem. Věnoval mu až marnotratně široký přenosový kanál, aby pozdější experti mohli dokonale posoudit tesařovu výslovnost a bez jakýchkoliv pochyb potvrdit jeho planetární původ.

„A kdo vás za tu bohulibou práci platí?" pokračoval Ray ve vyzvídání. „Vy přece nepotřebujete ocelové zbraně, vás živí váš um," polichotil jim.

Tesaři se potěšené usmáli.

„Máš pravdu, pane. Platí nás kněz, jeho bůh je velmi štědrý."

Ray se s nimi rozloučil a přidal se ke svým společníkům. Obrovské válečné tažení plánoval někdo ze Země, o tom neměl nejmenších pochyb. Jenomže proč?

„Ubytujeme se ve stejném hostinci jako předtím," rozhodl Harn.

Ray věděl, že by bylo moudřejší najít si jiné místo, protože tak by případným útočníkům ztížili jejich hledání, ale nakonec byli v přeplněném městě rádi, že je hostinský jako bývalé dobré zákazníky přijal. Seděli pohromadě v koutě sálu, po dlouhé cestě vychutnávali pohodlí civilizace a cpali se pečeným masem polévaným hustou omáčkou. Ray se tentokrát nedokázal z jídla vykroutit – předstírat, že nemá po náročné cestě hlad, by bylo příliš nápadné. Zuby proto drtil jídlo na co nejmenší kousky, aby v ocelové schránce, umístěné v jeho těle právě pro obdobné případy, zabíralo co nejméně místa. Vnímal, jak mu jednotlivá sousta skřípou jemným prachem přineseným větrem ze severu. Barnbruck byl od Velkého schodu daleko, ale občas se lumit dostal až do města.

„Lumit!" zarazil se Ray a vyslovil jméno, kterým Vien prach pojmenovala.

Vzpomněl si, že stejné slovo použil i Mark při jejich telepatickém hovoru a stejně vypadal i materiál, po kterém se pídila geologická sonda!

„K ničemu není, jenom skřípe mezi zuby," prohodil jeden z bojovníků.

„Nu, najdou se lidi, kteří i za takové smetí utratit trochu zlata," vmísil se do hovoru Harn. S každou hodinou, kterou nemusel trávit v sedle, se mu vracely síly.

„U nás v horách, na stolových planinách, máme celá ložiska lumitu. Je tam vlhko a tolik se tam nepráší. Před pár lety ho ode mě kupovali kupci a neplatili špatně. Potom ale jeden z jejich lidí znásilnil naši ženu. Dal jsem ho pověsit a už nikdy jsem je do hor nepustil."

„Kdy se o lumit začali zajímat?" vyptával se dál Ray.

Cítil, že je na stopě a kostky skládačky začínají zapadat jedna do druhé.

Harn odsunul prázdnou mísu a zamyslel se.

„Tak před pěti lety. Zpočátku kupovali jen hodně málo, potom stále víc a víc. A asi půl roku potom, co jsem je vyhodil, jsem zaslechl první zvěsti o knězi nového boha. Zprvu na něho moc lidí nedalo. Časem však jeho proslulost rostla."

„A v té době začaly naše neshody s Jekarem z Vardosu," doplnila Vien.

„Chtěl ode mě koupit stolové hory. To by však vyřízlo klín do našeho území, navíc půda se nikdy neprodává," řekl Harn. „Jdu si lehnout, potřebuji si řádně odpočinout. Nemám nic proti tomu, když si užijete trochu zábavy, ale nezapomeňte, že všude číhají nepřátele," prohodil směrem ke svým mužům.

„A ty na sebe dej pozor," pohlédl s láskou na svou dceru.

Rayovi jen mávl, ale android dokázal dokonale přečíst gesto i výraz ve tváři šedovlasého horala. Byla v nich obsažena prosba, kterou by nikdy nedokázal vyslovit nahlas. Žádal Raye, ať jeho dceru ochrání, ať ji střeží jako oko v hlavě.

Ray seděl a snažil se vydedukovat nejpravděpodobnější obraz situace. Vien ho pozorovala a pohrávala si přitom s pohárem vína. Lidí v sále přibylo, ale díky halasu pijáků měli kupodivu víc soukromí.

„Chystá se něco zlého, něco příšerného a ty přemýšlíš, jak tomu zabránit," řekla tiše.

Její intuice a způsob, jakým si dokázala spojovat věci, Raye znovu ohromily. Obvykle se snažil místní obyvatele, zvlášť pokud pro něj byli osobně důležití, nezatahovat do problémů Služby, ale teď neměl na vybranou. Navíc potřeboval někoho, kdo by informoval Marka v případě, že by se jemu samotnému z nějakých důvodů něco přihodilo. Každý stroj se může porouchat, ušklíbl se v duchu svým obavám.

„Je to tak," potvrdil Ray dívce její dohady.

„Musím zabránit připravované válce, musím pomoct svému příteli, který je kdesi za Velkým schodem a blíží se sem."

„A co my? A co já?" zeptala se Vien.

Rayovi její výraz, naplněný nejistotou a obavami z budoucnosti, připomněl, že ona a její blízcí v galimatyáši namíchaném zločincem ze Země hrají o vlastní životy a existenci.

„Ti, kdo za tímhle vším stojí, se zajímají o lumit. Zpočátku ho chtěli získávat z vašich hor, ale zřejmě jim to nestačilo a hledali dál. Zjistili, že země na sever od Velkého schodu je toho prachu plná. Než ji však dobudou a ovládnou, budou stále usilovat o zemi horalů. Pokud zabráním válce, postarám se tak současně i o to, aby nechali tvůj rod na pokoji."

Vien přikývla a rozhlédla se kolem.

„Oni taky nejsou tak docela lidé, stejně jako ty," nadhodila a pohledem přitom zkoumala další hosty.

„Nepatří do tohoto světa," potvrdil Ray.

„Udělám vše, abych ti pomohla."

A já udělám všechno pro to, aby ti nikdo nezkřivil vlas na hlavě a mohla jsi tady žít tak šťastně, jak tvůj drsný svět dovolí, slíbil jí Ray v duchu.

Tlumeným hlasem začal dívce líčit své další kroky. Nebylo to přesně podle oficiálních pravidel, ale Ray se dávno naučil, že na společníky se dá spoléhat tím víc, čím lépe rozumějí situaci.

„Pokusím se poohlédnout po jednookém muži, jednom z trojice, který stál za léčkou připravenou na tebe a tvého otce. On je určitě ve spojení s organizátorem celého spiknutí. A pokud by to byla neúspěšná cesta, proslídím ještě jednou chrám toho vypečeného kněze. Tam se mi ale moc nechce, protože nevím, jak moc jsou po mé první návštěvě na nezvané návštěvníky připraveni, a nerad bych tam uvízl."

„Všechno to zní hodně nebezpečně, až se mi zdá nemožné, aby to jeden bojovník mohl přežít. Bude jich proti tobě stát mnohem víc," řekla dívka a odstrčila od sebe prázdný pohár vína.

Ray si uvědomil, že se o něj bojí.

„Pamatuj, nejsem člověk," pronesl vážně a upřeně sejí podíval do očí.

„A nemůžeš mi říct, co jsi zač?" usmála se a v očích jí zatančily jiskry pobavení jako nad hádankou, na kterou už dávno zná odpověď a jen pro potěšení druhého předstírá, že zatím neví.

Ray si odepnul generátor ochranného pole a po chvíli kutění pod deskou stolu do něj vmontoval součástku, kterou si „vypůjčil" ze skladů Služby pro dohled nad primitivními planetami. Rayovo zapojení umožňovalo měnit tvar a rozměr ochranného pole. Naneštěstí také extrémně zvyšovalo spotřebu energie a způsobovalo, že zdroj generátoru byl v krátké době vyčerpán a zničen.

„Připni si ho na opasek," požádal Ray a ukázal jí, jak dvěma jednoduchými ovladači lze pole podle potřeby měnit.

„Můžu pátrat i několik dní a chci, abys byla v bezpečí."

V sále začalo být přeplněno, k mužským hostům se přidali nevěstky a opilci, doufající, že v mumraji ukořistí nějaký ten poloprázdný džbán. Ray upřel krátký pohled na ženu s téměř obnaženou hrudí, v křiklavě oranžové sukni, smlouvající o svou cenu s obtloustlým chlapíkem, který se v průběhu večera stačil podívat na dno až přílišnému počtu pohárů na to,

aby si za své peníze užil. To byla také jedna z věcí, které byly ve všech koutech vesmíru obydlených humanoidními bytostmi lidského typu stejné, konstatoval Ray.

„Doprovodím tě do tvého pokoje, myslím, že to tady začíná být poněkud divoké," nabídl Vien.

Políbila ho na rozloučenou u dveří a po krátkém zaváhání pokrčila rameny.

„Kdybys byl obyčejný muž, snažila bych se tě přemluvit, abys se mnou aspoň ještě chvíli zůstal. Jenomže… ty vždycky uděláš, co je zapotřebí. Přeju ti – šťastný lov."

Ray ještě chvíli zůstal stát před zavřenými dveřmi a snažil se uhodnout, co všechno se skrývalo ve Vieniných očích.

„No jo," zabručel nahlas, aby přehlušil nízkoúrovňový šum ve svých obvodech, který mu ani trochu nedělal dobře. „To jsou ti androidi," zavrtěl znechuceně hlavou, „ti panáci vždycky udělají, co je třeba, místo toho, co je správné."

Vrátil se do sálu, a než se stačil rozhodnout, kam se vydá, zahlédl mezi hosty jednookého plešatce. Muž očividně někoho hledal a propátrával sál pohledem. Po androidovi jeho oči jen sklouzly a vzápětí vyšel ze sálu, jako by neobjevil, po čem pátral.

Ray se ušklíbl. V průběhu uplynulých dnů mu tvář poznamenal dlouhý škrábanec, který se sice díky samoobnovovací schopnosti keratové kůže zahojil, ale jizva poznamenala Rayovu celkem pohlednou tvář a při jeho úšklebku mu dva muži mimovolně ustoupili z cesta. Android toho využil a vyběhl do tmy za jednookým.

Město bylo tmavé, jen tu a tam planul na ulici oheň, z malých slídových nebo kožených oken pronikalo z příbytků minimum světla. Vzduch páchl kouřem z bezpočetných ohnišť, potem koní a trusem dobytka. Ray věděl, že sledování v podobném prostředí je po čertech náročná záležitost – i se svými robotickými čidly už mnohokrát stopu v minulosti ztratil. Dnes se na něho však štěstěna usmála. Jednooký lelkoval na rohu nejbližší křižovatky a teprve teď líně zamířil ulicí do středu města.

Ray se vyhnul hromádce koňských kobylinců a vydal se za ním. S každou sekundou kontaktu o jednookém věděl víc. Už dokonale zmapoval jeho pohybový vzorec, z těkavých molekul linoucích se z jeho oděvu poznal, že v poslední době trávil spoustu času mimo město a – to Raye znepokojilo – vyskytoval se v místech, kde se nacházelo velké množství M-TNT výbušniny.

Povoz zarachotil a přehradil mu cestu. Ray se zarazil, přestal zkoumat střípky informací o jednookém a zaměřil se na okolí. Ve tmě se skrývali muži. Napočítal jich sedm, podle zvuků byli všichni ozbrojeni.

„Pořád ta stejná chyba," řekl nahlas sám sobě. „Zase jsi nedával pozor, to ses za ta léta u agentury opravdu nic nenaučil?"

Ozubené čelisti pasti se daly do pohybu, muži se vynořili ze svých úkrytů a obstoupili Raye ze všech stran.

„Nevím, co ses zač, mládenče," promluvil shrbený muž se sudovitým hrudníkem a krátkýma nohama, „ale zaplatil nám za tebe dobře. Skoro se mi zdá, že až moc na to, jak hloupě ses nechal nachytat."

V jedné ruce držel bronzový kyj, v druhé dýku stylem připomínající zbraně starověkého Říma.

Ray jediným pohledem zkontroloval ostatní hrdlořezy. Zbraně, které třímali v rukou, by vydaly na základ slušné sbírky.

„Není to nic osobního," řekl vůdce a kývl na ostatní.

„Z mé strany taky ne," odpověděl Ray. „Pokusím se vám neubližovat zbytečně."

Uhnul čepeli, současně ji chytil oběma rukama a trhl tak rychle, že se majitel meče nestačil včas pustit a přeletěl vzduchem kamsi dozadu. Téměř současně za sebou zaslechl zaskřípání kamenů pod podrážkou, v poslední chvíli ukročil stranou, útočící paži přitiskl loktem k vlastnímu trupu a ťuknutím na nervový bod na zápěstí přinutil banditu dýku pustit. Současně

mrštil ukořistěný meč jílcem vpřed proti kulhajícímu muži se sekerou. Hlavice ho zasáhla mezi oči, až chrupavka zapraštěla. Ozubenou kouli řemdihu Ray nezahlédl včas, řetěz se mu namotal na předloktí, ale koule ho nezasáhla, protože ji stačil odvrátit druhou rukou. Dva šermíře odzbrojil řetězem, který jim obtočil kolem čepelí, a pak jim zbraně vyrval z rukou, střelu z praku chytil a vrhl zpět proti střelci.

„Jseš fakt dobrej, ale to ti nepomůže!“ zachraptěl vůdce banditů, který v té skrumáži přišel o zbraně, a vrhl se na androida holýma rukama. Ray viděl přibližující se pěst a nechal ji dopadnout. Předtím však silným nervovým impulzem zpevnil své keratové břišní svaly, až byly tvrdé jako ocelový plát. Kost zapraštěla, muž zaúpěl a zůstal stát se zchromlou paží. „To budou polámané zápěstní kůstky a pravděpodobně i vřetenní kost,“ odtušil Ray. „Je mi líto.“

Ulice byla najednou stejně prázdná jako před několika málo okamžiky.

„Ty jsi démon!“ vykřikl poděšeně jednooký, který se schovával za povozem přehrazujícím cestu. Nečekal na odpověď a rozběhl se pryč. Ray ho následoval.

Už měl hodně stop a bylo málo pravděpodobné, že se muži podaří v Barnbrucku ztratit.

O necelou hodinu později se tiskl do výklenku domu stojícího přes ulici proti svatyni nového boha. Trochu ho překvapilo, že jednooký zamířil právě sem. Předpokládal, že pozemšťan-vůdce bandy si dává větší pozor na utajení. Na druhou stranu v místní jednoduché společnosti to asi ani nebylo třeba.

Jen okamžik se rozhodoval, jakou cestou do svatyně vnikne. Spěchal, protože usoudil, že jednooký bude podávat hlášení svému veliteli. „Poprvé to šlo střechou, půjde to i podruhé,“ zamumlal. Třemi kroky přeběhl ulici a odrazil se do výše přesně ve stejném místě jako tehdy.

Zanedlouho už stál za dveřmi pokoje, ve kterém jednooký podával zprávu knězi sedícímu ve vyřezávané židli. Mohutný osobní strážce stál po boku svého pána, otrok něco kutil u krbu.

„Můžeš jít,“ propustil kněz jednookého. Současně Ray ucítil vzedmutí energetické úrovně okolního prostoru, charakteristické pro oživení komplikovaného obranného systému.

„Co to sakra…“ chtěl říct a současně se obrátil k útěku.

V půli pohybu mu však tělo odepřelo poslušnost a myšlenky ztratily svou ostrost. Musel napřít veškerou vůli, aby vůbec udržel integritu vlastní osobnosti.

Luminofory maskované ve stropě v podobě okrasných dlaždic se náhle rozzářily. Ray s úsilím zvýšil citlivost a pronikavost svého zraku na maximum a zjistil, že i světelné paprsky se v pokoji okolo něho ohýbají zvláštním způsobem. Bylo to jako by…

„Chytil jsem tě do magnetické pasti,“ řekl knězův sluha, který se náhle objevil ve dveřích.

Ray zamrkal, aby si pročistil vidění. Magnetické pole o síle mnoha tisíc gaussů ovlivňovalo dráhy elektronů a fotonů, na nichž záviselo jeho myšlení, a navíc mu tak působilo bolest. Uvědomil si, že kromě něho a otroka nikdo jiný v obou místnostech není. A také – pomalu a bolestivě – přišel na to, že neprohlédl základní nepřítelovu lest: vůdcem nebyl kněz, nýbrž jeho otrok! Organizátor celého spiknutí se skryl za loutku služebníka a mohl tak být všude, nikým neviděn a nebrán v úvahu.

Mužík, Rayovi připadal jako typický výkonný manažer odbočky velkého koncernu, zadal několik příkazů na počítačovém terminálu, který nosil ukrytý pod tunikou, a neviditelné magnetické drapáky posunuly Raye do místnosti před vyřezávané křeslo. Spíš před trůn, opravil svůj předchozí úsudek.

Jeho přemožitel otevřel tajnou skříňku ukrývající přehršel lahví whisky a bourbornů těch nejlepších značek a namíchal si drink. Potom se pohodlně posadil na trůn. Ray zahlédl mezi láhvemi charakteristickou baňatou siluetu Williama Lawsona a trochu nelogicky si přál, aby tady byl Mark.

„To ta bolest,“ zamumlal nahlas, „snižuje mé dedukční i indukční schopnosti.“

„Je to tak,“ přitakal mužík a napil se. „I androidi cítí bolest. Věděl jsem, že jsi android, od chvíle, co mi můj člověk popsal, jak ses vypořádal s léčkou na toho tupce Harna a jeho dceru. Když jsem tě pak viděl na vlastní oči, jen jsem si to potvrdil. Ti lapkové, které jsi dnes vyřídil,

byli samostatnou aktivitou mého člověka. Asi vzal masakr svých mužů trochu osobně. Nemůžu mu to vyčítat," pokrčil rameny.

„Proč," zachroptěl Ray, „proč to všechno podnikáte? Co vás na Samuhu III tak zajímá? Proč zrovna lumit?"

Zločinecký manažer se znovu napil a přikývl.

„Zjistil jsi toho dost. Klíčem je opravdu lumit. Při geologickém průzkumu, který se dělá předtím, než ta vaše pitomá Služba pro dohled nad primitivními planetami dostane planetu do své správy, jsme narazili na tenhle zajímavý prach. Co způsobuje, jsme zjistili až po nuceném odchodu z planety."

Ray soustředil veškerou svou pozornost, aby pochopil, co se mu muž chystá sdělit. Bolest se stále zhoršovala, věděl, že se každou chvíli může zhroutit. Tak silné magnetické pole by mohlo vymazat jeho osobnost jednou provždy. Přesto chtěl, aby Mark, pokud zbytky jeho těla jednou objeví, věděl, oč tady ve skutečnosti šlo.

„Lumit – nepodařilo se nám zjistit, jak vlastně vzniká – podporuje telepatické schopnosti. Při správném užívání je úžasně zesiluje a máme podezření, že pokud působí v průběhu několika generací za sebou, může katalyzovat rozvoj dalších schopností, například telekineze. Je potenciálním zdrojem obrovského zisku, a když člověk není úzkoprsý a nespěchá, i vlády nad světem! Mé ambice však tak daleko nesahají, já pouze pracuji pro své šéfy a už brzy se budu mít hodně dobře. Připíjím na lumit!" pozvedl mužík sklenku.

„A proč připravujete tu příšernou válku?" podařilo se Rayovi položit ještě jednu otázku.

„Protože devadesát osm procent veškerého lumitu se nachází právě za geologickým zlomem na severní části kontinentu. Zjistili jsme, že ty opice nám při těžbě působí velké problémy. Jejich šamani dokonce dokážou telepaticky poškodit umělé inteligence řídící těžební jednotky a ochrana personálu těžbu řádně prodražuje. Nejjednodušší je všechna ta poloviční zvířata vybít a současně se zbavit i většiny místní populace. Původně jsme je chtěli lovit kmen po kmeni. Umučení šamana však způsobilo telepatickou bouři, která je všechny přilákala sem. Usnadní nám to práci. Očekávám, že velká bitva vypukne tak do tří dnů. Bitevní pole už je připravené, to znamená podminované. Jediným stisknutím tlačítka se zbavím všech obyvatel severní části kontinentu. A než se z genocidy vzpamatují místní, budeme dávno pryč."

„Jsi zrůda, takoví lidé jako ty by nikdy neměli existovat," zachroptěl Ray.

Věděl, že to byla poslední slova, která vyslovil, řečová centra mu odepřela poslušnost.

Mužík se zvedl z křesla a podíval na hodinky.

„Touhle dobou už bys měl být mimo provoz – opravdu dobrá konstrukce, to musím přiznat. Možná bych tě měl později nechat rozebrat a něčemu se přiučit. Ale s tím, kdo by neměl existovat, se opravdu pleteš. Vaše přítomnost tady je tak trochu partyzánština mladého pána. Poslal vás sem, aby se vás zbavil. Jenomže vy jste se nějakou záhadou probili přes obrannou linii kolem planety a natropili nám pár problémů. To už je ale minulost. Na Zemi po vás neštěkne ani pes, nikdo netuší, kam jste se vypravili, protože údaje v databankách jsou vymazané. Jediný vysílač, kterým byste mohli přivolat pomoc, mám pod palcem já."

Rayovo tělo ochablo.

Muž obešel androida drženého magnetickým polem v podivně zkroucené poloze a pozvedl sklenku k poslednímu přípitku.

„Tak na tvé umírání, robote! Za pár dnů ti to vymaže paměť, tvá neuronová struktura zdegeneruje a ani ten nejlepší robotik tě nedá dohromady. Na umírání!"

* * *

Vien přecházela po pokoji sem a tam. Od doby, co se Ray nevrátil, se jí zdály příšerné sny. Plné násilí a zmatených obrazů, občas v nich viděla samu sebe. Předevčírem a včera už nebyly tak živé, jako by je rozmývala voda. Místa, která zasáhla, se měnily v černé skvrny

nicoty. Místo aby ji uklidnilo, že noční můra odeznívá, byla vyděšená ještě víc. Měla pocit, že prázdná místa ve snech předznamenávají smrt.

15

Mark si přitáhl kožešinu víc k tělu a ohlédl se. Z mamuta měl přehled daleko dozadu. Přesto konce zástupu mamutů s jezdci, tygrů, medvědů a dalších zvířat nedohlédl. Troglodytů mezi nimi bylo poskrovnu, ale všichni dohromady tvořili ohromnou armádu. První týdny ho telepaticky ovládaná zvířata ohromovala, potom si na ně zvykl a nakonec se telepatickému převzetí kontroly nad zvířaty sám naučil a navázal kontakt s obrovským mamutím samcem, jehož kly byly téměř tři metry dlouhé.

„Jak dlouho ještě půjdeme?“ zahulákal na Gruacha. Starý šaman se spokojil s klidnou kobylou a jeho hlava byla o víc než tři metry níž než Markova. Ve svištění větru a proudu těžkých vloček, které okamžitě tály, to nebylo na pohodlný rozhovor.

„Den, dva?“ odpověděl Gruach.

Starý šaman, který se stejně jako Mark zařadil do čela armády, vypadal unaveně a zimomřivě. Mark se nedivil, námaha uplynulých dnů a neustálé telepatické vypětí je všechny vyždímaly až do dna. Zpočátku se snažil troglodytům jejich válku vymluvit. Proti sugestivním telepatickým obrazům vyslaným umučeným šamanem však neměl šanci. Potom několik nocí o všem přemýšlel a zjistil, že jediný způsob, jak alespoň dočasně obě civilizace zachránit a umožnit jim další společnou koexistenci, je nerozhodná bitva, která bude všechny stát příliš mnoho krve na to, aby se v brzké době pouštěli do druhé. Potom mohli přijít specialisté ze Země a najít dlouhodobější řešení. Za žádnou cenu však nesměl dopustit genocidu troglodytů. Při jejich malém počtu a nízké hustotě osídlení by to znamenalo celkové vyhubení celého druhu.

Vítr zesílil a obloha potemněla, slunce, pokud by ho přes mraky bylo možné vidět, se právě začalo nořit za horizont.

„Utáboříme se!“ zavelel Mark a stočil svého mamuta doprava.

Zvířata se velmi těžko zastavovala, nejjednodušší způsob snad byl zatočit je do kruhu, potom jejich pohyb postupně ustal.

Pro Marka však pracovní den ještě neskončil. Čekalo ho ještě několik hodin práce, kdy organizoval lovecké skupiny, řešil rozmíšky jednotlivých kmenů a přikazoval, kolik jakých zbraní je třeba nachystat. Ray se s ním čas od času snažil navázat telepaticky kontakt, a přestože si myslel, že neuspěl, Mark jeho myšlenky dokázal zachytit a dozvěděl se od něj spoustu věcí.

Jedna z posledních byla informace o lumitu jako původci telepatických schopností místní populace. Pro Marka však teď byly důležitější zprávy o síle a vybavení armády, která se proti nim houfovala kousek za Velkým schodem. Organizátor celého toho válečného masakru správně odhadl, že troglodyti by ze své vyvýšené domoviny dolů nikdy nesestoupili, proto musel své vojáky vyslat nahoru. Bůhvíproč však od Raye v posledních dnech žádné další informace nedostával.

Mark si promnul spánky. Přes ohromnou sílu zvířat a houževnatost troglodytů téměř neměli šanci. Ne proti katapultům, balistám, kuším, lukům a organizované jízdě oblečené do tvrzené kůže a oceli. Ve střetnutí oceli a kamene byla většina výhod na straně oceli. A on, protože se války účastnily ženy i děti troglodytů, nemohl dopustit jejich zmasakrování. Museli útočit a zahnat nepřátele na útěk. Ale jak?

Mark cítil, že ho opět začíná bolet hlava. Mohlo za to neustálé telepatické napětí. Možná proto Raye neslyšel.

Na ramennou ucítil něžné prsty. Nemusel se otáčet, aby poznal Ajdu.

„Tvůj vzdálený přítel z dolní země se neozval?“

Mark jen zavrtěl hlavou.

„Jak se má Wagooth, už dva dny jsem ho neviděl?“ přešel k praktickým problémům.

„Právě se vrátil z výpravy za ratišti kopí, jak jsi mu přikázal. Budeme jich mít tolik, kolik sis přál.“

Ajda mluvila klidným, uspávajícím tónem a nepřestávala Markovi masírovat krk.

„Pojedeš v čele?“

„Doufám, že se ke mně připojí i Wagooth,“ přikývl Mark.

„Dva hloupí v čele zástupů?“ nadhodila Ajda a v jejích očích se objevil šibalský výraz.

„Dva stateční v čele zástupů!“ nesouhlasil Mark, a jak za ním stála, přehodil si ji přes rameno a najednou ji držel v náručí.

„Tohle ale vypadá spíš na způsob, jakým to dělají naši muži,“ smála se.

„I ten je někdy dobrý,“ opáčil Mark.

Bolest hlavy byla pryč a chystající se krveprolití získalo alespoň nějaký smysl. Musel chránit ty, kteří to potřebovali. Zvlášť když jejich ohrožení způsobili lidé jako on sám.

* * *

Následujícího dne krátce před polednem překonali terénní vlnu a otevřel se jim pohled na moře lidí shromážděné pod změtí různobarevných korouhví. Mark už ve svém životě viděl mnoho středověkých armád, ale tahle patřila k těm největším. Odhadoval, že proti nim může stát dobrých sto tisíc lidí, a co víc – velmi dobře vyzbrojených.

Zastavil mamuta a svou zbraň, meč přivázaný na dlouhé násadě, si položil napříč přes stehna. Za ním seděla Ajda s pákovým vrhačem oštěpů, případně kamenů, a příslušnou zásobou střeliva. Wagooth na svém mamutovi se k nim přidal o chvíli později.

„Jejich víc než mravenců a lesknou se jako chrousti,“ komentoval Wagooth pohled před nimi.

„Ano, ale jejich krovky se hodně špatně rozšlapávají.“

„Myslel jsem si to,“ odtušil obrovitý troglodyt.

„V každém okamžiku mi naslouchej svým vnitřním okem a buď připraven tlumočit mé rozkazy ostatním. Jen já rozumím zákonům téhle války, znám je! Uděláš to?“ obrátil se Mark na Gruacha.

„Měj ale na paměti, že my neumíme tančit jako myši. A ještě méně zvíře, na kterém jedeš,“ souhlasil šaman.

Mark přikývl. Jeho mamut netrpělivě přešlapoval, hora masa připravená zaútočit, nebo utéct. Stačilo jen jemně popostrčit předivo jeho primitivních myšlenek.

„Plán je jednoduchý,“ pokračoval Mark. „Náčelníci lidí před námi jsou seskupeni okolo korouhví, těch kopí s barevnými kůžemi. Je pravděpodobné, že za každou korouhev, kterou strhneme, uteče několik stovek bojovníků.“

„Divný způsob boje,“ zamračil se Wagooth, „ale pro nás výhodný.“

Mark si tím nebyl jist, protože věděl, že korouhve jsou vždy chráněny nejlepšími bojovníky, ale nemínil svému příteli jeho optimismus vymlouvat.

„Teď jsme všichni pohromadě,“ řekl, když spatřil čelo válečného proudu jen pár kroků za sebou. „Nemá cenu vyčkávat.“

„Do útoku!“ zavelel, pozvedl zbraň a pobídl mamuta.

Země se rozechvěla duněním nohou těžkotonážníků, řev medvědů a tygrů rozezvučel vzduch, olověná obloha ještě víc ztmavla mračny šípů a kamenů, občas se šedí mihl projektil plněný živým ohněm. Vzedmutá vlna kožešin, kostí a kamene narazila na ocelovou přehradu, bláto vířené do výše několika metrů zatmělo obzor, praskání drcených kostí se mísilo s křikem umírajících.

Mark Stone zapomněl na všechna pravidla Služby platná pro agenty, teď šlo o to přežít a zachránit statisíce. V sedle se držel stiskem stehen a svou primitivní zbraní, obdobou pozdějších halaparten, srážel jezdce ze sedel nalevo i napravo, jak jeho mamut, chráněný před střelami trojitou vrstvou kožešin a udusané slámy, si nezadržitelně produpával cestu vpřed.

Ajda za jeho zády se činila, seč mohla, a její přesně mířené střely dobíjely ty, kteří unikli osrstěnému obrovi a Markově ostří. První standarta padla.

Mark se ohlédl a spatřil, že válečníkům s meči se podařilo přerušit proud zvířat a troglodytů a on sám je s několika stovkami spolubojovníků obklíčen. Kousek od sebe zahlédl Wagootha. Kolem hlavy mu zasvištěly dva šípy, ale jeden z lučištníků se vzápětí složil k zemi s rozbitou hlavou.

„Gruachu, do útoku, do útoku! Musíme je smést hned prvním pokusem, jinak z nás nadělají břečku!“ vydával Mark telepatické rozkazy a vrhl se do další skrumáže. Kopí ho zasáhlo do ruky, kyvadlovým úderem své primitivní halapartny rozrazil dvě hlavy. Mamut nabral na kly jezdce i s koněm a jediným trhnutím hlavou ho odhodil. O kus dál přímý zásah z balisety proklál lebku jiného tlustokožce skrznaskrz, živý obrněnec se převrátil na bok a při pádu rozdrtil své jezdce.

Mark podsekl další standartu a hnal se dál. Ruce ho pálily námahou, nedostávalo se mu vzduchu a krvácel z desítek drobných šrámů. Cítil, že válečné štěstí váhá a přiklání se hned na jednu, hned na druhou stranu.

Wagooth se probil k jedné z nejzářivějších korouhví a jeho triumfální řev se nesl bojištěm do dálky. Bojovníci v oceli zakolísali. Mark pocítil, jak se v něm vzedmula vlna triumfu – začínají vítězit! Náhle se na okrajích kolbiště objevily létající plošiny. Mark v nich poznal poloautomatická vznášedla pro shazování nejjednodušších geologických sond. Teď však byla osazena reflexními kopulemi s laserovými děly. První záblesk. Medvěd drtící v zubech jezdce i s koněm byl sežehnut i se svým pánem. Další série záblesků, válečná vřava zhoustla ohněm a puchem spáleniny. Mark pochopil – to je prohra. S kamennými palicemi nemohou porazit lasery. Ustupovat však nemělo cenu. Při pokračování útoku mohli mít štěstí, plošiny se mohly porouchat, nebo… nebo… Nic ho nenapadalo, přesto se tvrdošíjně rval dál v prohraném souboji.

Laserové dělo zasáhlo Wagoothova mamuta, obrovitý troglodyt však včas seskočil a na chvíli si svým sekeromlatem kolem sebe udělal místo i mezi do oceli zakutými rytíři. Vznášedlo zamířilo na Marka.

„Uteč!“ křikl na Ajdu a otočil se.

Ta jen zavrtěla hlavou a vypustila další střelu z praku.

Kapitán Služby pro dohled nad primitivním planetami se postavil v sedle a s halapartnou v nikách čelil laserovému kanónu. Neměl nejmenší šanci a věděl to, ustoupit však nebylo kam. Létající stroj se přibližoval, Mark už rozeznával hrubé montážní práce, které pracovní nástroj přeměnily na hrozivou zbraň.

Mezi válečníky se prosmýkla dívka na černém hřebci, vlasy barvy dělové bronzoviny za ní vlály jako vlečka, o skok za ní následovali čtyři bojovníci vedení šedovlasým muže bez helmy.

Dívka neměla zbraň a mířila přímo k Markovi.

„Počkej!“ zabránil Mark Ajdě vystřelit z praku. Sestoupil po provazovém žebříku a nabídl jezdkyni ruku. Téměř ji ani nepotřebovala, akrobatickým skokem se vyšvihla až nahoru k Ajdě. Laserové dělo vypálilo z bezprostřední blízkosti, jeho energetický pulz se odrazil od v poslední chvíli aktivovaného ochranného pole a vznášedlo vybuchlo.

Mark se nevyptával, odkud dívka je, ani kde vzala generátor silového pole. Okamžitě se věnoval řízení mamuta, zamířil k Wagoothovi a nabral ho k sobě.

„Teď musíme zničit i ty další létající monstra!“

„Jasně!“ zahulákal troglodyt a mávl svou kamennou palicí.

„Všechno je podminováno, detonační zařízení je tamhle na pahorku!“ křičela dívka.

Markovi smysl jejích slov okamžitě došel. Bitva byla smrtelnou pastí pro všechny!

„Jedeme!“

Mamut s přispěním Markovy halapartny, Wagoothovy palice a Ajdina praku vyrýval v moři lidí krvavou brázdu a nezadržitelně se blížil k pahorku. Mark se současně snažil pochytit od nové společnice co nejvíc informací. Válečné štěstí se teď opět vznášelo nad bojištěm, protože vznášedla se po zničení jednoho z nich stáhla.

Konečně stáli na pahorku. Stačil okamžik a Mark objevil v kameni ukrytý počítač. Po letmém prohlédnutí obrazovky pochopil, že nálože měly být odpáleny v okamžiku, kdy se většina armád shromáždí na podminovaném území. Okamžitě se naboural do programu a začal se jím probírat, současně navázal telepatické spojení s Gruachem.

„Ustupujte! Země vybuchne! Ustupujte!“

Bitva vlivem jeho rozkazu polevila, na okamžik se mezi bojujícími stranami objevil deset metrů široký volný pruh půdy. Mark aktivoval správnou řadu náloží, pruh země se v mžiku změnil v jediný dlouhý příkop, vymrštěné kameny a půda se snášely jako smrtonosný déšť. Lidé a troglodyti se dali na útěk, každý na jinou stranu. Mark vždy v patřičnou chvíli odpaloval další a další nálože, až prázdné bojiště vypadalo jako jeden ohromný kráter zabraňující v přístupu ke zhroucenému místu Velkého schodu.

„Tak, a teď chci všechno vysvětlit,“ obrátil se na dívku. „Kde je Ray?“

Sotva to dořekl, zhroutil se vyčerpáním na zem.

„Spíše si potřebuješ odpočinout,“ klekla si k němu Ajda. „V širokém okolí nikdo není, myslím, že pár hodin budeme mít klid,“ dodala pragmaticky.

16

Barnburck byl výrazně klidnější než před pár dny. Válečníci odtáhli a s nimi i spousta dalších lidí, kteří měli strach, že se divoši z náhorní planiny pokusí městu pomstít za válku, kterou jim lidé vyhlásili. Markovi to nevadilo, právě naopak. Noční opuštěné uličky mu k provedení plánu maximálně vyhovovaly.

„Jdeme na to!“ zavelel.

Díky tlumočícímu programu, který Ray poslal po Vien, teď Mark rozuměl i řeči obyvatel Barnbrucku. Svého vlastního automatického tlumočníka seřídil tak, aby vyřčená slova hned překládal do opačného jazyka. Usnadnilo jim to komunikaci a zvýšilo úspěch jejich nebezpečné výpravy.

Wagooth počkal, až mikrofon rozkaz vyřčený troglodytem přeloží do řeči lidí, přikývl, rozmáchl se obrovskou palicí a závora dveří povolila. A s ní i elektronický zámek. Tvůrce ochranného zabezpečení nepočítal s troglodytovou silou a jeho neforemným nástrojem. Mark, Wagooth, Ajda a noví společníci v čele s Vien a Harnem vklouzli do chrámu nového boha jeden za druhým. Jediným svědkem jejich vloupání byla ozvěna třesknutí doprovázející vyražení dveří. Raye našli během pár minut. Stále ležel ve své podivně zkroucené poloze odpovídající přirozené tenzi keratových svalů. Mark cítil, že se mu obavami najednou hůř dýchá, a neunikl mu ani výraz zděšení ve Vieninych očích. Rayi, Rayi, do čeho ses to zase zapletl? Všechno ti prominu a budu zatloukat a zatloukat před vyšetřovací komisí, jen když přežiješ, když to budeš opět ty, běžel mu v hlavě proud zoufalých myšlenek.

Poslal ostatní prohledat ztichlý chrám a chvíli studoval ovládání magnetické pasti. Bylo jednoduché, založené na univerzálních principech obvyklých pro moderní přístroje. Zhluboka se nadechl a začal přepínat jednotlivé ovladače do polohy vypnuto. Z horních pater zaznělo několik výkřiků, částečně přehlušených řinčením oceli a duněním kamenné palice. Nic z toho teď Marka nezajímalo, myslel jen na svého přítele.

Když se ostatní vrátili, ležel už Ray uvolněně na provizorním lůžku. Uvolněně, ale jeho oči byly prázdné, bez života.

„Co se nahoře dělo?“ zeptal se Mark.

„Byl tam nějakej jednookej chlápek s pár kumpánama,“ pokrčil rameny Wagooth a dál věc nekomentoval.

„Tak nějak,“ potvrdil Harn a otřel si meč kusem látky.

„Je mrtvý?“ zeptala se tiše Vien a Markovi bylo náhle dívky líto.

„Nevím. Hypermagnetický šok může způsobit zpoždění v oživování systémů,“ odpověděl a sám ke své odpovědi upjal veškerou svou naději.

„Hlídejte ho, porozhlédnu se zatím tady.“

Věděl, že v chrámu je někde ukryto komunikační zařízení, a chtěl přivolat pomoc Vesmírné policie a svého vlastního šéfa. Také doufal, že mu práce pomůže zkrátit chvíle čekání.

Za úsvitu Rayovy oči ožily, a než se slunce vyhouplo nad obzor, vrátilo se do nich poznání.

„Starý brachu, tentokrát jsi mi opravdu nahnal strach,“ uvítal ho Mark a snažil se, aby mu přitom nebylo vidět do tváře.

Vien náhle zářila jako měsíc v úplňku a nikdo ji od Raye nemohl odtrhnout.

„Dobrá práce,“ řekl Mark, když se mu podařilo překonat radost z přítelova návratu do života. „Zachránil jsi nám všem život.“

Ray se posadil a usmál. Jizva ve tváři způsobila, že to byl mnohoznačný, napůl šibalský úsměv.

„Já? Životy nám všem zachránila Vien. To ona dokázala přečíst a porozumět mým zmateným telepatickým kontaktům, o které jsem se z magnetické pasti pokoušel. A zvládla to víc než dobře!“

Mark jen přikývl.

„Vypadá to, že jsme nakonec skutečně vyhráli,“ usmál se.

„Omyl pánové!“ promluvil k nim hlas z jednoho z mnoha reproduktorů pověšených na stěnách. Ray jediným skenem svých čidel odhalil ovládací pulty kamer a mikrofonů. Současně se stěny sklepem rozzářily světlem automaticky řízených bezpečnostních monitorů. Spousta kamer zabírala okolí chrámu, teď zaplněné houfem lidí. V čele davu stál kněz doprovázený svým otrokem. Kněz deklamoval k davu, ale otrok skrytě promlouval do mikrofonu.

„Vaše volání o pomoc nebylo odvysíláno, protože nemělo mou autorizaci. A až vyjdete ven, roztrhá vás tenhle dav za to, že jste zneuctili svatyni boha. Právě vám pověsím na krk vinu za neúspěch válečné výpravy!“

„Zničme troufalce!“ provolával kněz zaštítěn svým mohutným osobním strážcem.

Ray s Markem se na sebe podívali. Předpokládali, že vůdce spiknutí dávno opustil planetu, a to byla chyba. Najednou nevěděli, jak z pasti ven.

„Vyzvu ho na souboj a uvidíme!“ ušklíbl se Wagooth, který sice řeči nerozuměl, ale smysl slov mu byl zřejmý.

Mark musel ocenit jeho klid, žádný ze zázraků moderní techniky ho příliš neohromil. Pouze vždy zamumlal něco o zajímavých kouzlech.

„Ale třeba na jeho straně bude doopravdy bojovat bůh!“ řekl jeden z Harnových mužů.

„Muž se musí umět postavit i bohům, když myslí, že je to správné,“ odpověděl mu jeho společník.

Harn přikývl a Mark si všiml, že Vien se tak nějak zvláštně podívala na Raye.

„Vyzvu ho na souboj a s ním i všechny bohy, kteří mu budou chtít pomoci,“ řekl, jako by na její pohled čekal.

„*Ví, že jsi android!*“ varoval ho telepaticky Mark.

Ray přikývl, ale nahlas neodpověděl.

„*Osobní strážce je taky android. Model, o kterém jsem nikdy neslyšel. Řekl bych, že na něj hodně spoléhá,*“ prozradil Markovi telepaticky.

Nemělo cenu vyčkávat. Všichni pohromadě vystoupili z chrámu a přivítalo je běsnění stovek lidských hrdel.

„Mlčte!“ zařval Ray hlasem síly tryskového motoru při přistávání na planetě se zvýšenou gravitací.

„Jsem bůh. Bůh lovců, válečníků a mužů. Přišel jsem mezi vás, abych odstranil nehodného démona, který se mezi nás vetřel!“

Dav překvapeně zmlkl, pouze knězův otrok se triumfálně zašklebil, jako by mu vývoj situace vyhovoval.

Kněz odpověděl na nactiutrhání přesně podle jejich předpokladů a povolal vlastního šampióna, kterého po několika religiózních úkonech obdařil božskou silou.

Mark si uvědomoval, že nastala situace, které se profesionálně snažili za každou cenu vyhnout. Teď však neměli jinou možnost. Čas před soubojem božích šampiónů využil k prohledávání databáze modelů androidů, kterou mu Ray zpřístupnil. Ray sám na to teď neměl čas, musel se soustředit na nadcházející střetnutí. Mark přes stále více se zpřesňující informace, které mu jeho přítel o cizím androidovi průběžně posílal, stále nenacházel žádný odpovídající typ.

Mezitím lidé vyklidili prostor na malém náměstíčku a oba šampióni se postavili proti sobě. Lidé je obklopili ve velkém kruhu.

Marka napadlo napojit se na databázi v kancelářích chrámu, proboural se kódy a v dalším okamžiku to měl.

„*Rayi!*“ signalizoval telepaticky. „*Je to nelegální vojenský model TR III, vylepšený spoustou dalších technologií! Váha dvě stě dvacet kilogramů, reakční doba na spodní elektronické hranici…*“ A místo aby pokračoval v předčítání, zpřístupnil databázi přímo Rayovi.

„Tvrdý oříšek,“ odpověděl Ray, ale Markovi se zdálo, že v intonaci chybí jeho charakteristický humor.

Androidi se přiblížili k sobě, Rayův soupeř pozvedl paži, aby skončil souboj jediným výstřelem dezintegrátoru, ale Ray to očekával. Uskočil, současně za paži zatáhl a i přes ohromnou hmotnost svého protivníka vychýlil z rovnováhy. Proud energie vyhloubil do udusané hlíny skoro metrový kráter. Ray riskoval krátký zásah laseru ze soupeřova ukazováčku a úderem malíkovou hranou nepřítelův dezintegrátor poškodil. To musel, protože jediný puls ničivé energie mohl zabít desítky přihlížejících.

Prodloužený útok ho stál další zásah laserem. V boji zblízka nebylo ochranné pole k ničemu. Ray proto odskočil, další mnohem silnější pulz se zastavil o silovou stěnu a zviditelnil ji růžovou aurou. Lidé zašuměli úžasem. V poslední chvíli Ray zaregistroval záklopku na hrudi Téerka, uskočil, ochranné pole na okamžik puklo a levá ruka mu zmrtvěla. Zasáhl ho částicový zářič, kterým se vyzbrojují jen kosmické lodě – podstatu zbraně odhalil podle zranění. Při dalším výstřelu předstíral, že dostal nový zásah, a shrábl ze země hlínu a pár kamenů. Vzápětí zkrátil vzdálenost, ochranná pole se prolnula, přeskočily mezi nimi série kulových blesků. Poklop částicového děla se opět otevřel, Ray neváhal a mrštil do otvoru hroudu hlíny a kamenů. Následný výbuch ožehl Téerku povrch těla a způsobil mu mělkou trhlinu v břiše. Dlouhému zášlehu laseru se však Ray neubránil; přestal vidět na jedno oko.

Ochranná pole stále jiskřila, bojovníci byli teď částečně ohořelí a oba doutnali. Zem pod jejich vahou praskala a lidé vyděšeně ustupovali.

Bojový android nyní viděl, že ztratil převahu ve svých hlavních zbraních, a rozhodl se přejít k boji zblízka.

Rána stíhala ránu, Ray se nedokázal vyhýbat úplně a soupis jeho vnitřních poškození narůstal. Věděl, že v přímém protiútoku nemá šanci. Teď! Nabídl soupeři nechráněné břicho, supersonický třesk zaburácel náměstím a pěst rychlostí, převyšující rychlost zvuku zasáhla. Naštěstí ne Raye, ale kamennou stěnu, před níž okamžik předtím stál. Loktem udeřil Téerko do krku, tím narušil koordinaci a zaměřování, uhnul druhé pěsti a zdržení, které bojový android potřeboval k vyproštění paže, až po loket uvězněné v kameni, využil k výskoku.

V další setině sekundy už bylo TR III opět v plné pohotovosti, ale sérii pěti ran patou na temeno lebky odvrátit nedokázalo. Kompozitový pancíř pukl, bojový android se zapotácel, ale ještě stačil vypálit z laseru a rozpáral Raye od prsou k pasu. Ray kopl ještě jednou a paže uražená v lokti zařinčela na podlaze. Poslední úder a bojový robot se konečně zhroutil.

Ray stál na široce rozkročených nohou, kontroloval poškození a zabezpečoval přísun energie do svého mozku. Lidé křičeli, jásali, ale on nic z toho nevnímal. Byl příliš blízko zhroucení, všechny jeho životní systémy byly v červené oblasti.

Někdo ho podepřel, ucítil známou Vieninu vůni.

„Bála jsem se, že tě ten druhý bůh nakonec přemůže. Mám tě ráda.“

Vtiskla mu polibek a Ray zjistil, že nervové funkce jsou opět v zeleném pásmu.

17

Uvést společnost na Samuhu III do alespoň přibližně stejného stavu jako před zločineckými rejdy těžařů zabralo i s pomocí specialistů, které poslala Služba, téměř tři měsíce. Teď však, jako jedni z posledních, odlétali i Ray s Markem. Planetární modul na ně čekal v lese, rozloučit se s nimi přišla jen Vien s Harnem a Wagooth s Ajdou. Ti dva k sobě v poslední době přilnuli a rozhodli se před návratem za Velký schod prozkoumat i svět pod ním. Mark využil svých privilegií a ukázal jim tajnou stezku, která jediná teď spojovala dva rozdělené světy. Geologický zlom byl nyní obnoven v původním rozsahu.

Naposledy zamávali přátelům a Markovi hlavou prolétly všechny bolestivé okamžiky života na Samuhu. Přesto nelitoval, bylo to jedno z jeho největších dobrodružství a potkal zde lidi, které si opravdu zamiloval.

Ray se otočil a zamířil k lesu krokem rychleji než obvykle.

„Myslím, že si o Vien nemusíš dělat starosti. Řekl bych, že si našla někoho, kdo ji ze stesku po tobě vyléčí. Je těhotná," snažil se Mark rozptýlit svého přítele.

Ray přikývl.

„Já vím. To dítě je moje."

Mark oněměl úžasem.

„Cože?"

„Ano, tohle byla má odměna za pomoc, kterou jsem Else poskytl. Neodmítla. Jednou v životě jsem mohl zplodit dítě. Netušil jsem, že se pro to rozhodnu tak brzy."

„Ale to je přece proti všem pravidlům!" nechápal Mark.

„Vien s otcem se budou muset hodně snažit, aby svou svrchovanost uhájili, zvlášť uvážíš-li, jak svobodomyslné názory zastávají. A budou potřebovat dobrého dědice. To dítě, které se narodí, bude někdo napůl mezi Odysseem a Herkulem. Prostě ideální muž pro společnost pozdní doby bronzové."

Mark jen zakroutil hlavou a raději se neptal, jaký genetický materiál Ray použil. Tohle nebyla standardní mise a oni oba mnohokrát nastavovali krk. Řády a předpisy mohly být projednou zapomenuty.

„Když si uvědomím, že celý tenhle zločinecký podnik byl odhalen jen proto, že ses zapletl s milenkou syna majitele koncernu AwaCrough a spol. a on se rozhodl poslat tě právě sem, kde nás měly zabít jejich vojenské křižníky…" pronesl Ray zamyšleně.

Mark přikývl a zastavil se, aby spustil demaskovací zařízení. Už byli na místě před planetárním modulem.

„Ano, je to zvláštní. A ještě podivnější je, že oficiálně nebude Claudius junior ani koncern potrestán, protože pak by vešly v obecnou známost informace o lumitu a…" Poznámku o zvláštních schopnostech troglodytích žen spolkl. Ray nemusel vědět všechno.

„Pak by Samuh před piráty neuchránila ani celá vesmírná flotila. Protentokrát zůstanou darebáci bez trestu, jen jsme je trochu klepli přes prsty," souhlasil android.

Prošli přechodovou komorou do pilotní kabiny.

„Uvidíme, není všem dnům konec," prohlásil Mark a začal aktivovat startovací systémy.

* * *

Zpáteční cesta proběhla bez problémů. Doma na Marka čekala pozvánka na plážovou party na střeše mrakodrapu Cruers. Kdyby pod ní nebyl Elsin podpis, nešel by tam. Oblékl se stejně jako před téměř půlrokem a vyrazil.

Pod umělým sluncem si namíchal sladký drink a rozhlédl se po znuděných naháčích okolo. Pro ně se nic nezměnilo a on měl pocit, že právě prožil jeden dlouhý život. Přešel ke stolům s jídlem a zdálo se mu, že je středem skrývané, ale všeobecné pozornosti. Pokrčil nad tím rameny. Vypořádal se i s horšími věcmi.

Mark si neuvědomoval, že uplynulé měsíce ho poznamenaly nejen na duchu, ale i na těle. Abnormální námaha na hranicích lidských fyzických schopností způsobila, že svou muskulaturou a způsobem pohybu začal připomínat lovce mamutů, divocha schopného kdykoliv zaútočit, nebo naopak uskočit.

„Haló! Tady jsme!“ zamávaly na něj dvě ženy u jednoho z bazénů. Obě byly krásné, každá jiným a neopakovatelným způsobem. Mark, i když je z dálky nepoznal, zamířil k nim. Až po několika krocích zjistil, že je to Clarence s Elsou. Tohle bylo překvapení, které nečekal.

Usmál se na ně, ale náhle mu cestu zastoupil atletický mladík sebevědomého vzhledu a Mark si uvědomil, že proti němu stojí Claudius AwaCrough.

„Už nikdy se k ní…“ začal mladík zhurta.

Markova pěst vyrazila a zasáhla mladého hypermultimiliardáře do břicha. Síla úderu mladíka zvedla do vzduchu a mrštila jím až do středu malého bazénku.

„To bylo nádherné!“ zatleskaly Clarence s Elsou.

Mark je obě políbil a rozpačitě se otočil. Dva záchranáři právě vytahovali Claudia z vody. Ženy se do Marka zavěsily.

„Kam teď?“ zeptala se Elsa. „Nezdá se, že by se ti tu zrovna líbilo.“

Mark se podíval se na jednu, pak na druhou a přimhouřil zasněně oči.

„Pojďme někam, kde si člověk může dát poctivého panáka a pobavit se s přáteli, které snad půl života neviděl.“

MIROSLAV ŽAMBOCH
MEČ PROTI SEKEŘE
Mark Stone 64
řada A, svazek 5 (1. vydání)

Obálku s použitím kresby Petra Bauera
navrhl Jan Přibík.
Vydal jako svou čtyřtisící sedmistou dvacátou čtvrtou publikaci
Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o.,
U Libeňského pivovaru 10, Praha 8
Odpovědná redaktorka Anna Staňková.
Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, U Libeňského pivovaru 10, Praha 8.
Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, Jihlava.
Toto číslo vyšlo 27. 1. 2003.
Doporučená cena 65,72 + 3,28 DPH = 69 Kč. Cena pro předplatitele 65 Kč

MARK

STONE

Miroslav Žamboch

MEČ PROTI SEKEŘE

Na planetě Samuch III., kam byli vysláni v době nepřítomnosti velitele Služby generála Khowa na popud zhýčkaného miliardáře, se Mark Stone a Ray stanou svědky – a účastníky – střetu dvou civilizací troglodytů a lidu doby bronzové. Proč ale došlo k tomuto krvavému konfliktu a kdo z něj bude mít prospěch?